

Ο ΒΙΟΣ
ΑΙ ΘΛΙΨΕΙΣ ΚΑΙ Η ΕΞΟΡΙΑ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ
ΤΟΥ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΚΑΙ
Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΥΤΟΥ
ΛΕΙΨΑΝΟΥ

• Εορταζομένη κατὰ τὴν 27ην Ἰανουαρίου.

ΥΠΟ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΔΙΟΔΟΡΟΥΛΟΥ ἱερέως

Ὁ πατήρ ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν
αὐτοῦ τίθειν ὑπὲρ τῶν προβά-
των κατὰ Ἰωάν. (ἰ'. 9-16.)

Ἐκδίδεται δαπάνῃ

ΕΥΑΓΓ. Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

Ὁδὸς Αἰόλου ὑπὸ τὴν μεγάλῃν οἰκίαν Μελά.

1895

Τοῖς ἐντευζομένοις.

Πλεῖστοι ὅσοι ἄχρι τοῦδε βίοι ἁγίων ἐξεδόθησαν, ὑπὸ πολλῶν καὶ διαφόρων ἐκδοτῶν πρὸς τέρψιν τῶν φιλαναγνωστῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τὸν βίον ὅμως, τὴν ἐξορίαν καὶ τὰς θλίψεις τοῦ μερίστου τῆς Οἰκουμένης φρωστῆρος τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου τοσοῦτον ψυχωφελὲς καὶ ὠφελίμον ἀνάγνωσμα διὰ τὸν λαὸν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἐξέδωκε. Ὁ χριστιανικὸς ὀρθόδοξος λαὸς, ὅστις τιμᾷ καὶ σέβεται τὴν μνήμην τοῦ Ἀγίου καὶ Πασόφου μεγάλου τούτου ἀνδρός, τοῦ ἰθύναντος ἐν πάσῃ σοφίᾳ, ἀρετῇ καὶ χάριτι τὸ πνευματικὸν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Βυζαντίου σκάφος, τοῦ καταλιπόντος τσαῦτα Πάσοφα, μελίρρυτα παταχοῦ τῆς γῆς ἐπὶ κροτὰ καὶ ἀθάνατα αὐτοῦ συγγράμματα, τοῦ φαιδρύναντος τὴν Οἰκουμενικὴν ὀρθόδοξον μίαν καὶ Ἀγίαν Ἐκκλησίαν, οὐδόλως γινώσκει τὸ ἱστορικόν, τὰς παθήσεις καὶ τὴν ἄδικον ἐξορίαν τοῦ Ἀγίου τούτου. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἰδὼν ἀνέλαβον τὴν ἐκδοσιν τοῦ τοιούτου ψυχωφελοῦς καὶ ὠφελιμωτάτου ἐκκλησιαστικοῦ πονήματος, προσθεὶς σνᾶμα καὶ τὴν Ἀκολουθίαν του, ἥτοι τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀνακομιδῆς τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ Λειψάνου, ἐορταζομένην κατὰ τὴν 27ην Ἰανουαρίου. Ἐξ ἀρχαίων τῆς Ἐκκλησίας χειρογράφων ἀναδιψήσας καὶ εἰς γλῶσσαν βυζαντινὴν ἀνέλυσα τὸ ἱστορικὸν τοῦ Ἀγίου, εἰς γλῶσσαν ὅσον ἔρεστι εὐληπτον καὶ καθαρὰν, ὅπως εὐκόλως ἀναγινώσκηται ὑπὸ τῶν φιλαναγνωστῶν χριστιανῶν, καὶ αἰσθάνονται οὕτως ἑαυτοὺς πνευματικῶς ὠφελημένους.

Ἐργαφον ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1895.

Ἐμμανουὴλ Λιοδόπουλος ἱερεὺς

καὶ ἐφημέριος τοῦ ἐν Ἀθήναις ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου (παλαιοῦ).

ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΡΙΜΗΘΟΥΝΤΩΝ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΕΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Αγαπητοί! Ἀφευδῆς ὁ Θεὸς ὁ διὰ τοῦ Προφήτου λέγοντος· «Πολλαὶ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων» (ψαλ. λγ'. 20.)· καὶ πάλιν· «κατανοεῖ ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν δίκαιον» (Αὐστ. λστ'. 12)· καὶ πάλιν λέγει· «Ἐνεδρεύσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστὶ καὶ βαρὺς, φησὶ καὶ βλεπόμενος» (Ἡσαί. γ' 10.)· καὶ πάλιν· «Μακάριος γάρ, φησὶν, ὃς ὑπομένει πείρασμόν» (Ἰακώβ. α'. 12).

Μεταξὺ τῶν διαπρεφάντων κατὰ τὸν δ'. αἰῶνα Μ. Χ. μεγάλων καὶ Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας Θεοφόρων Πατέρων εἰς ἣτο καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Οὗτος ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐκ γονέων Ἑλλήνων, καὶ αὐτὸς δ' ἑλλην. Φωτισθεὶς ἐκ τοῦ Πνεύματος ἤρξατο νὰ προστρέχῃ εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κόλπους, καὶ σπουδάζῃ τὰ ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα. Ἀνετράφη εὐσεβῶς ὑπὸ ἐναρέτου μητρὸς τῆς Ἀνθούσης, ὑπῆρξε δὲ μαθητὴς τοῦ Λιβανίου εἰς τὴν ρητορικὴν ἐν ἣ ἐπέσπασε τὸν θαυμασμόν τοῦ διδασκάλου του διὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ εὐγλωττίαν· θεολογικῶς ἐμορφώθη ὑπὸ τὸν Ταρσοῦ Διόδωρον ὄντα πρεσβύτερον τότε ἐν Ἀντιοχείᾳ, καὶ ὑπὸ τινος Καρτερίου, ἀμφοτέροι δὲ οὗτοι ἦσαν διακεκριμένοι τῆς Γραφῆς ἐρμηνευταί. Τὸ βάπτισμα ἔλαβεν ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον Βιττανὸν εἰς τὴν πόλιν Ἀμίδην, ὅπου εὐθὺς προεχειρίσθη Ἀναγνώστης ὑπὸ

τοῦ ἐπισκόπου Ἀμιῶδης Ποιμενίου. Μόλις δὲ εἶχε δεχθῆ τὸ βάπτισμα, πρὶν εἰσέτι γίνει πρεσβύτερος σπουδάζων ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀπήλαυε τοσαύτης φήμης ἐπ' ἀρετῇ καὶ εὐσεβείᾳ, ὥστε ἀποθανόντος τοῦ Μητροπολίτου Ἀντιοχείας Μελετίου ἠναγκάζετο ὑπὸ τοῦ λαοῦ νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, μόλις δὲ κρυβεῖς ἀπέφυγε τοῦτο. Χειροτονηθεὶς πρεσβύτερος ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀνέπτυξεν ἤδη τὴν σπανίαν ἐκείνην ρητορικὴν τέχνην, διὰ τὴν ὁποῖαν οἱ μετὰ ταῦτα αἰῶνες (ἀπὸ τοῦ Ζ'. αἰῶνος) ὠνόμασαν αὐτὸν Χρυσόστομον. Ὁ Χρυσόστομος παρέστησεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίῳ κατὰ τὸ δυνατόν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ ἰδεώδες τῆς ἱερωσύνης, ἣν καὶ ἐν νεανικῷ ἐνθουσιασμῷ περιέγραψεν. Κατὰ τὰ ἥθη ἦτο μοναχός, πτωχός δι' ἑαυτὸν, πλούσιος διὰ τοὺς πτωχοὺς, πρὸς τὴν καρδίαν, ἀλλὰ καὶ φύσει τολμηρὸς ἐν τῇ πεποιθήσει εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὸν λατρεύοντα αὐτὸν λαὸν καὶ φοβερός τοῖς ἰσχυροῖς τῆς γῆς. Ἀπὸ τοῦδε ἀρχόμεθα νὰ περιγράψωμεν λεπτομερῶς πάντας τοὺς ἐνεδρευσαντας τὸν δίκαιον τοῦτον ἄνδρα, ἐξ ὧν πρώτη μὲν εἶναι ἡ Εὐδοξία σύζυγος τοῦ αυτοκράτορος Ἀρκαδίου, εἶτα μετ' ἐκείνην Θεόφιλος ἐπίσκοπος Ἀλεξάνδρειας, ὁ Σευηριανὸς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν Ἀκάχιος καὶ Πορφύριος, οἵτινες ἐτύγχανον καὶ αὐτοὶ ἐπίσκοποι καὶ ἄλλοι τινές, περὶ τῶν ὁποίων ὕστερον θέλω διηγηθῆ.

Περὶ Ἰωάννου καὶ περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων διαλέγεται ὁ Παλλάδιος μετὰ τινος Θεοδώρου, διακόνου τῆς μεγάλης Ρώμης ἀνὴρ ἀπολαύων μεγάλης τιμῆς. Ὁ Παλλάδιος οὗτος κατ' ἀρχὰς ἀσκητεύτας ἐφ' ἱκανὰ ἔτη εἰς τὴν ἔρημον, ἐκρίθη ἀξίος νὰ χειροτονηθῇ ἐπίσκοπος Βιθυνίας. Συνέγραψε δὲ πλείστας βιογραφίας Ἀγίων Πατέρων, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐτύγχανε φίλος τοῦ Χρυσοστόμου, ἐφυλακίσθη ἐπὶ ἑνδεκα ὁλοκλήρους μῆνας εἰς ζοφεράν φυλακὴν.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος κατ' ἀρχὰς εἶχε βαρυνθεὶ τὴν τύρβην τοῦ Κόσμου καὶ διὰ τοῦτο ἔφυγε μακρὰν τῆς πόλεως καὶ ἐξήσκει τὸν βίον τὸν μοναχικὸν εἰς τὰ ὄρη. Ἀλλὰ προσβληθεὶς ἐκ κρυολογήματος καὶ μὴ δυνάμενος

πλέον νὰ μένῃ εἰς τὰ ὄρη ἠναγκάσθη νὰ κατέλθῃ καὶ καταλάβῃ τὸν ἐκκλησιαστικὸν λιμένα· ἤνοιξε δὲ πάλιν θαυμάσιως τὸ στόμα αὐτοῦ κατὰ τῶν ἐκείνων τῶν καιρῶν αἱρέσεων. Ὁ λόγος αὐτοῦ ἦτον ἄλατος ἡρτημένος ἐπλήγωνε καιρίως τοὺς ἀλαζώνας, τοὺς μισοθέους καὶ μισοπτώχους. Οἱ δὲ ὄχλοι συναθροιζόμενοι ἤκουον αὐτοῦ μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ μεγίστης προσοχῆς καὶ εὐχαριστήσεως τὰ παρ' αὐτοῦ διδασκόμενα, πάντες δὲ ἐφύλαττον πιστῶς τοὺς λόγους του. Συνέβη τότε νὰ ἀποδημήσῃ πρὸς Κύριον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νεκτάριος· ἐζήτουν δὲ πλείστοι ἐκ τῶν τότε κληρικῶν ἀναξίως νὰ ἀνέλθωσιν εἰς τὸ ὑπατον τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα, ἐνεκα δὲ τούτου οὐκ ὀλίγα σκάνδαλα ἐγεννήθησαν. Εἰς τὸν βασιλέα Ἀρκαδίον ἦτο γνωστὴ ἡ ἀξία καὶ ἡ ἱκανότης Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἔγραψε δὲ πρὸς τὸν στρατηγὸν Ἀντιοχείας τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν δι' ἧς τὸν διέταττε νὰ στείλῃ ἄνευ θορύβου τὸν Ἰωάννην εἰς Κωνσταντινούπολιν. « Ἐγὼ ὁ Σεβαστὸς καὶ ἐνδοξὸς Ἀρκαδῖος γράφω πρὸς τὸν Βίκτωρα πατρίκιον καὶ στρατηγὸν Ὀρέντην τὰ ἐξῆς : Ἐπειδὴ τινες ἐκ τῶν ἐνταῦθα κληρικῶν ἀφυεῖς καὶ ἀνίκανοι καταβάλλουσι προσπάθειάς ὅπως ἀνέλθωσιν εἰς τὸν ὑψηλὸν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνον, μηδὲν αἰσθανόμενοι φόβον Θεοῦ ἢ ἔλεγχον συνειδήσεως μὲ ὅλα ταῦτα θέλοντες νὰ προσωποποιήσωσι τὴν ἱερωσύνην, ἡμεῖς ὡς αἰσθανόμενοι φόβον Θεοῦ ἀπεσκορακίσσαμεν τοὺς τοιοῦτους. Διὰ τοῦτο ἐντέλλομαι σοι διὰ τούτων ἡμῶν τῶν θείων γραμμῶν, ὅπως μᾶς ἀποστείλῃς μετὰ πάσης εὐγενείας τε καὶ σεβασμοῦ Ἰωάννην τὸν πρεσβύτερον, τὸν ἐκ Μεγαλοπόλεως χωρὶς νὰ μάθῃ τις ἢ ἐννοήσῃ τὸ γινόμενον. Ἐάν εὐφυῶς καὶ πρεπόντως ἐκτελέσῃς τὴν ὑψηλὴν μου ταύτην διαταγὴν, θέλεις ἀξιωθῇ παρὰ τῆς ἐμῆς Μεγαλειότητος μεγίστων ἐπαίνων.

Ἀναγνοὺς ὁ στρατηγὸς τὰ γραφόμενα τοῦ βασιλέως προσεκάλεσε τὸν Ἰωάννην ἔξω τῆς πόλεως ἐκεῖ δὲ τοῦ ἐξήγησε τὸν σκοπὸν τῆς προσκλήσεως καὶ εὐρών αὐτὸν διατεθειμένον ἀπέστειλεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐφοδιάσας αὐτὸν καὶ με

ἐπιστολάς. Ἀφικθείς δὲ ὁ Ἰωάννης εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐχειροτονήθη εὐθὺς ἐπίσκοπος, πάραυτα δὲ ἤρξατο τῆς καρποφόρου αὐτοῦ διδασκαλίας ἐλέγχων ἀφειδῶς τοὺς ἀσπλάγχνους πλουσίους, καὶ τοὺς πρὸς Θεὸν ἀγνώμονας. Ἀλλ' εἰς ὅλα ταῦτα ἐλύπει τοὺς μὴ θέλοντας μεταμεληθῆναι.

Συγχρόνως δὲ ἔλαβεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χώραν τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον.

Ἡ Θεοδότῃ ἀδελφῇ τοῦ ἐπάρχου ἔδωκε χίλια χρυσᾶ νομίσματα εἰς ἓνα Ἀββᾶν Ἰσίδωρον πρεσβύτερον ὄντα καὶ ξενοδόχον τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας ἵνα διανείμῃ ταῦτα εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως. Ὁ Ἰσίδωρος οὗτος ἐφημίζετο ἐπ' ἀγιότητι καὶ ἀρετῇ, τὸν ὅποιον ὁ Μέγας Ἀθανάσιος εἶχε χειροτονήσῃ πρεσβύτερον. Ὁ τότε πάπας καὶ ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος μαθὼν, ὅτι ὁ Ἰσίδωρος ἔλαβε παρὰ τῆς Θεοδότῃς τὰ ἐν λόγῳ χίλια νομίσματα ἐκ πλεονεξίας ὀρμώμενος προσεκάλεσε τὸν Ἰσίδωρον καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν ἔαν ἡλήθευεν ὅτι ἔλαβε χρυσίον παρὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐπάρχου Θεοδότῃς. Ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Ἰσίδωρος ὡμολόγησε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, προσθέσας συνάμα· «ὅτι ἡ Θεοδότῃ μὲ ἐξώρκισεν, ἥτις ἔδωκέ μοι ταῦτα, νὰ μοι σοὶ δώσω τὰ νομίσματα, ἀλλὰ νὰ δώσω ταῦτα πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ στερουμένους· διότι λέγει προτιμότερα εἶνε ἢ εὐποιεῖν ἢ αἰ οἰκοδομαὶ ἄστινας ὑμεῖς ποιεῖτε». Ἀκούσας ταῦτα ὁ Θεόφιλος ἐξωργίσθη λίαν κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς Ἰσιδώρου, ἔκτοτε δὲ ἐξήτει αἰτίαν ὅπως ἐξοντώσῃ αὐτὸν καὶ μὴ εὐρίσκων ἀπεφάσισεν αὐτὸς οὗτος ὁ Θεόφιλος νὰ συκοφαντήσῃ τὸν Ἰσίδωρον, ὅθεν ἔγραψε κατ' αὐτοῦ σοδομικὴν κατηγορίαν, δῆθεν ὅτι κατηγορεῖ αὐτὸν ἕτερος. Προσκαλεσάμενος δ' ἡμέραν τινὰ τὸν Ἰσίδωρον εἶπεν αὐτῷ· «Ἀββᾶ Ἰσίδωρε, τὸν χάρτην τοῦτον μοι ἔδωκέ τις κατὰ σοῦ, ἀσχολούμενος δὲ εἰς ἄλλας κατεπειγούσας ὑποθέσεις ἐλησμόνησα νὰ σὲ προσκαλέσω· ἤδη ἀναζητῶν ἕτερον ἔγγραφον τὸ ὅποιον μοι χρησιμεύει, εὗρον τοῦτο, ἐνθυμηθεὶς δὲ τὴν κατηγορίαν σου σὲ προσεκάλεσα νὰ ἀπολογηθῇς». Τότε ἀποκριθεὶς ὁ δίκαιος ἐκεῖνος ἀνὴρ λέγει αὐτῷ· «Κύριε πάπα, δὲν ἐνθυμείσθῃ ποῦ

εὐρίσκεται καὶ ἐκεῖνος, ὅστις μὲ κατηγορεῖ;» Ὁ δὲ Θεόφιλος εἶπε· «ὑπάρχει». Προσκαλεσάμενος ὁ Θεόφιλος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ ἐδίδαξεν αὐτὴν τὰ τῆς συκοφαντίας. Ἡ δὲ, πρὸς χήραν τινὰ πορευθεῖσα ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ποσότητα χρυσίου, ἵνα πείσῃ τὸν υἱὸν τῆς καὶ συκοφαντήσῃ τὸν Ἰσίδωρον. Ἡ δὲ χήρα ἔκαμε γνωστὰ ταῦτα πάντα καθὼς καὶ τὴν ἐνέργειαν τοῦ Θεοφίλου πρὸς τὸν Ἰσίδωρον, καὶ μάλιστα ἐπέδειξεν αὐτῷ καὶ ἦν ποσότητα ἔλαβε χρημάτων. Ἀμεμπτος καὶ ἀκίληδωτος ὢν ὁ Ἀββᾶς Ἰσίδωρος ἀπέξεδέχετο τὸν μισθόν, ὑπὲρ ἐνὸς τοιούτου πειρασμοῦ. Μὴ θέλων παντάπασιν νὰ μεταμεληθῇ ὁ Θεόφιλος δι' ἣν συκοφαντίαν προσῆψε τῷ Ἰσιδώρῳ καὶ μὴ ἀρκούμενος μόνον εἰς ταύτην, προσεκάλεσε τὸν Ἰσίδωρον τὸν ὅποιον ἔδειρεν ἀνηλεῶς καθαιμάξας τὰς σιαγόνας του καὶ ἔδωκεν αὐτῷ πληγὰς ἀφορήτους, οὐ μὴν ἀλλὰ ἀφαιρέσας τὰ ἱερατικά αὐτοῦ ἐνδύματα ἐδίωξε τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιμένοντος δὲ εἰς τὴν κακίαν τοῦ Θεοφίλου, ἠναγκάσθη ὁ Ἰσίδωρος νὰ καταλαβῇ τὰ ὄρη τῆς Νιτρίας, ὅπου πρὶν ἔλθῃ εἰς Ἀλεξανδρείαν διέμενε πρότερον. Τὰς παρανομίας καὶ τυραννίας ταύτας τοῦ Θεοφίλου μαθόντες οἱ ἐπίσκοποι Αἰγύπτου ἐξάνεστησαν κατὰ τῶν γενομένων τούτων βιαίων καὶ ἀδίκων, ἦσαν δὲ οὗτοι ἑπτὰ τὸν ἀριθμόν, Ἰωάννης Τερνούθεος, Ζώσιμος Σεθροῆτου, Ἀλέξανδρος Ὁξυρύγχου, Χαιρήμων Πελουσίου, Νόννος Ἀδρίθεος, Δουλκήτης Παράλεως, Σεραπίων τῆς Πανός· καθὼς καὶ ἕτεροι τρεῖς ἐπίσκοποι τῆς Λυβίας, Λουκιανὸς Παραιτονίου, Κλιμεντῖνος Μαρμαρικῆς, καὶ Μηνᾶς Δάρνης· ἐπίσης συνεφώνησαν μετὰ τῶν ἀνωτέρω ἐπισκόπων καὶ ἕτεροι εἴκοσι τὸν ἀριθμόν κληρικοὶ Ἀλεξανδρείας πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι. Συναχθέντες λοιπὸν πάντες οὗτοι οἱ ἀναφερόμενοι ἐπίσκοποι καὶ κατώτεροι κληρικοὶ συνεκρότησαν σύνοδον καὶ συσχεψάμενοι ἐξέδωκαν κατὰ τοῦ Θεοφίλου καθαίρεσιν ἐκκλησιαστικὴν τὴν ὁποίαν ἐπεμψαν εἰς Ρώμην πρὸς πάπαν τὸν Ἰννοκέντιον, ὅπως ἐπικυρώσῃ ταύτην καθολικῶς. Ὁ δὲ Θεόφιλος μαθὼν τὴν γενομένην ὑπὸ τῶν τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ ἐπισκόπων καὶ λοιπῶν κληρικῶν καθαίρεσιν ἐρυνθία καὶ διη-

πόρει τὸ τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἠσύχαζεν εἰς τὰ ὄρη τῆς Νιτρίας ἐνθα ἐκ νεότητος αὐτοῦ ἠσκήτευσεν. Ὁ πάπας Ἰννοκέντιος λαβὼν τὴν καθαίρεσιν τοῦ Θεοφίλου καὶ κινηθεὶς ἔγραψε αὐτῷ τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν· «Ἰννοκέντιος, πρόεδρος τῆς μεγίστης Ρώμης, Θεοφίλω ἀδελφῷ. Ἦκουσά τινα γενόμενα, διαπραχθέντα παρὰ σοῦ ἀναξίως καὶ ἀντικανονικῶς, ἐξ ὧν κατέγνωστα ὅτι δὲν διάγεις νομίμως ἀλλὰ τυραννικῶς. Ἐὰν θέλῃς νὰ διάγῃς νομίμως καὶ κανονικῶς εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ διορθώσης τὰ ἀπανθρώπως παρὰ σοῦ γεγενημένα ἔχει καλῶς, ἄλλως θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ἀθροίσω ἐπισκόπους, ἵνα ἡ κρίσις σὲ καταδικάσῃ ἀδίκως πράξαντα». Λαβὼν ὁ Θεόφιλος τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου καὶ ἀναγνούς αὐτὴν ἀπήντησε τῷ πάπα διὰ τῆς ἐπομένης ἐπιστολῆς τὰ ἐξῆς·

Ἐγὼ δὲν θέλω παῦσαι νὰ τιμωρῶ τοὺς ἐπιβουλευομένους τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐὰν δὲ δέχεσαι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν τὰς κατηγορίας μηδ' αὖτως κρίνων τὰ παρ' αὐτῶν καταγγελλόμενα, ἀλλ' ἀνεξετάστως ἀποφαινόμενος, γνῶρισον ὅτι, καὶ ἡ ἡμετέρα ἐπισκοπὴ θρόνου ἐστὶ εὐαγγελικοῦ, ὑπὸ δὲ τὴν ἐμὴν δικαιοδοσίαν ἔχω πόλεις ἀπείρους ἐπισκόπων, τοὺς ὁποίους ἐὰν συναθροίσω θέλω σοὶ ἀντιταχθῇ καὶ καταψηφίσω τὴν καθαίρεσιν δι' ἧς μὲ ἀπειλεῖς. Ἐρρωσο μετὰ νοῶν· εἰδὲ μὴ, ἔρρωσο δυστυχῶν» Ἀναγνώσας ὁ πάπας Ἰννοκέντιος τὴν ἀπάντησιν τοῦ Θεοφίλου, εὐθὺς προσεκάλεσε πάντας τοὺς ἐπισκόπους Ἰταλίας, καὶ ἐπεκύρωσε τὴν καθαίρεσιν, ἣν εἶχον στείλει αὐτῷ οἱ ἐπίσκοποι Αἰγύπτου καὶ Λιβύης καὶ οἱ κληρικοὶ Ἀλεξανδρείας, τὴν καθαίρεσιν ταύτην ὑπέγραψαν πάντες οἱ ἐπίσκοποι Ἰταλίας, ἀποδοκιμάσαντες τὸν Θεόφιλον ἰδίᾳ δὲ φωνῇ ἕκαστος ἐπίσκοπος καθήρεσεν αὐτόν. Τὴν καθαίρεσιν ταύτην ἀπέστειλε πάραυτα ὁ πάπας Ἰννοκέντιος πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννην. Λαβὼν ὁ Ἰωάννης τὴν καθαίρεσιν τοῦ Θεοφίλου ὑπογεγραμμένην ὡς εἴρηται παρὰ πάντων τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἰταλίας ἐπικυρωμένην δὲ παρὰ τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου καὶ ἰδὼν τὴν νομιμότητα τῆς κατὰ

ρέσεως, προσεκάλεσε τότε καὶ αὐτὸς πάντας τοὺς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐπισκόπου καὶ κληρικούς, καὶ ὑποδείξας αὐτοῖς τὴν κατὰ τοῦ Θεοφίλου καθαίρεσιν, οὗτοι δὲ μελετήσαντες αὐτὴν μετὰ προσοχῆς ὁμοφώνως πάντες ὑπέγραψαν. Μετὰ ταῦτα ἐπεδόθη ἡ καθαίρεσις πρὸς τὸν βασιλεῆα Ἀρχάδιον. Ἦτο δὲ τὸ ἀντίγραφον τῆς καθαιρέσεως τὸ ἐξῆς.

«Ἡ κατὰ τὴν Ἰταλίαν χάριτι Θεοῦ συγκροτηθεῖσα σύνοδος, ἅμα τῷ μεγάλῳ προέδρῳ τῆς Πέτρου ὑπερτάτης καθέδρας, Ἀρχιδίῳ βασιλεῖ καὶ Ἰωάννῃ Ἀρχιεπισκόπῳ καὶ τοῖς ὑπ' αὐτὸν πάσιν. Δὲν εἶναι φρονούμεν δίκαιον τοῦτο, ἵνα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ὑμετέρας εὐσεβοῦς βασιλείας ὁ Φαραὼ τοῦ Μωϋσέως νὰ ὑπεριτχύσῃ, οὐδὲ ἵνα τὸ τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτὸν ἔθνος μὲ πλίνθους καὶ λίθους νὰ δαμάζῃται, οὐδὲ ἡ μαγικὴ πλάνη ν' ἀντιπράττῃ εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ δακτυλοθεσίαν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Θεοφίλου ὅλα τὰ κακὰ καὶ ἐκνομα συνέβησαν καὶ συμβαίνουν, ἐγγίσας αἱμάτων ἀνθρώπων ἀθῶων καὶ δικαίων, ἐξυθρίσας ἀσεβῶς καὶ ἀθέως τὴν εὐαγγελικὴν ταύτην καθέδραν. Διὰ τοῦτο συνελθόντες, ἀμερολήπτως δὲ καὶ ἐπισταμένως μελετήσαντες τὰ παρὰ τῶν ἐπισκόπων Αἰγύπτου καὶ Λιβύης, καὶ τὰ παρὰ τῶν κληρικῶν Ἀλεξανδρείας καταγγελλθέντα, οἵτινες ὁδυρόμενοι διὰ τὸν σεμνὸν Ἀββᾶν Ἰσίδωρον τὸν πρεσβύτερον, τὸν ὁποῖον μὲ κάθε εἶδους σκληρᾶς τιμωρίας ἐβάσανισε. Δι' ὅλα ταῦτα τῇ κελεύσει καὶ τῷ προστάγματι τοῦ κορυφαίου Πέτρου καθίρομεν καὶ σχήματος καὶ ὀνόματος τὸν εἰρημένον Θεόφιλον καὶ τέως ἐπίσκοπον Ἀλεξανδρείας. Παρακαλοῦμεν δέ, ὅπως διατάξῃτε νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ δημοσίᾳ ἢ παρ' οὐσάμας, ἵνα λάβῃ γνῶσιν τῶν γενομένων τὸ δημόσιον, οἱ ὁμοφρονούντες μετὰ Θεοφίλου ὀρίζομεν ὅπως διοχθῶσι τῆς πόλεως καθ' ὅτι οἱ τοιοῦτοι παραβαίνουν τὴν εὐλογον ταύτην κρίσιν ἣτις ἐνάγεται καὶ εἰς τὸν θεῖον νόμον, κατὰ τοῦ ἐγκληματίσαντος Θεοφίλου.»

Λαβὼν τὴν καθαίρεσιν ταύτην ὁ βασιλεὺς Ἀρχάδιος ἐγκεκριμένην καὶ ἐπικυρωμένην ὑπὸ τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου, προσεκάλεσε πάραυτα τὸν ἐκτελεστήν τῶν συνδικῶν ἀπο-

φάσεων, ὄντα καὶ αὐτὸν πρεσβύτερον, ἔδωκε τὸ ἀντίγραφον τῆς καθαιρέσεως, καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐν πάσῃ ἀφανείᾳ, ἵνα ποιήσῃ ταῦτα πάντα γνωστὰ εἰς τὸν Θεόφιλον, ἐπιδώσῃ δὲ αὐτῷ τὸ ἀντίγραφον τῆς καθαιρέσεως. Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ Θεόφιλος καὶ μὴ δυνάμενος οὐδὲν νὰ πράξῃ εἰς τοὺς προξενήσαντας εἰς αὐτὸν τὰ τοιαῦτα, ἔθετεν εἰς φυλακὴν τὸν ἀπεσταλμένον, ἐξήτει δὲ νὰ ἐνάξῃ τοῦτον εἰς τὸ δικαστήριον, φοβηθεὶς δὲ νὰ πράξῃ τὸ τοιοῦτον ἀπεφάσισεν ἄλλως πως νὰ ἐκδικηθῇ παρουσιασθεὶς εἰς τὸν ἄρχοντα ἡτήσατο δύναμιν στρατιωτικὴν κατὰ τινων δῆθεν στασιαστῶν οἵτινες ἐλεηλάτουν καὶ διήρπαζον τὰ μοναστήρια· λαβὼν δὲ πεντακοσίους ἐνόπλους στρατιώτας, διὰ νυκτὸς ἀνέρχεται εἰς τὰ ὄρη τῆς Νιτρίας ζητῶν τὸν Ἀββᾶν Ἰσίδωρον. Μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ ἀνακαλύψῃ τοῦτον ὅστις ἐκρύπτετο εἰς ξηροπήγαδον, θέλων δὲ διὰ παντὸς τρόπου νὰ ἐκδικηθῇ ἔτρεψε τὴν μῆνιν του κατὰ τῶν μοναχῶν ἐκείνων, οἵτινες εἶχον δεχθῇ καὶ φιλοξενήσῃ τὸν Ἰσίδωρον, συλλαβὼν δὲ τούτους ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν ἔδειρε καὶ ἐβασάνισε διὰ τοῦ σκληρωτέρου καὶ ἀπανθρωπωτέρου τρόπου. Ἦσαν δὲ τὰ ὀνόματα τῶν βασανισθέντων καὶ αἰκισθέντων ἐκείνων μοναχῶν τὰ ἑξῆς· Ἰεράξ, Διόσκορος, Ἀμμώνιος, Ἰσαάκ, Ἰνισθωρῷ, Τιθόης καὶ ἕτερος Ἰσαάκ. Ἀναζητήσας δὲ ὁ Θεόφιλος πανταχοῦ τὸν Ἀββᾶν Ἰσίδωρον μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ εὑρῇ αὐτόν, ἤναψε πῦρ καὶ κατέκαυσε τὰ κελλία τῶν μοναχῶν· ἅπαντα δὲ τὰ ἱμάτια καὶ ἐπιπλα αὐτῶν ἐγένοντο παρανάλωμα τοῦ πυρός. Οὕτω δὲ κορέσας τὴν παράλογον ὀργὴν του ὁ Θεόφιλος ἐπανέκαμψεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

Οἱ δὲ προειρημένοι μοναχοὶ οἱ τοσαῦτα ὑπὸ Θεοφίλου παθόντες ἐξήντηλσαν, ὥς ἦτο φυσικόν, πάντα τρόπον ὑπομονῆς, γυμνοὶ καὶ ὥς εἶχον καταλαμβάνουν τὴν Ἀλεξάνδρειαν, περιφερόμενοι δὲ εἰς τὰς πλατείας τῆς πόλεως ἑξωσμένοι μὲ λευκὸν μόνον πανίον, ἑκλαιον καὶ ἐθρήνουν γοερῶς, δεικνύοντες συνάμα εἰς τὸν λαὸν τοὺς αἰκισμούς, τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν γυμνότητά των διαμαρτυρόμενοι κατὰ τοῦ Θεοφίλου. Ὁ λαὸς εἰς τὰς κραυγὰς καὶ τοὺς ὀδυρμοὺς

τῶν μοναχῶν συναθροισθεὶς καὶ ἰδὼν τὴν ἀθλίαν κατάστασιν εἰς ἣν περιέπεσαν⁽¹⁾ ἐλυπήθη λίαν δι' αὐτούς, ἅπαντες οἱ πολῖται ἐκίνουν τὰς χεῖρας κατὰ τοῦ Θεοφίλου. Συμπορευθεὶς δ' ἅπας ἐκεῖνος ὁ συναθροισθεὶς ὄχλος μετὰ πυρός ἤρξατο καίων τὴν κατοικίαν τοῦ Θεοφίλου. Διήρπασαν δὲ οἱ ὄχλοι καὶ πάντα ὅσα εἶχεν ὁ Θεόφιλος, σὺν τούτοις δὲ διήρπασαν καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ ἐπισκοπεῖῳ εὐρισκόμενα ἱερά τε καὶ ἐθνικά κειμήλια. Ταῦτα ἰδὼν ὁ ἄρχων τῆς πόλεως Νικόλαος, ἐφοβήθη σφόδρα διὰ τὸν κίνδυνον, ἔφθασε κατεσπευσμένως εἰς τὸν τόπον τῆς διαδηλώσεως, εὐρών δὲ τοὺς διαδηλωτὰς ἐξωργισμένους εἰς τὸ ἔπακρον καὶ ἀγρίως φωνασκοῦντας, ἔδοκίμασε νὰ ποιήσῃ αὐτοὺς νὰ σιωπήσωσιν, ἀλλ' οἱ διαδηλωταὶ οὔτε ἀπάντησιν ἤξίωσαν τὸν ἄρχοντα, ἀλλ' ἐξηκολούθουν νὰ κραυγάζωσι καὶ νὰ θορυβῶσι. Βλέπων δὲ ὁ ἄρχων ὅτι τὰ πράγματα ἐλάμβανον στάσιν τραχυτέραν, ὅτι δὲ καὶ ἡ θέσις αὐτοῦ τοῦ ἰδίου δὲν ἦτο καθόλου εὐχάριστος, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδώσῃ εἰς χεῖρας τῶν διαδηλωτῶν τὸν Θεόφιλον, ἀλλ' οὗτος προφθάσας εἶχε κρυβεῖ ἀσφαλῶς εἰς κολυμβήθραν τινὰ ἔξω τῆς πόλεως. Ὁ ἄρχων προσκαλέσας τοὺς μοναχοὺς ἐνέδυσεν αὐτοὺς ἱμάτια, ἐπέβιβασεν δ' εἶτα αὐτοὺς εἰς ὄχημα, αὐτὸς δὲ πεζῇ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῶν δημοσίων συνεδριάσεων. Ἐκεῖ δὲ πάλιν συναθροισθέντες οἱ ὄχλοι ἔσχιζον τὰ ἱμάτια αὐτῶν καὶ ἔρριπτον ταῦτα εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ δὲ ἄρχων ὥστε ἀπολογούμενος πρὸς τοὺς μαινομένους ἐναντίον τοῦ Θεοφίλου ἐκείνους ὄχλους εἶπε πρὸς αὐτοὺς ταῦτα· «Ὁρκίζομαι ὅτι ὁ Θεόφιλος δι' ἄλλην αἰτίαν ἡτήσατό μοι ἐνόπλους στρατιώτας, δὲν μοὶ ἐξέφρασε τὴν καθαρὰν αὐτοῦ βουλήν, ἀλλὰ προφασισθεὶς ὅτι ληστὰὶ διήρπαζον τὰ μοναστήρια ἔδωκα αὐτῷ τοὺς στρατιώτας. Ἐὰν ἀντὶ Θεοφίλου θέλητε ἐπισκοποῦν τὸν Ἀββᾶν Ἰσίδωρον, θέλω ποιήσῃ τὸ θέλημα ἡμῶν· τὸν μὲν Θεόφιλον θὰ ἐξώσω, τὸν δὲ Ἰσίδωρον ἀντ' αὐτοῦ θὰ καταστήσω ὑμῖν ἐπίσκοπον». Ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον,

(1) Οἱ μοναχοὶ οὗτοι ἐγνωρίζοντο ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ ἐθεωροῦντο παρ' αὐτοῦ ὡς ἄγιοι ἄνδρες.

ἐστάλησαν παρὰ τοῦ ἄρχοντος στρατιῶται πεζοὶ τε καὶ ἵππεις ἵνα φέρωσι τὸν Ἀββᾶν Ἰσίδωρον. Ὁ δὲ Θεόφιλος ἰδὼν τὸν κίνδυνον ἐνεδύθη πτωχικὴν ἐνδυμασίαν καὶ ἔφυγε μακρὰν τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὁ δὲ ἄρχων θέλων ἄπ᾽ ἐξ ὅλων τῶν κατησυχάσθαι τὰ πράγματα ἔδωκε δῶρα καὶ κηρυχίαν εἰς τοὺς περιπλανωμένους ἐκεῖνους μοναχοὺς, περὶ ὧν λέσας συνάμα τούτους νὰ συμβουλευέτωσι καὶ διδάξωσι τὸν λαὸν τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἡμερότητα.

Πληροφορηθεὶς ὁ Ἀββᾶς Ἰσίδωρος τὴν αἰτίαν δι' ἣν ζητεῖται, ἐνεδύθη λινοῦν ἱμάτιον ὅπερ εἶχε λάβει παρὰ τινος κωμικοῦ, ἔχων δὲ καὶ μετ' ἑαυτοῦ σκύλον ἀκολουθοῦντα καθὼς καὶ κιθάραν, κατῆλθεν εἰς τόπον τινα καλούμενον «Μαρεώτης» ἐκεῖ δὲ ἔκρουε τὴν κιθάραν καὶ ὠρχεῖτο, ἵνα νομισθῇ παρὰ τῶν διαδωτῶν παράφρων. Εἷς δὲ ἐκ τῶν στρατιωτῶν ἐκεῖνων οἱ ὅποιοι ἐζήτουν τὸν Ἰσίδωρον, συναπαντήσας τοῦτον εἶπε· «Ἐὰν θέλῃς νὰ ὀνομασθῇς μέγας καὶ νὰ λάβῃς χρήματα καὶ δωρεὰς πολλὰς δεῖξον ἡμῖν τὸν Ἀββᾶν Ἰσίδωρον». Ὁ δὲ Ἰσίδωρος στὰς ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὁμοῦ μετ' αὐτὸν σκύλον, ἤρξατο νὰ κιθαρίζῃ καὶ νὰ χορεύῃ, ὠνομάζετο δὲ ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος Κανθάριος. Ἰδὼν ταῦτα ὁ στρατιώτης καὶ ἐκλαβὼν τὸν Ἰσίδωρον ὡς παράφρων ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ εἴπῃ εἰς αὐτὸν οὐδένα λόγον. Ζητήσαντες δὲ οἱ ἀπεσταλμένοι ἐκεῖνοι στρατιῶται πανταχοῦ τὸν Ἀββᾶν Ἰσίδωρον καὶ μὴ εὐρόντες αὐτὸν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν ἄπρακτοι. Ταῦτα μαθὼν ὁ Θεόφιλος ἐδωροδόκησε τὸν ἄρχοντα καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ τῆς πόλεως ἰσχύοντα πρόσωπα, εἰσήλασε πάλιν εἰς τὴν πόλιν στερεῶς μισούμενος καὶ ὑπ' αὐτῶν εἰσέτι τῶν διαφθαρέντων. Οἱ δαρέντες ὑπὸ τοῦ Θεοφίλου μοναχοί, ἰδόντες τοῦτον ἐγκητασταθέντα πάλιν εἰς τὴν πόλιν ἐφωδιάσθησαν ὑπὸ πλείστων ὑποστηρικτῶν τῶν μετὰ γράμματα συστατικὰ, ἐπορεύθησαν εἰς Ἱερουσαλὴμ πρὸς τὸν ἐκεῖ ἐπισκόπον Σιλβανόν, παρουσιασθέντες δὲ ἐν σώματι καὶ οἱ ἑπτὰ ἐγνωστοποίησαν αὐτῷ πάντα τὰ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ συμβάντα. Ὁ δὲ Σιλβανὸς πληροφορηθεὶς τὰς φρικώδεις ταύτας σκηνας, τὰς διαπραχθείσας ὑπ' ἀνδρὸς

ἱερωμένου καὶ μάλιστα ἐπισκόπου, ἐφωδίασε καὶ αὐτὸς τοὺς μοναχοὺς μετὰ γράμματα καὶ ἐπέμφεν αὐτοὺς εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς τὸν βασιλέα Ἀρκάδιον, καὶ πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, μετὰ τινος ἀνγκνώστου Ἰουβενάλιου καλουμένου. Ἀφικθέντες οἱ μοναχοὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸν Ἰωάννην, οἵτινες ἐφιλοξενήθησαν παρ' αὐτοῦ. Περιποιήθη δὲ καὶ ἐφιλοξένησε τοὺς καὶ ὁ διάκονος Ὀλυμπίας καὶ παρέσχεν εἰς τοὺς πάντα τὰ ἀναγκαῖα, θεωρήσας αὐτοὺς ὡς ἁγίους ἄνδρας, καὶ ἥτις διένεμε καθ' ἑκάστην τὰ ὑπάρχοντα αὐτῆς εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην καὶ ἥτις διεκρίνετο ἐπὶ ἀσκήσει καὶ σεμνῇ πολιτείᾳ, ἡγάπα δὲ αὐτὴν ὁ Ἰωάννης διὰ τὸν σεμνὸν αὐτῆς βίον καὶ τὴν ἐνθεὸν πολιτείαν, πάντες δ' ὠνόμαζον αὐτὴν ὁσίαν. Ὁ Ἰουβενάλιος παρουσιασθεὶς ἔδωκε τὰ γράμματα εἰς τὸν βασιλέα Ἀρκάδιον, εἶτα δὲ καὶ εἰς τὸν Ἰωάννην, ἐκεῖνα δὲ τὰ γράμματα ἅτινα ἔλαβεν ὁ Ἰωάννης παρὰ τοῦ ἐπισκόπου Σιλβανοῦ, ἔδωκε τῷ βασιλεῖ. Ὁ βασιλεὺς Ἀρκάδιος ἀναγνώσας τὰς ἐπιστολάς τὰς παρὰ τοῦ ἐπισκόπου Σιλβανοῦ σταλείσας ἐθυμώθη λίαν, μὴ θελήσας νὰ χρησιμοποίησιν τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν του, ἡρέκεσθαι εἰς τοῦτο μόνον, διέταξε νὰ συγκροτηθῇ σύνοδος, ἐπέμφε δὲ εἰς Ρώμην πρὸς πᾶν τὸν Ἰννοκέντιον ἐπιστολὴν περιέχουσαν τὰ ἐξῆς·

«Νικητῆς, ἐνδοξος Ἀρκάδιος ἡμετέρῳ πατρὶ ἐρρῶσθαι. Ἐπέμψαμεν πρὸς τὴν σὴν πατρότητα θείας συλλαβᾶς διὰ Μουλπεντίου τοῦ καθοσιωμένου μαγκιστριανοῦ καὶ σουβαίου, δι' ἧς σὲ προτρέπομεν, ὅπως συγκαλέσῃς σύνοδον μελετηθῇ δὲ καὶ ἐπικυρωθῇ παρὰ τῆς συγκροτηθείσης συνόδου ἡ ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Λιβύῃ ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν, διὰ τὰ ἔκνομα καὶ ἀντικανονικὰ τοῦ ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας Θεοφίλου, ἵνα ἡ καθαίρεσις τοῦτου ἢ εἰς αὐτὸν γενομένη, ὑπὸ τῶν Δυτικῶν οἰκουμένης κοτέρως κριθῇ. Πρὸς δὲ τὸν ὑμέτερον ἀδελφὸν καὶ συμβασιλέα Ὀνώριον τὸ καὶ ἡμέτερον πνευματικὸν τέκνον ἔγραψα, ἵνα σὲ παρακαλέσῃ ὅπως προθύμως καὶ ἀόκνως τοῦ-

το ποιήσης. Τοὺς ἀναφερθέντας πρὸς τὴν σὴν ἱερότητα ἐπισκόπους Αἰγύπτου καὶ Λιβύης, καθὼς καὶ τοὺς κληρικοὺς Ἀλεξανδρείας οἵτινες ἐγκληματικῶς φέρονται κατὰ τοῦ Θεοφίλου, διέταξα ὅπως ἐμφανισθῶσιν εἰς τὴν βασιλεύουσάν μετὰ τῆς Θεοδότης, ἥτις ριζικῶς ἐπίσταται τῆς ὑποθέσεως. Διότι ἐὰν ἡ κατὰ Θεὸν μέλλουσα νὰ συγκροτηθῇ σύνοδος διὰ τῶν τοποτηρητῶν σου, εὖρη ἀληθεῖς τὰς κατηγορίας, ἃς προσῆψαν τῷ Θεοφίλῳ, ἡ δὲ ἀπολογία τοῦτου φανῇ ἀνεπαρκὴς εἰς τὴν σύνοδον, ἔπεται ὅτι ἐπ' ἀναγκῆς ἐστὶν νὰ καθαιρεθῇ, ἵνα μὴ τοῦ λοιποῦ διὰ τῶν ἐκνόμων καὶ ἀντικανονικῶν αὐτοῦ πράξεων μολύνῃ τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας, διέλθῃ δὲ τὸν ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του χρόνον ἐν θλίψεσι, πικρίαις καὶ στενοχωρίαις, ἐν δὲ τῇ μελλούσῃ ζωῇ ὑποστῇ παρὰ τῆς θείας δικαιοσύνης τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῷ τιμωρίαν. Ἄς καταξιώσῃ λοιπὸν ἡ εὐλογία σου, ὅπως εἰδοποιηθῶσι πάντες οἱ ὑπὸ τὴν δικαιοσύνην σου ἐπίσκοποι, ἵνα ἅμα ἐκλεχθῶσιν οἱ τοποτηρηταὶ ἀφικθῶσιν ἐνταῦθα πρὸς συγκρότησιν συνόδου· διότι δὲν εἶνε συγκεχωρημένον οὔτε ἄσκοπον νὰ μὴ συζητῶνται αἱ τοιαύτης φύσεως ὑποθέσεις».

Ἐγραψε δὲ ὁ βασιλεὺς Ἀρκάδιος καὶ πρὸς τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Δούκα καὶ Αὐγουστάλιον Νικόλαον, τὸν ἐπιβλέποντα πᾶσαν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν τὰ ἐξῆς:

«Δὲν θὰ σοῦ διέφυγε βεβαίως παντελῶς τῆς μνήμης, ὅτι τὸ ἐπιβλητικὸν καὶ ἡ παντολμία τῶν πρὶν ἀρχιερέων ἀπώλεσαν τὸ σθένος, τοῦτο ἠννόησε ὅλη ἡ οἰκουμένη. Ἐν ἐκ τῶν τοιούτων παρατηροῦμεν καὶ σήμερον· ἀλλὰ πῶς θέλομεν σιωπῆσαι καὶ τὴν ἰδικήν σου διαγωγὴν ὡς καὶ τὸ κακῶς διοικεῖν. Γράφωμεν πρὸς σὲ ταῦτα, διότι ὡς ἐναργῶς ἀποδεικνύεται μεροληπτεῖς, ἐν ᾧ σὲ κατεστήσαμεν ἄρχοντα καὶ ἐπόπτην πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, οὐδαμῶς ἡβουλήθης νὰ μιμηθῇς ἡμᾶς, ἀλλ' ἔχεις ἐπιστήσῃ τὴν προσοχήν σου εἰς τὰ δῶρα, καταφρονῶν τὰς ἡμετέρας ὑψηλὰς διαταγὰς, καθὼς δὲ δεικνύουν τὰ πράγματα ἐξουδενεῖς τὴν ἡμετέραν περὶ τὴν δυναστείαν. Ὅθεν πρόσεξον καθότι δὲν θέλεις δυνηθῇ

νὰ ἀποφύγῃς τὰς συνεπείας τῆς ἡμετέρας ἀγανακτήσεως, ἐπειδὴ κατεφρόνησας τὴν ὑπερτάτην ἡμῶν μεγαλειότητα. Ἄμα λοιπὸν λάβῃς τὰ σεπτὰ καὶ προσκυνητὰ ἡμῶν γράμματα, ἅτινα θέλει σοὶ φέρεи Βάσσος ὁ καθωσιωμένος, εὐθὺς ἄνευ ἀναβολῆς θέλεις συμμορφωθῇ συμφώνως μὲ τὰ γραφόμενά μου, ἥτοι τὸν μὲν Θεόφιλον ὡς ὑπόδικον καὶ κατακριτέον θὰ παραστήσῃς εἰς τοὺς αὐτόθι, δὲν θέλεις δὲ προσφέρει εἰς αὐτὸν οὐδεμίαν τιμὴν ἢ ὑπηρεσίαν, γνῶρισον δὲ ὅτι ἂν τοῦναντίον συμβῇ καὶ παραβῇς ἔστω καὶ μίαν κεραίαν ἐκ τῶν γραφομένων μου, θὰ διακινδυνεύσῃς τὴν ζωὴν καὶ τὴν σωτηρίαν σου. Τοὺς δὲ κατηγοροὺς αὐτοῦ, οἵτινες τυγχάνουσιν ἐπίσκοποι καὶ κληρικοὶ, μετὰ τῆς Θεοδότης πρὸς ἡμᾶς ἀπόστειλον· διότι ἡ κατὰ νόμον Θεοῦ μέλλουσα νὰ συγκροτηθῇ σύνοδος, θέλει συζητήσῃ ταῦτα πάντα μετὰ τῆς δεούσης ἐπιστάσεως καὶ συνέσεως θέλει δὲ ἐκφέρει δικαίως τὴν πρέπουσαν ἐαυτῇ κρίσιν». Ἀπεστάλησαν δὲ καὶ ἕτερα γράμματα πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ ἐπισκόπους καθὼς καὶ εἰς πάσας τὰς ἐπαρχίας, ὅπως ἐκφέρωσι τὰς κρίσεις των περὶ τῆς κατηγορίας τοῦ Θεοφίλου.

Ὁ δὲ ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, ἐννοήσας τὸ μελετώμενον παρὰ τῆς Εὐδοξίας σχέδιον, ἐνεκα ὅπου ἠχθρεῖτο θανάσιμως ἡ Εὐδοξία τὸν Ἰωάννην διότι ἠλέγχετο παρ' αὐτοῦ, καθὼς ἠλέγχετο ἡ Ἡρωδιάς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ διὰ τὴν παρανομίαν ἐκείνην, ἣν ἀναφέρει τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἠλέγχετο δὲ καὶ ὁ Ἡρώδης ὡς συζῶν παρανόμως μετὰ τῆς Ἡρωδιάδος, ἥτις ἐτύχανε σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ του Φιλίππου. Τὰ αἷτια δὲ τῆς σφοδρᾶς ἐχθρας τῆς αὐτοκρατεῖρας Εὐδοξίας κατὰ τοῦ Ἰωάννου ἦσαν τὰ ἐξῆς. Συνέβη νὰ περιπατῇ ἡ βασίλισσα περὶ τὸν βασιλικὸν ἀμπελῶνα, ὅπου ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀμπελῶνα γυναικὸς χήρας, πλησιάζοντα μετὰ τοῦ βασιλικοῦ ἀμπελῶνος, καὶ ἐκοψε σταφυλὴν. Κατὰ τὴν συνήθειαν ἥτις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐκράτει, ἐὰν ἐστιμμένη κεφαλὴ εἰσῆρχετο εἰς κτῆμα ἰδιώτου, τὸ κτῆμα ἐκεῖνο πάραυτα ἐγίνετο βασιλικόν· προέβαλε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον ἡ Εὐ-

δοξία εἰς τὸ μέσον λέγουσα· «Κατ' ἄγνοιαν εἰσῆλθον, καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀποδοθῇ ὁ ἀμπελῶν εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ, ἀλλὰ δίδω αὐτῇ πολὺ περισσότερον ἀμπελῶνα εἰς ἕτερον μέρος καὶ καλλίτερον». Ἡ δὲ χήρα μὴ δεχθεῖσα νὰ λάβῃ τὸν δοθέντα παρὰ τῆς Εὐδοξίας ἕτερον ἀμπελῶνα, κατέφυγε πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ γονυπετῶς παρεκάλει αὐτὸν ὅπως μεσιτεύσῃ παρὰ τῇ Εὐδοξίᾳ καὶ λάβῃ πάλιν τὸν ἀμπελῶνα αὐτῆς. Μεταβάς δὲ πάραυτα παρὰ τῇ βασιλίᾳ, εἶπε πρὸς αὐτὴν ταῦτα ὁ Ἰωάννης· «Οἶκτειρον τὴν χήραν καὶ ἀπόδος αὐτῇ τὸν ἀμπελῶνα». Ἡ δὲ βασίλισσα ἀπήντησε τὰ ἐξῆς· «Νόμος ἐστὶ βασιλικός, ὅπου καὶ ἂν εἰσέλθωμεν καὶ ἐγγίσωμεν τοῦ καρποῦ, ὅλον πλέον τὸ κτῆμα οὐχὶ ἰδιωτικόν, ἀλλὰ κτῆμα ἐστὶ τῶν βασιλέων· ἀλλ' ἂντ' αὐτοῦ δίδω ἕτερον ἀμπελῶνα ἢ ὅποιον ἄλλον ἂν θελήσῃ ἄς λάβῃ». Ὁ Ἰωάννης κάλλιστα γνωρίζων τὸν ἐγωϊσμόν τῆς βασιλίσσης καὶ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην αὐτῆς, ἔκρινε καλὸν πρὸς τὸ παρὸν νὰ μὴ εἴπῃ οὐδέν, ἐλπίζων μὲ τὸν καιρὸν νὰ πείσῃ αὐτήν. Ἀλλ' ἡ χήρα δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνοχλῇ τὸν Ἰωάννην, νομίζουσα ὅτι εἶχε τὰ μέσα μὲ τὴν βασίλισσαν· ὁ δὲ Ἰωάννης ἐνοχλῶν τὴν Εὐδοξίαν, ποτὲ μὲν παρακαλῶν ποτὲ δὲ καὶ παραβολικῶς νοουθετῶν αὐτήν, μόλα ταῦτα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκπᾶσῃ τὸν ἀμπελῶνα τῆς χήρας ἐκ τῶν χειρῶν τῆς βασιλίσσης. Ἡμέραν τινὰ πορευομένου τοῦ Ἰωαννοῦ πρὸς τὴν Εὐδοξίαν δι' αὐτὴν πάλιν τὴν ὑπόθεσιν, ἡ δὲ Εὐδοξία ἰδοῦσα τοῦτον καὶ θέλουσα νὰ δώσῃ τέλος περὶ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, διατάττει τοὺς δορυφόρους τῆς νὰ κλείσωσι τὰς θύρας τῶν δωματίων αὐτῆς κατὰ πρόσωπον τοῦ Ἰωαννοῦ ὅπως μὴ εἰσέλθῃ καὶ ὁμιλήσῃ αὐτῇ. Ἐπιστρέψας ὁ Ἰωάννης εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπεῖον εὐθὺς προσεκάλεσε τὸν ἄρχοντα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ παρήγγειλεν αὐτῷ λέγων· «Ὅταν ἔλθῃ ἡ Εὐδοξία διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κλείσον ἔμπροσθεν αὐτῆς τὰς θύρας καὶ εἰπὲ αὐτῇ Ἰωάννης τοῦτο διέταξε». (Ἐκτοτε ἠυξήθη ὑπερβολικῶς ἡ μεταξὺ Ἰωαννοῦ καὶ Εὐδοξίας ἔρις).

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου, ἡ Εὐδοξία βουλευθεῖσα

νὰ συγκροτήσῃ σύνοδον, ἵνα δικάσῃ καὶ καταδικάσῃ τὸν Ἰωάννην, προσεκάλεσε πάντας τοὺς ἐπισκόπους. Ὁ ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας κάλλιστα γνωρίζων τὴν πονηρὰν φύσιν καὶ τὸ κακόβουλον τῆς Εὐδοξίας, καθὼς καὶ τὴν ἐνεδραν, ἣν εἶχε στήσῃ κατὰ τοῦ Ἰωάννου, προσεποιήθη ἀσθένειαν καὶ ἀδυναμίαν συνεπείᾳ τῆς γεροντικῆς τοῦ ἡλικίας· δι' ἀμφοτέρωτα ταῦτα παραιτηθεὶς δὲν ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔστειλεν ὅμως ὡς τοποτηρητὰς τοῦ τοῦ ἐξῆς πέντε ἐπισκόπους, τὸν Ἀπαμείας Διογένην καὶ τὸν Βεροίας Ἀκάκιον, Σευηριανὸν ἐπίσκοπον Γαβάλων, τὸν Ἐδέσσης Θεοδοσίον, καὶ Λεονᾶν ἐπίσκοπον Ἀγκύρων. Οὗτοι πάντες ὡς ἀπὸ συντάξεως ἦσαν ἐχθροὶ κεκηρυγμένοι τοῦ Ἰωάννου. Ἐν δὲ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ ἅμα ἀνέγνωσεν ὁ ἄρχων τὰ γράμματα τὰ στάλντα αὐτῷ παρὰ τοῦ βασιλέως Ἀρκαδίου, προσκαλεῖ τὸν Θεόφιλον καὶ ἠπειλήσεν αὐτὸν προσθέσας συνάμα, ὅτι διαρπαξέει τὰ ἀρχαῖα νομίσματα ἅτινα αὐτοκρατορικῇ διαταγῇ εἶχον ἐναποτεθῇ εἰς τὸ ἐπισκοπεῖον. Ὁ δὲ Θεόφιλος φοβηθεὶς ἐκ τῶν ἀπειλῶν τοῦ ἄρχοντος, ἠναγκάσθη νὰ πλησιάσῃ τὸν Γεώργιον, ἀνεψιὸν τοῦ ἄρχοντος Νικολάου, ἐπλήρωσε χρήματα ἀμφοτέρων τὰ βελάντια, κατώρθωσε καὶ αὐτὸς νὰ κερδίσῃ ἂν οὐχὶ τὴν εὐνοίαν τοῦ ἄρχοντος ἀλλὰ τὴν ἀνοχὴν αὐτοῦ, ἕως οὗ εὔρε καιρὸν καὶ ἐπώλησε τὰ τῆς Αἰγύπτου κελλαρικὰ ὡς καὶ τὰ ἡδύσματα Ἰνδίας, ἐνέβαλεν αὐτὰ εἰς πλοῖα σὺν ἐπισκόποις καὶ πρεσβυτέροις καὶ διακόνους καὶ τοῖς λοιποῖς μετ' ἱκανοῦ ὄχλου· καὶ οὕτως μετὰ πολλοῦ τοῦ φορτίου ἀπέπλευσε διὰ Κωνσταντινούπολιν.

Ἡ αὐτοκράτειρα Εὐδοξία ἐπεφορτίσασα τὴν φρούρησιν τοῦ λιμένος διὰ Μαριανοῦ τοῦ στρατάρχου αὐτῆς, παρήγγειλεν αὐτῷ ρητῶς περὶ τῶν τοποτηρητῶν τοῦ πάπα, ἅμα ὡς ἀφίχθωσιν οὗτοι νὰ συλλάβῃ καὶ φυλακίσῃ αὐτούς, ἵνα μὴ παρουσιασθῶσιν εἰς τὴν σύνοδον. Ἀφίχθέντων λοιπὸν τῶν τοποτηρητῶν τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου ἵνα λάβωσι μέρος εἰς τὴν σύνοδον, συλλαμβάνονται παρὰ τοῦ στρατάρχου Μαριανοῦ καὶ πρῶτον μὲν ἀπέσπασεν ἀπ' αὐτῶν τὰ συστατικά γράμματα τὰ ἐκ τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου δι' αὐτῶν

σταλέντα εἰς τὸν βασιλέα Ἀρχάδιον, καὶ δεύτερον ἀναιτίως τῇ εἰσηγήσει τῆς Εὐδοξίας φυλακίζει αὐτοὺς εἰς μέρος παρὰ θάλασσαν κατὰ τὴν Θράκην καλούμενον Ἀθουρὰ ἐν πολλῇ ἀσφαλείᾳ. Πάντων δὲ ἀφίχθენტων εἰς Κωνσταντινούπολιν, οἱ τοποτηρηταὶ τῆς Ρώμης οὐδαμοῦ ἐφαίνοντο, ἐξ ὧν δὲ τελευταῖος ἀφίχθη καὶ ὁ πολὺς Θεόφιλος, ὅστις ἐδοκίμασε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς Ἀρχάδιος δὲν ἠνέχετο παντελῶς ἵνα ἴδῃ αὐτὸν κατὰ πρόσωπον. Ἡ δὲ Εὐδοξία προσκαλεσαμένη τὸν Θεόφιλον καθὼς καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισκόπους, βολιδοσκοπήσασα δὲ τούτους εὗρε πάντας διψῶντας τὴν τοῦ Ἰωάννου ἐξόντωσιν, εὐχαριστήθησα δὲ λίαν ἐκ τούτου κατεφόρτωσε πέντας ἐκ δώρων. Ὁ Ἰωάννης μαθὼν τὴν ἔλευσιν τῶν ἐπισκόπων καθὼς καὶ τὴν αὐτῶν σύμπραξιν μετὰ τῆς Εὐδοξίας δημοσίᾳ ἐξήγει τὸ ποῖον τῶν ἐπισκόπων τούτων ὡς ἐξῆς· «Συναγάγετε πρὸς με τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης, ἐσθίωντας τράπεζαν Ἰεζάβελ, ἵνα εἶπω αὐτοῖς· «Ἔως πότε χωλιανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις ὑμῶν; (ἦτοι ἕως πότε θὰ χωλινῆτε καὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ποδῶν) Εἰ ἔστι Θεός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ». (Γ'. Βασιλ. ιη' 21) «Εἰ δὲ ἡ τράπεζα Ἰεζάβελ αὐτῇ Θεός, φαγόντες ἐξεμέσατε». Οἱ ἐπίσκοποι ἐπέδωκαν τὴν ἐξήγησιν ταύτην, ἣν εἶχε κάμει ὁ Ἰωάννης πρὸς τὸν Βασιλέα Ἀρχάδιον, καὶ ἐλυπήθη ὁ βασιλεὺς διὰ τὴν Εὐδοξίαν μεγάλως. Ἐτέραν δὲ ἐξήγησιν ἐποίησεν ὁ Ἰωάννης κατὰ τοῦ Θεοφίλου ὡς ἐξῆς· «Τίς ποτὲ τῶν Αἰγυπτίων θεόφιλος ἐγένετο; Τίς δὲ τῶν θεοφίλων τὴν μυσαρὰν αὐτῶν εὐδοξίαν οὐ βδελύσσεται;» Καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ἐξήγησιν ἐπέδωκεν πρὸς τὸν Ἀρχάδιον, ἥτις ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ μετατεθῇ ἡ τοῦ Θεοφίλου ἀγανάκτησις πρὸς τὸν Ἰωάννην. Τότε ὁ Ἰωάννης λαβὼν δύο ἀπὸ τοὺς διωχθέντας ἐκείνους μοναχοὺς, Διόσκορον καὶ Ἰέρακκα, τοὺς ἐξοχωτέρους αὐτῶν, ἐχειροτόνησεν αὐτοὺς πρεσβυτέρους, καὶ τοῦτο ἵνα διαρωτίσωσι τὴν σύνοδον τί ἐστι Θεόφιλος. Ἡ δὲ Εὐδοξία παραλαβοῦσα τὴν Θεοδότην ἐκείνην, ἥτις εἶχε δώσει τὰ χίλια νομίσματα τῷ Ἀββᾷ Ἰσιδώρῳ τῷ πρεσβυτέρῳ, συνεβούλευσεν αὐτὴν

ὅπως ἤθελε διὰ νὰ ἔχῃ δ' αὐτὴν μὲ τὸ μέρος τῆς ἐδῶκε ταύτην εἰς γάμον Κλημεντίνῳ ἐπάρχῳ τῆς πόλεως, τοὺς δ' ἐπισκόπους Αἰγύπτου καὶ Λυβίας καὶ τοὺς κληρικοὺς Ἀλεξανδρείας, οἵτινες ἠκολούθησαν τὴν Θεοδότην ὑπὲρ τοῦ Ἀββᾶ Ἰσιδώρου, συνεβούλευσε νὰ ψευδομαρτυρήσωσι καὶ τοὺς πεισθέντας αὐτῇ ἐνέπλησε δώρων, τοὺς δὲ μὴ πεισθέντας αὐτῇ ἐξώρισεν εἰς Θεσσαλονίκην. Πλεῖστοι δὲ ἐπίσκοποι καὶ μοναχοὶ καὶ κληρικοὶ πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παρθένοι καὶ γυναῖκες κοσμιώταται, οὐκ ὀλίγας ὑπέστησαν βασάνους καὶ αἰκισμοὺς καὶ ἐξορίας, διότι ἑμοφρόνουν τῷ Ἰωάννῃ καὶ ἦσαν ἐπικοινωνοὶ αὐτῷ ἐκτιμῶντες καὶ εὐλαβούμενοι καὶ ἀγαπῶντες αὐτὸν διὰ τὴν ἀγνότητα καὶ ἀρετὴν αὐτοῦ· ἦτο δὲ φρικτὸν κατὰ τὰς πονηρὰς ἐκείνας ἡμέρας νὰ ἀκούῃ καὶ βλέπῃ τις τοὺς θρήνους καὶ τοὺς κοπετοὺς τῶν οὕτως ἀδίκως καταδυναστευομένων ἑμοφρόνων τῷ Ἰωάννῃ, ἐπισκόπων καὶ πρεσβυτέρων, σὺν διακόνοις καὶ κληρικοῖς καὶ μονάζουσιν, ὁδηγουμένων ὑπὸ βαρβάρων καὶ ἀνελεημόνων τῆς Εὐδοξίας ἀνθρώπων εἰς τὴν ἐξορίαν. Δὲν ἦτο δὲ δυνατόν νὰ μὴ θρηνήσῃ τις βλέπων τὰς παρθένας ἐκείνας τὰς διαπρεπούσας ἐν ἀσκήσει, νὰ παραδίδωνται εἰς αἰκισμοὺς καὶ εἰς τὰ φοβερά ἐκεῖνα βασανιστήρια, ἡπειλεῖτο δὲ καὶ διαρπαγὴ χρημάτων καὶ κτημάτων ἀνδρῶν λαϊκῶν εὐσεβῶν καὶ γυναικῶν. Ταῦτα πάντα λοιπὸν διενηργοῦντο καὶ ἐγίνοντο ὑπὸ τῆς Εὐδοξίας καὶ τῶν δορυφόρων αὐτῆς εἰς τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς κοινωνοὺς αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰωάννης δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐλέγχῃ δημοσίᾳ καὶ ἐπ' Ἐκκλησίαις τὴν Εὐδοξίαν ἐξηγούμενος ὡς ἐξῆς. «Πάλιν Ἡρωδίας μαίνεται, πάλιν Ἰεζάβελ Ναβουθὲ τὸν ἀμπελῶνα διαρπάσαι βούλεται.» Καὶ πάλιν ἔλεγεν· «Οὐχὶ ἐμίσησα τὴν Εὐδοξίαν, ἡγάπησα δὲ τὴν ἀδοξίαν;» Ἡ δὲ Εὐδοξία ἦτο δυνατωτέρα τοῦ βασιλέως. Οἱ τρεῖς ἐπίσκοποι Ἀκάκιος, Σευηριανὸς καὶ Πορφύριος καὶ οἱ περὶ αὐτοὺς, συνεννοηθέντες μετὰ τοῦ Θεοφίλου, καὶ συναθροισθέντες μετέβησαν παρὰ τῷ βασιλεῖ καὶ εἶπον τὰ ἐξῆς. «Δέσποτα, ἐὰν εἰσέτι ἰσχύωσι τὰ προνόμια

ἡμῶν καθὼς καὶ τοῦ προέδρου. διάταξον ἡμᾶς νὰ συναχθῶμεν ἀφ' οὗ διορίσης τοὺς ἀρμοδίους δικαστὰς ἐκείνους οὓς ἤθελε εὐδοκήσῃ ἡ Ὑμετέρα βασιλικὴ Μεγαλειότης, ἵνα μελετήσωμεν καὶ συζητήσωμεν τὰς ὑφισταμένας ὑποθέσεις δι' ἃς ἐνταῦθα προσεκληθήμεν· διότι οἱ μοναχοὶ οὗτοι οἵτινες κατηγοροῦν τὸν Θεόφιλον, τοῦ δόγματος εἰσὶ τοῦ Ὠριγένους, δέον δὲ οἱ τοιοῦτοι νὰ τεθῶσιν ὑπὸ δοκιμασίαν.» Ἀναχωρησάντων δὲ τῶν ἐπισκόπων, ὁ βασιλεὺς προσεκάλεσε τοὺς μοναχοὺς κρυφίως, διότι πράγματι ἤθελε νὰ ἴδῃ ἂν οἱ μοναχοὶ οὗτοι ἐπρέσβευον τὰς δοξασίας τοῦ Ὠριγένους, καὶ εἶπεν αὐτοῖς εὐγενῶς. «Ἡξεύρετε πατέρες ὅτι συνέβη ποτὲ νὰ ἀναγνώσω τὸ «περὶ ἀρχῶν» σύγγραμμα τοῦ Ὠριγένους καὶ ἐθαύμασα;» Οἱ δὲ μοναχοὶ μὴ ἐννοοῦντες τί ἔλεγεν εἰς αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς οὔτε ἀπάντησιν ἔδωκαν· εὐθὺς δὲ ἀπέπεμψεν αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς μικρὸν σκανδαλισθεὶς διὰ τὴν συμπεριφορὰν ταύτην τῶν ἐπισκόπων. Τὰ μέσα ταῦτα μεταχειρισθέντες οἱ ἐναντίοι ἔρριψαν εἰς τοιαύτην ἐνεδρὰν τὸν Ἰωάννην. Μὴ βλέπων ὁ βασιλεὺς τοὺς τοποτηρητὰς τῆς Ρώμης νὰ ἀφίχθωσιν ἐγκαίρως, διηπόρει καὶ ἐσκέπτετο τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ, διότι ἐθεώρει λίαν ἀναγκαίαν καὶ τὰς ὁδηγίας ἃς ἤθελον συνεπιφέρει τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου, μηδὲν ὑποπτευόμενος τὴν ἐπιβουλὴν εἰς ἣν εἶχον ὑποπέσει οἱ δύστηνοι οὗτοι ἀναμενόμενοι ἀνυπομόνως τοποτηρηταί.

Ἦναγκάσθη ὁ βασιλεὺς ὑπὸ τῆς περιστάσεως νὰ διατάξῃ νὰ συναθροισθῶσιν οἱ παρόντες ἐπίσκοποι, ἔπως συζητήσωσι τὰς ἐπικειμένας ὑποθέσεις, ὡς κριτὰς δὲ διώρισεν Ἡσύχιόν τινα ἑπαρχον τῶν ἱερῶν δικαστηρίων, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ ἐξέχοντας στρατηγοὺς τοῦ κράτους τὸν Μαξέντιον καὶ Διόδωρον, μετὰ τοῦ Ἀκυλίνου κυέστωρος ⁽¹⁾ καὶ πατρικίους τινας. Συνηθροίσθησαν λοιπὸν πάντες εἰς μοναστήριον κείμενον ἐξω τῆς πόλεως Δωροθέου τινος ἀρχιμανδρίτου, τὸ μοναστήριον τοῦτο ἦτο μέγα καθ' ὑπερβολὴν καὶ εὐρύχωρον· ὁ Δωροθέος οὗτος παρεκάλεσε τοὺς ἀναφερομένους δικαστὰς νὰ συνεδριάσωσιν εἰς τὸ μοναστή-

(1) Κυέστωρ εἶδος εἰσαγγελέως· εἶναι λέξις λατινική.

ρίον του, ἵνα δοξασθῇ ὁ τόπος, οἱ δὲ δικασταὶ κατ' ἀρχὰς ἀντέτειναν εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Δωροθέου, ἰσχυριζόμενοι ὅτι αἱ σύνοδοι ἐν ἐκκλησίαις συγκροτοῦνται, καὶ οὐχὶ ἐν μοναστηρίοις.

Πρῶτος λαμβάνει τὸν λόγον ὁ Ἀκυλῖνος κυέστωρ πρόεδρος τῆς συνεδριάσεως καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς. «Ἡμεῖς ἐνταῦθα διωρίσθημεν δικασταί, ἵνα κρίνωμεν καὶ ἀποφανθῶμεν περὶ ἀμφιβόλων τινῶν πραγμάτων, ἀλλὰ μετ' ἐκπλήξεως παρατηροῦμεν τὴν σπουδαίαν ἔλλειψιν τῶν πλείστων ἐπισκόπων, διατί δὲν ἀφίχθησαν οὗτοι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τῶν; διατί ἀπουσιάζουσιν οἱ τοποτηρηταὶ τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης; δυνάμεθα ἀξιόλογα εἰπεῖν ὅτι ἡ παροῦσα σύνοδος παρανόμως συνεκροτήθη, ὑπὸ τοιαύτην δὲ ἐποψιν ἵνα ἐργασθῇ κακοβούλως.» Ἀκάκιος ὁ Βεροίας ἐπίσκοπος ἀπήντησεν πρὸς τὸν Ἀκυλῖνον κυέστωρα τὰ ἑξῆς. «Ἡ θειοτάτη Αὐγούστα διέταξε νὰ συναχθῶμεν ἐνταῦθα καὶ ἐξετάσωμεν τὸν Ἰωάννην, διὰ τὰς ὑβρεῖς καὶ τὰς κατηγορίας ἃς πρὸ τοσούτου καιροῦ ἐκτοξεύει κατ' αὐτῆς.» Ὁ δὲ κυέστωρ ἐν ὀργῇ λέγει· «Τί προσπαθεῖς νὰ πείσῃς ἡμᾶς διὰ τῶν λεγομένων σου, ὅτι ἡ Αὐγούστα δὲν εἶναι συνεπὴς εἰς τοὺς νόμους καὶ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας προσκαλοῦσα παρανόμως σύνοδον ἀρτιμελῆ; μὴ Ἰωάννης μόνος ὑβρίζει τὴν Αὐγούσταν; πῶς λοιπὸν ἐστήσατε ἐνταῦθα τοιαύτης φύσεως κατηγορίαν; ἰδοὺ σὺ αὐτὸς πρὸ παντός ἔγεινες πρόξενος ἵνα ὑβρίζηται ἡ Αὐγούστα.» ⁽¹⁾ Ὁ δὲ Ἀρχιμανδρίτης εἶπε· «Τὴν ἀλήθειαν εἶπας· ἀλλ' ἡ Αὐγούστα ἠτήσατο τὴν συγκρότησιν τῆς συνόδου.» Ὁ Ἀκυλῖνος οὐδεμίαν ἔδωκεν ἀκρόασιν εἰς τὰ παρὰ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου λεγθέντα, ἀλλ' εἶπε τοῖς ἐπισκόποις· «Ἀνάγκη νὰ προσκληθῇ ὁ Ἰωάννης, ὥστε παρόντος καὶ ἐκείνου νὰ συζητηθῇ ἡ ὑπόθεσις, ἵνα ἔχῃ κύρος, καὶ λάβῃ πορείαν ἢ ἐκβάσις τῆς δίκης.» Τότε δηλοῦσι τῷ Ἰωάννῃ διὰ δύο κληρικῶν ἐκβληθέντων παρ' αὐτοῦ τῆς

(1) Αὐγούσταν ὠνόμαζαν κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους τὴν κατὰ καιρὸν βασιλίτσαν, ἔλεγον δ' αὐτὴν καὶ θειοτάτην, ἥτοι θειοτάτην Αὐγούσταν.

Ἐκκλησίας νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ συνέδριον. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀπήντησε πρὸς αὐτοὺς ταῦτα. «Δὲν μετεχειρίσθητε ἀκολουθίαν κανονικὴν, καθότι μὲ προσκαλεῖτε διὰ τῶν ἐχθρῶν μου, ἵνα ἐχθροὶ ἐχθροὺς ὀδηγήσωσιν εἰς τὸ δικάστηριον.» Ἀντέλεξαν δὲ οἱ ὁμοφρονοῦντες μὲ τὸν Ἰωάννην ἐπίσκοποι καὶ εἶπον τὰ ἐξῆς κατὰ τοῦ Θεοφίλου. «Ἡ ἐκκλησία ἦν ὁ Κύριος Ἰδρυσε διὰ τοῦ τιμίου του αἵματος δὲν ἐπιτρέπει τὸ ἀκανόνιστον τοῦτο δικαίωμα εἰς ὃ προέβης Θεόφιλε, οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ συμβαίνωσι τοιαῦτα παρανομίαι εἰς τὴν εὐνομουμένην πόλιν, νὰ προσκαλῇ τὸν Ἀβελ ὁ Κάιν. Διότι σὺ ἀντιπροσωπεύεις μίαν καὶ μόνην ἐπαρχίαν, ἡμεῖς δὲ ἐσμὲν ἐκ διαφόρων ἐπαρχιῶν τεσσαράκοντα ἐπτὰ μητροπολίται· καὶ δέον οἱ ἀποτελοῦντες τὴν μειοψηφίαν νὰ ἀκούσωσι τὰς ἀποφάσεις τῶν πλειοψηφούντων. Καὶ ἂν μὲν ἀγνοεῖς μάνθανε· εἰδὲ πάλιν θέλεις νὰ βασανίζης ὅπως συνηθίζεις, δὲν θέλει ὠφελῆσαι ἡ βία τοῦ σατανᾶ οὔτε σεαυτὸν οὔτε τοὺς ὁμοφρονούντας σου. Ὁ δὲ Ἀκυλῖνος παρήγγειλε πρὸς τὸν Ἰωάννην ταῦτα. «Ἐὰν δὲν παρουσιασθῇς εἰς τὴν σύνοδον, ἵνα γνῶμεν καὶ νοήσωμεν ἀμφοτέρων τὰ δίκαια, ὁ νόμος θέλει σὲ καταδικάσει ὡς φυγοδικοῦντα, ἐὰν δὲ παρουσιασθῇς, ἡ ἀνάκρισις θέλει ἀποδείξει τὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν καὶ θὰ ἐλέγξωμεν αὐστηρῶς τοὺς προσερχομένους, ἵνα κατηγορήσωσιν ἀνθρώπους δικαίους.» Μετὰ τὴν δήλωσιν ταύτην τοῦ Ἀκυλίνου ὁ Ἰωάννης ἐπαρουσιάσθη αὐτοπροσώπως συνοδευθεὶς ὑπὸ πολλοῦ ὄχλου. Διέταξαν δὲ πάραυτα οἱ δικασταὶ νὰ ἐξέλθωσι τῆς αἰθούσης τῆς συνεδριάσεως πάντες οἱ ὁπαδοὶ καὶ τοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Θεοφίλου, ἕκαστος δὲ ἐξ αὐτῶν νὰ ἔχη μετ' αὐτοῦ ἀνὰ πέντε μόνον ἐπισκόπους. Ὁ δὲ σοφώτατος Ἀκυλῖνος ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄρχοντας εἶπε. «Ἄς εἰσέλθωσιν οἱ μοναχοὶ ἐκεῖνοι οἵτινες κατηγοροῦσι τὸν Θεόφιλον.» Καὶ εἰσῆλθον ὁμοῦ μετὰ τῶν δύο πρεσβυτέρων τοὺς ὁποίους ὁ Ἰωάννης ἐχειροτόνησε· καὶ ἀτενίσας εἰς αὐτοὺς ὁ Ἀκυλῖνος κυέστωρ ἐνόησεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἰσιν δίκαιοι, ἀπετάθη δὲ πρὸς τὸν Θεόφιλον. «ὦ γενναῖε τῶν ἐπισκόπων, τίς ἡ

αἰτία ἐκείνη ἣτις σὲ ἐδίασε νὰ παραλάβῃς στρατιώτας ἐνόπλους καὶ νὰ ἀνέλθῃς εἰς τὸ ὄρος ὅπου ἡσκήτευον καὶ ἐμόναζον οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, ἐκεῖθεν δὲ νὰ θύσῃς καὶ ἀπολέσῃς, συνάμα δὲ νὰ ἐκδιώξῃς τὸν Ἀβθᾶν Ἰσιδωρον τὸν θεοφοβούμενον καὶ περιβόητον ἐκεῖνον ἄνθρωπον;» Πρὸς ταῦτα ἀπήντησεν ὁ Θεόφιλος τὰ ἐξῆς. «Ἐπειδὴ οἱ μοναχοὶ οὗτοι εἰσιν αἰρετικοί, διὰ δὲ τῆς αἰρέσεώς των διαστρέφουσι τοὺς χριστιανούς τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας μου, διὰ ταῦτα ἐξαναγκασθεὶς μετεχειρίσθην τούτους τοιουτοτρόπως.» Ὁ δ' Ἀκυλῖνος κυέστωρ εἶπε. «Ἄρα μὲ τοῦτο περιεφρόνησας ὡς μὴ ὤφειλες τὴν τοῦ Χριστοῦ θειοτάτην διδασκαλίαν, οὔτε ἔλαβες ἐν νῷ, «τὸν αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νοουθεσίαν παραιτοῦ,» (τιτ. γ'. 10). Ἐπρεπε λοιπὸν σὺ ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ περιβάλλῃς τὸν πλῆσιόν σου ἥτοι τοὺς ἀνθρώπους τούτους εἰς τοσαῦτα κακὰ καὶ δυστυχίας;» Ὁ δὲ Θεόφιλος φιμωθεὶς καὶ μὴ ἔχων τί ἀπαντῆσαι ἐσιώπησε. Εἶτα λέγει πρὸς τοὺς μοναχοὺς. «Ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ὑπέστητε πολλούς καὶ διαφόρους πειρασμούς μηδὲ ὅλως παραπονεθέντες, πῶς ἤδη ἐξηντλήσατε τὸν τρόπον τῆς ὑπομονῆς;» οἱ δὲ μοναχοὶ ἀπήντησαν «Ἡ φοβερά καὶ ἀποτρόπαιος τοῦ Θεοφίλου βία ἐξηνάγκασε ἡμᾶς νὰ ἐξαντλήσωμεν πᾶσαν ὑπόμονήν· ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ὁλόκληρον διεμένομεν εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ οἶκημα. Οἱ αἰοδιμοὶ πατέρες καὶ ἐπίσκοποι Πέτρος καὶ Τιμόθεος ἐπισκέφθησαν ἡμᾶς· πολλάκις εἰς τὰς σκήτας ἡμῶν, οἵτινες συνωμίλῃσαν μεθ' ἡμῶν καὶ τὰς εὐχὰς ἡμῶν ἐξητήσαντο ἐξακολουθοῦντες μέχρι τέλους τοῦ βίου των νὰ χαράττουν πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολάς καὶ νὰ μᾶς ὑποστηρίξωσι ὥστε θὰ μνημονεύωμεν αὐτοὺς αἰωνίως. Ἀλλ' εἴτε καὶ ἐδάρχημεν εἴτε ἐδιώχθημεν τοσοῦτον σκληρῶς καὶ ἀδίκως παρακαλοῦμεν νὰ μὴ τιμωρηθῇ ὁ Θεόφιλος, ἡμεῖς ἀφήνομεν τοῦτον εἰς τὴν θείαν δικαιοσύνην, ἀλλὰ νὰ μᾶς δοθῇ ἡ πρῶν ἡμῶν κατοικία, ὅπως μεταβῶμεν καὶ ἐπαναλάβωμεν τὴν πρὸ τοσούτου χρόνου διακοπεῖσθαι μετάνοιαν.» Οἱ ἐξοχώτατοι στρατηγοὶ πρὸς μὲν τὸν Ἀκυλῖνον εἶπαν·

«Καλῶς πράττετε· διότι εἶναι γεγραμμένον «Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; (Ρωμ. ἡ. 35)· ὅθεν πρεπόντως καὶ φρονίμως σκεφθέντες εὐλόγως καὶ δικαίως θέλετε ἐπανακτήσῃ τὸ ποθοῦμενον.» Ἐπεμψαν δ' αὐτοὺς πρὸς τὸν βασιλέα, ἵνα καὶ ἐνώπιον τῆς Μεγαλειότητός του διαβεβαιώσουν τὰ αὐτά. Ὁ δὲ βασιλεὺς εὐχαριστηθεὶς διότι ἀπηλλάγη ἐξ ἐνὸς τοιοῦτου σκανδάλου, ἡβουλήθη νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς δῶρα, ἀλλ' οἱ μοναχοὶ ἀποποιηθέντες δὲν ἐδέχθησαν· ἔστειλε δὲ τούτους εἰς Ἀλεξάνδρειαν διατάξας τὸν ἄρχοντα ν' ἀνοικοδομήσῃ τὰ κελλία αὐτῶν, νὰ δοθῇ δὲ εἰς αὐτοὺς ὅ,τι εἶχον ἀνάγκην ὅπως διατελῶσι τοῦ λοιποῦ ἀνενόχλητοι.

Ἀποταθείς δὲ ὁ Ἀκυλῖνος κυέστωρ πρὸς τὸν Ἰωάννην εἶπεν· «Δὲν ἤκουσες ποτὲ τοῦ ρητοῦ τούτου κηρυττομένου, «τὸν Θεὸν φοβεῖσθε, τὸν βασιλέα τιμᾶτε;» (Πετρ. β'. 17) Τίς λοιπὸν ἡ αἰτία, δι' ἣν ἐπὶ τοσοῦτον καταφέρεισαι καὶ ὑβρίζεις δημοσίᾳ καὶ ἐπ' ἐκκλησίαις τὴν θεόφρονα Αὐγούστην;» Παρευθὺς δὲ ἡγέρθησαν οἱ περὶ τὸν Σευηριανὸν ἐπίσκοποι μετὰ τῶν ἄλλων κράζοντες· «Τῆς Αὐγούστης πολλὰ τὰ ἔτη, καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτῆς νὰ ἐξορισθῶσιν εἰς τὴν Προκόννησον.» Ὁ Ἀκυλῖνος μετὰ τῶν λοιπῶν στρατηγῶν εἶπε· «Πρέπει ὑμῖν νὰ ἀποδυθῇτε τὴν Ἀρχιερωσύνην, καὶ ἀποθέσῃτε τὰ ἱερατικά, καὶ ἀναλάβῃτε τὰ δημοτικά, διὰ νὰ ἔχητε τότε πλήρως τὸ δικαίωμα νὰ μεταχειρίζεσθε δημοτικαῖς φωναῖς;» ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν ἔπαυον ἀπὸ τοῦ νὰ φωνασκῶσι. Ὁ δὲ Θεόφιλος εἶπε· «Πρὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν δέομαι, διὰ πρίους λόγους μὲ καθήρεσεν οὗτος· τοῦτο ἐπιθυμῶ νὰ μάθω, καὶ τοὺς ἐχθροὺς μου, ὄντας αἰρετικούς, πῶς ἐχειροτόνησεν;» Ὁ Ἀκυλῖνος κυέστωρ ἀπαντήσας πρὸς τὸν Θεόφιλον εἶπε· «Δὲν σὲ καθήρεσεν οὗτος, ἀλλ' ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων, διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ μεγάλου Ἰννοκεντίου· περὶ δὲ τῶν χειροτονηθέντων ἐκείνων μοναχῶν μὴ φλυαρεῖς διότι ὡς παρατηροῦμεν ἕνεκα πάθους ἔφερες εἰς τὸ μέσον μίαν τοιαύτης φύσεως κατηγορίαν.» Καὶ πάλιν ὁ Θεόφιλος φοβηθεὶς ἐφιμώθη. Εἶτα λέγουσι τῷ Ἰωάννῃ «Ἐνταῦθα δέον

νὰ ἀπολογηθῇς καὶ ἀποδείξῃς τὴν αἰτίαν, δι' ἣν παρὰ σοῦ τοσαῦται ὕβρεις καὶ δυσφημίαι περιηχήθησαν ἐναντίον τῆς εὐκλεεστάτης βασιλίσσης.» Ὁ δὲ Ἰωάννης εἶπεν· «Ἐάν μὲν ἐδυσφήμησα εἰς τὸν Δεσπότην μου Χριστόν, θὰ ἐκδικήσῃ ἐαυτόν, ἐάν δὲ πρόκειται περὶ ἀνθρώπου μάλιστα δὲ καὶ περὶ γυναικός, ἐγὼ περὶ τούτου δὲν κάμνω λόγον.» Καὶ ἐγερθεὶς ἐξῆλθεν ἀναπόλόγητος. Ὁ Ἀκυλῖνος κυέστωρ εἶπε· «Ἐγὼ κανόνας τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀνέγνωσα· ὑμεῖς ἤξεύρετε τί πρέπει νὰ πράξητε εἰς αὐτόν.» Καὶ εὐθὺς ἐγερθεὶς ἐξῆλθε μετὰ τῶν στρατηγῶν.

Συνδιασκεψάμενοι δὲ οἱ παρατυχόντες ἐπίσκοποι, μετὰ τοῦ Θεοφίλου πάντες ὡς εἶπομεν ἐχθροὶ κεκηρυγμένοι τοῦ Ἰωάννου, ἐξέδωκαν κατ' αὐτοῦ καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, ἣν ἐπέδωκαν τῷ βασιλεῖ Ἀρκαδίῳ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπιρρίψας εἰς αὐτοὺς τὴν εὐθύνην εἶπε· «Εἰ μὲν ἐδίκασατε νομίμως καὶ δικαίως τὸ καθήκον ὑμῶν ἐξετελέσατε, εἰ δὲ ἀδίκως καὶ παρανόμως· ὑμεῖς ὤψεσθε» (1). Ἐδήλωσαν δὲ τῷ Ἰωάννῃ διὰ Μαριανοῦ τοῦ στρατάρχου καθὼς καὶ διὰ τῶν κληρικῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐκβληθέντων, ἵνα ἐξέλθῃ τῆς Ἐκκλησίας ὡς παμφηγεὶ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῆς συνοδου. Ἀντιδηλοῖ δὲ καὶ ὁ Ἰωάννης πρὸς αὐτοὺς ταῦτα. «Ἐγὼ παρὰ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ παρέλαβον τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ δὲν θέλω ἐξέλθω αὐτῆς, ἐάν μὴ διὰ τῆς βίας μὲ ἐξώσητε, ἵνα ἔχω πλήρη πᾶσαν ἀπολογίαν, ὅτι τὴν Ἐκκλησίαν ἦν περὶ ὃ Θεὸς μοι ἐνεπιστεύθη, γυνή με ταύτης ἐστέρησε.» Τότε ὁ Μαριανὸς σπρωξας διὰ τῆς βίας αὐτὸν ἐξέβαλε τῆς Ἐκκλησίας. Σπεύσαντες δὲ ἐχειροτόνησαν ἀντ' αὐτοῦ τὸν Ἀρσάκιον. Λέγεται δὲ ὅτι ἔλαβε χώραν τὸ ἐξῆς περιστατικόν, ἅμα ἐδίωξαν καὶ ἐξώρισαν τὸν Ἰωάννην. Διὰ τὸ ἀνοσιούργημα τὸ ἀδίκωςπραχθὲν κατὰ τοῦ δικαίου τού-

(1) Τὰ αὐτὰ σχεδὸν εἶπεν καὶ ὁ Πιλάτος τοῖς Ἰουδαίοις ὅταν ἤγαγον τὸν Ἰησοῦν πρὸς τὸ σταυρωθῆναι. «Ἄθῶός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου· ὑμεῖς ὤψεσθε.» Νομίζων ὅτι μὲ ταῦτα ἀπεξεδύετο τῆς φοβερᾶς εὐθύνης, καὶ ἀπηλλάσσετο τῆς ἀμαρτίας δι' ἣς ἡ κόλασις χαίνουσα τὸν περιέμενε.

του ἀνδρός, ἡ θεία δικαιοσύνη ρίψασα πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατέκαυσε τὴν Ἐκκλησίαν ἐνθα ἄλλοτε διέμενεν ὁ Ἰωάννης· καὶ διαδραμὸν τὸ πῦρ πλείστους τόπους κατέκαυσε. Οἱ πολῖται ἰδόντες τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο τῆς Θείας δικαιοσύνης θαῦμα καὶ συναθροισθέντες τὸν μὲν Ἀρσάκιον χειροτονηθέντα παρανόμως ἐδίωξαν, τὸν δὲ Ἰωάννην τῇ συγκαταβάσει καὶ τοῦ βασιλέως ἐπανεφέραν ἐκ τῆς ἐξορίας καὶ ἐγκατέστησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλ' οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Θεοφίλου δὲν ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ ραδιουργῶσιν ἐναντίον τοῦ Ἰωάννου, καὶ συναχθέντες μετέβησαν παρὰ τῷ βασιλεῖ εἰπόντες ταῦτα. «Βασιλεῦ, ἡμεῖς κατὰ τοὺς ἐπικρατοῦντας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κανόνας, ἐξεδώκαμεν κατὰ τοῦ Ἰωάννου ὀριστικὴν καὶ τελεσιδικίαν ἀπόφασιν, ἣτις δέον νὰ ἐκτελεσθῇ· διότι ὡς ἐπληροφορήθημεν αὐτὸς οὗτος μετὰ τὴν προσγενομένην εἰς αὐτὸν καθαίρεσιν ἐνέπηρσε τὴν Ἐκκλησίαν. Παρώξυναν δὲ εἰς τὸ ἔπακρον τὸν βασιλέα ραδιουργοῦντες καὶ καταλαλοῦντες τὸν Ἰωάννην. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπεν. «Ἐγὼ ἁθῶς εἰμι τοῦ κρίματος τούτου· ὑμεῖς ὄψεσθε, ὑμῶν ἐστὶ τὸ κρίμα· ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ ἐὰν ἀδίκως ἐδικάσατε τὸ κρίμα αὐτοῦ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ὑμῶν». Ἐδήλωσε δὲ ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν Ἰωάννην ταῦτα. «Ἡ χορεία τῶν λεγομένων Ἀρχιερέων σὲ κατεδίκασε, ἐὰν φρονῇς ὅτι ἀδίκως κατεδικάσθης αὐτοὶ ἐπέσπασαν τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸ κρίμα εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν· λοιπὸν κατάθισον τὰ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν Θεόν, ἐξ οὗ λέγεις ὅτι παρέλαβες τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀποχώρησον αὐτῆς.» Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἐνδιέτριβεν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ὁ μέγας Ἐπιφάνιος, ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντίας Κύπρου, τὸν ὁποῖον καλέσας ἡ Εὐδοξία λέγει αὐτῷ. «Ὁ Ἰωάννης εἶναι αἰρετικὸς καὶ πάντες ὑπογράφουσιν εἰς τὴν ἐξορίαν αὐτοῦ· ὑπόγραφον λοιπὸν καὶ σύ.» Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἐπιφάνιος εἶπεν. «Ἐὰν ὁ Ἰωάννης ᾔναι αἰρετικὸς ἅγιός ἐστιν ἐξορίας· ἀλλ' ἐὰν ἡ ἐξορία προέρχεται διότι ἐξύβρισε τὴν σὴν εὐκλειαν, τυγχάνει συγγώμης ἅγιος, ὡς καὶ ἡμεῖς ἁμαρτάνοντες λαμβάνομεν παρὰ τοῦ Οὐρανοῦ ἡμῶν Πατρὸς τῶν πλημμελη-

μάτων τὴν συγχώρησιν.» Ἀπαντήσασα δὲ ἡ Εὐδοξία εἶπεν. «Ἐὰν δὲν μοῦ ὑπακούσης καὶ ὑπογράφῃς καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ, κλείω τὰς ἐκκλησίας καὶ ἀνοίγω τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων ἵνα ἐκεῖ προσκυνήσωσι πάντες.» Ὁ δὲ Ἐπιφάνιος εἶπε. «Ὅ, τι φρονεῖς συμφέρον διὰ τὴν ψυχὴν σου ποιήσον διότι ἐὰν καὶ πάντες ὑπέγραψαν, ὁ Ἐπιφάνιος ὅμως δὲν ὑπογράφει.» Ἀνήγγειλαν δὲ ψευδόμενοι πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὅτι καὶ ὁ Ἐπιφάνιος ὑπέγραψεν. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἐδήλωσε τῷ Ἐπιφάνιῳ, ὡς ἐξῆς. «Ἐπιφάνιε, καὶ σὺ εἰς τὴν ἐξορίαν μου ὑπέγραψες; Γίνωσκε δὲν θέλεις καθίτη πλέον εἰς τὸν θρόνον σου.» Ὁ δὲ Ἐπιφάνιος ἀντιδηλοῖ τῷ Ἰωάννῃ οὕτως. «Ἀθλητὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰωάννη, δέρου καὶ νίκα, διότι τὸν τόπον εἰς ὃν σὲ διέταξαν νὰ μεταβῇς τῆς ἐξορίας δὲν θέλεις φθάσει.» Καθὼς δὲ ἐλέχθη παρ' ἀμφοτέρων οὕτω καὶ ἐγένετο.

Τότε ὁ Ἰωάννης συνήγαγε πάντας τοὺς ἀγαπητοὺς αὐτῷ ἐπισκόπους τε καὶ πρεσβυτέρους, καθὼς καὶ τοὺς διακόνους καὶ μοναχοὺς καὶ τοὺς ὑπηρέτας τῆς ἐκκλησίας, παρεκάλεσε δὲ πάντας νὰ διάγωσι συμφῶνως πρὸς τὰς νοθεσίας του, ἐξῆλθε δὲ τῆς Ἐκκλησίας τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, συγχίνεσις δὲ μεγίστη, πάντας τοὺς ἀγαπητοὺς τῷ Ἰωάννῃ, κλαυθμὸς δὲ μέγας καὶ θρῆνος ἐγένετο ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ μετὰ αὐτῶν, κατασπαζομένων αὐτόν, διότι ἐγκατέλιπεν αὐτοὺς ὡς πρόβατα ἐγκαταλειφθέντα ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ποιμένος. Ὁ δὲ λαὸς ἠγνόει ὅτι ὁ Ἰωάννης ἐξῆλθε, διότι ἂν ὁ λαὸς ἐγίνωσκε τοῦτο ἀναποφεύκτως ἤθελε συμβῇ φοβερὰ αἱματοχυσία ἀναμεταξὺ τῶν πολιτῶν καὶ τοῦ στρατοῦ. Ἐννοῶν ταῦτα ὁ Ἰωάννης ἐξῆλθε τῆς πόλεως κρυφίως ἀπὸ τοῦ λαοῦ. Ὡς συνοδοὺς ἔδωκαν εἰς τὸν Ἰωάννην Θρακικὰς τινὰς ἀναιδεῖς οἱ ὁποῖοι διὰ νὰ ἐξαντληθῶσιν αἱ δυνάμεις αὐτοῦ παντελῶς, καὶ τοιαύτην εἶχον διαταγὴν, μετέφερον αὐτὸν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον χωρὶς νὰ ὀδηγήσουν αὐτὸν κατ' εὐθείαν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας. Μέλλων δὲ νὰ ὀδηγηθῇ εἰς πόλιν τινα καλουμένην Κουκουσῶ φαίνεται κατ' ὕπνον αὐτῷ ὁ Ἅγιος Βασιλίσκος ὁ ἐ-

πίσκοπος καὶ μάρτυς λέγων. «Ἀδελφε Ἰωάννη θάρσει· διότι μετ' οὐ πολὺ θὰ ἔλθῃς μεθ' ἡμῶν, συναναπαυόμενος εἰς ὃ μέρος εἰσὶ τὰ λείψανα ἐμοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων μαρτύρων, Εὐτροπίου, Ρουφίνου καὶ Κολλουθου.» Ἐπίσης δὲ τὴν αὐτὴν ὁπτασίαν εἶδε καὶ ὁ φύλαξ ὅστις ἐκοιμᾶτο μετὰ τοῦ Ἰωάννου· «ὁ ἀδελφός Ἰωάννης ἅμα φθάσῃ ἐνταῦθα μέλλει νὰ ἀποδημήσῃ πρὸς Κύριον, θέλησον ν' ἀποθέσῃς σὺ, ἡμῖν τὸ λείψανον αὐτοῦ». Φθάσαντες δὲ εἰς τὸν τόπον ὅπου ἔκειντο οἱ ἅγιοι μάρτυρες, παρεκάλεσε τοὺς φύλακας, οἵτινες τὸν συνώδευον νὰ ἀφήσωσιν αὐτὸν μόνον μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας· καὶ ὁ μὲν εἷς, συγκατένευσε· ὁ δ' ἕτερος κυριευθεὶς ὑπὸ τοῦ κακοῦ τῆς ἀσπλαγχνίας πάθους ἀπεποιήθη. Καὶ ἂν οὗ περιπάτησαν καὶ ἐφθασαν μέχρι τόπου τινός, ἐγένετο καταιγὶς φοβερά, μὴ δυνήθέντες δὲ νὰ προχωρήσωσιν ἐπέστρεψαν ἄκοντες ἔνθα ἦσαν οἱ ἅγιοι μάρτυρες. Εὐθὺς δὲ ὁ Ἰωάννης λαβὼν τὰ ἀρχιερατικὰ αὐτοῦ ἄμρια τῆς Ἀγίας Λειτουργίας ἐνεδύθη ἅπασαν τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ στολὴν, καὶ εὐλογήσας πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ καὶ ἀπκτάμενος αὐτούς, εἶπε τὸν πρὸς αὐτοῦ πάντοτε λεγόμενον λόγον. «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἐνεκεν.» Καὶ κατακλιθεὶς παρέδωκε τὸ πνεῦμα Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, συνετάχθη δὲ μετὰ τῶν Ἀγίων καὶ ἐτάφη μετ' αὐτῶν τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὑπέστη δὲ πλείστας ὅσας κακοπαθείας ὑπὸ τῶν ἀναιδῶν ἐκείνων συνοδῶν του, διότι τοιαύτην εἶχον ὡς εἶπομεν παραγγελίαν ἵνα τυραννῶσιν αὐτὸν καθ' ὁδόν, ὅπως ἐκ τῶν κακοπαθειῶν τελευτήσῃ, ἐὰν δ' ἐπετύγχανον τοῦ σκοποῦ τῶν ἠθελον λάβῃ πολλά δῶρα.

Τινὲς ἐκ τῶν ὁμοφρονούντων τῷ Ἰωάννῃ μετέβησαν εἰς Ρώμην, καὶ ἀνήγγειλαν πάντα πρὸς πᾶσαν τὴν Ἰννοκέντιον θυμωθεὶς δὲ σφόδρα ὁ Ἰννοκέντιος, διὰ τὸν Ἰωάννην, καὶ διὰ τὴν ἐνεδραν, ἣν ὑπέστησαν οἱ τοποτηρηταὶ του, ἀφώρισε τὸν βασιλέα Ὀνώριον ἐπὶ τρεῖς μῆνας τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Ἐπεμψε δὲ πρὸς τὸν βασιλέα Ἀρχάδιον καὶ τὴν Εὐδοξίαν τὸν ἐξῆς ἀφορισμόν. «Ἀρχάδιε καὶ Εὐδοξία Ἰννοκέντιος· Φωνὴ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἰωάννου βοᾷ πρὸς

τὸν Θεόν, τὸ δὲ αἷμα αὐτοῦ ζητεῖ ἐκδίκησιν. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς παρ' ἑαυτοῖς ἐκδικοῦμεν τὸν ἀδίκως καταδικασθέντα, οὐρανίῳ ἀποφάσει καὶ διὰ τῆς βουλήσεως τοῦ ὑψίστου Θεοῦ ἀφορίζομεν καὶ δεσμοῦμεν ἀμφοτέρους ὑμᾶς εἰς ἄλυτον δεσμόν, σέ τε καὶ τὴν σύζυγόν σου τὴν Δαλιδαν, ἥτις μικρὸν κατὰ μικρὸν σὲ ἐπλάνησε καὶ προέβης εἰς τοιοῦτον ἀλλόκοτον ἐγκλημα· ἐστὶ ἐξωπάσης προελεύσεως μυστηρίων, σὺ μῆνας ἕξ, ἐκείνη δὲ ἔτη δύο, καθιστῶ δὲ ὑμᾶς προσεκτικούς λίαν, ὅπως μὴ παραβῇτε τὴν ἐξ οὐρανῶν παρ' ἡμῶν ἐπικυρωθεῖσαν ἀπόφασιν ταύτην, ἐὰν δὲ προσέλθῃτε καὶ μεταλάβῃτε τῶν θείων καὶ ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων, νὰ μεταβληθῇ ἡ θεία καὶ Ἀγία κοινωνία εἰς ἄνθρακα πυρός, νὰ κατακαύσῃ τὰ σπλάγχνα ὑμῶν, εἴ τις δὲ ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος τολμήσῃ καὶ ἀθετήσῃ τὴν θεόθεν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου κεκυρωμένην ψῆφον, ἢ ὅλως τολμήσῃ ἢ ἐπιχειρήσῃ καὶ μεταδώσῃ ὑμῖν ἁγιασμοῦ τινος, νὰ ἦναι ἐσπερημένος καὶ τῆς οὐρανίου χάριτος καὶ τῆς ἐπὶ γῆς ἀξίας. Καθαίρω δὲ καὶ τὴν μοιχὸν Ἀρσάκιον καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτοῦ κοινωνήσαντες κατακριθήσονται. Προσθέντω δὲ σὺν τῇ καθαιρέσει τοῦ Θεοφίλου καὶ ἕτερα τρία ἐπιτίμια ἀφορισμόν, καὶ ἀναθεματισμόν, καὶ τελείαν ἄλλοτρίωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ὀνομάζεται χριστιανός.»

Ἐγραψε δὲ ὁ βασιλεὺς Ὀνώριος πρὸς τὸν Ἀρχάδιον τὴν ἐξῆς ἐπιτιμητικὴν ἐπιστολήν. «Πρὸς τὸν ἡμέτερον ἀδελφόν καὶ συμβασιλέα Ὀνώριος χαίρειν. Ἀπορῶ καὶ οὐκ οἶδα ὅποια ἀντικειμένη ἐνέργεια σὲ ἐπλάνησε, νὰ ἀκούσῃς γυναικός, καὶ διαπράξῃς τοσαῦτα κακά. Γνώρισον ὅτι πάντες οἱ ἐνταῦθα ἐπίσκοποι καταβοῶσιν τῆς ἐνκντίον ἡμῶν βασιλείας, διότι τοὺς ἀποσταλέντας εἰς τὴν σὴν τιμὴν καὶ πρὸς στήριξιν τῆς συνόδου τοποτηρητάς ἔθεσες ἐν στενῇ φυλακῇ, διατάξας ν' ἀποθάνωσι τῆς πείνης· ἰδίᾳ δὲ βουλῇ καὶ ἰδίᾳ θελήσει ἐκβαλὼν, ἐπισκόπους ἑτέρους ἐνεθρόνισας, παραγνωρίσας πικρὲς τὰς ἀποστολικὰς διατάξεις· ὅπου δυνατόν νὰ διακινδυνεύσῃ ἡ θέσις ἡμῶν ὑπὸ τοῦ λαοῦ· δι' ὅλα ταῦτα καὶ γὰρ ἀπεξενώθην τῶν θείων τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων, πο

οὔμαι δέ σοι γνωστὸν ὅτι τὰ ἐνταῦθα πράγματα δὲν ἔχουσι καθόλου καλῶς, διότι ταρχαὶ συμβαίνουνσι. Σπειῦσον λοιπὸν οὐχὶ μόνον μὲ λόγους ἀλλὰ μὲ ἔργα, νὰ θεραπεύσης πάντα ταῦτα τὰ κακῶς διαπραχθέντα· διότι αἱ ὑπὲρ ἡμῶν προσευχαὶ καὶ δεήσεις τῶν ἱερέων τὰς ἡμετέρας κρατύνουσι διηνεκῶς βασιλείας.

Δὲν εἶχον ἀναχωρήσει εἰσέτι ἐκ Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὰς ἐπαρχίας των οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Θεοφίλου, καὶ ἰδοὺ πρῶταν τινὰ ἀφικνοῦνται οἱ ρωμαῖοι ἀπεισταλμένοι κομίζοντες τὰς ἀνωτέρω ἐπιστολάς. Λαβὼν δὲ ταύτας καὶ ἀναγνώσας ὁ βασιλεὺς ἐγένετο ἐξαλλος ἐκ τοῦ θυμοῦ. Ὁ δὲ Θεόφιλος ἐννοήσας ὅτι τὰ πράγματα δὲν εἶχον καθόλου καλῶς τρέπεται εἰς ἄτακτον φυγὴν· ὁ δὲ βασιλεὺς ζητήσας καὶ μὴ εὐρῶν αὐτὸν πέμπει στρατιώτας διατάξας νὰ φέρωσιν ὅπου εὐρῶσιν αὐτὸν συρόμενον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνεψιούς αὐτοῦ Μηνᾶν καὶ Θεότεκνον, καὶ Ἰσχυρίωνα. Οἱ στρατιῶται εὐρόντες τούτους ἔφερον συρομένους καὶ σπρωχνομένους καὶ μὲ βίαν ἀνυπόστατον, ἔθεσε πάντας εἰς τὸ δεσμωτήριον· ὡσαύτως δὲ καὶ τὸν Ἀκάκιον. Εἰσελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς εἰς τὰ δωμάτια τῆς Εὐδοξίας μὲ τὸν σκοπὸν νὰ φονεύσῃ αὐτήν, εἶδεν ἐκεῖ τοὺς ἐπισκόπους τοὺς ἐναντίον τοῦ Θεοφίλου καὶ λέγει αὐτοῖς· «Τί ποιεῖτε ἐνταῦθα;» Οἱ δὲ ἐπίσκοποι ἀπήντησαν τῷ βασιλεῖ ὡς ἑξῆς. «Σήμερον εἶναι πολὺς καιρὸς ὅπου κρτυόμεθα ἐνταῦθα, ἵνα μὴ εἴπωμεν κατὰ Θεοφίλου τὴν ἀληθειαν — «Ὑπὸ τίνος,» λέγει «συνελήφθητε;» Οἱ δὲ ἐπίσκοποι εἶπον· «Ὑπὸ Μαρριανοῦ.» Καὶ εὐθέως διέταξεν ὁ βασιλεὺς νὰ δωθῶσιν αὐτοῖς κατοικίαι καὶ πάντα τὰ ἀναγκαῖα, εἰπὼν· «Μένετε εἰς τὴν πόλιν ἕως ἂν πληροφορηθῶ πάντα τὰ διατρέξαντα, διατάξας συνάμα νὰ ἐπαναφέρωσι τῆς ἐξορίας τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς λοιποὺς ἐξορισθέντας, ἀλλὰ τότε μόνον ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἰωάννης ἀπέθανε.

Εἶτα ἐζήτησε πληροφορίας ὁ βασιλεὺς περὶ τῶν τοποτηρητῶν τῆς Ῥώμης, ἐπέδειξαν δ' αὐτῷ τὸν τόπον εἰς ὃν εἶχον φυλακισθῇ. Καὶ πέμψας ἔφερον αὐτοὺς ψυχορραγοῦντας ὑπὸ τῆς πείνης· καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς· «Πόσον κχι-

ρὸν εἴσθε ἐγκλεισμένοι καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ἐφυλακίσθητε;» Ἀπήντησαν δὲ οἱ τοποτηρηταὶ εἰπόντες ὅτι ἐφυλακίσθησαν ὑπὸ τοῦ Μαρριανοῦ καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ λαμβάνοντες μόνον ὀλίγον ἄρτον καὶ ὀλίγον ὕδωρ, χωρὶς νὰ ἔχωσι τὸ δ.καίωμα νὰ ὁμιλήσωσι, παρῆλθον δὲ τέσσαρες μῆνες ὅπου ἐστερήθησαν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τὴν δὲ νύκτα τὸ φῶς τῆς κανδύλας. Τῶν τοποτηρητῶν ἐξιστορούντων τὰ δεινὰ των, ἐκαίοντο τοῦ βασιλέως τὰ σπλάγχνα ἐκ τῆς λύπης· διέταξε δὲ ὁ βασιλεὺς νὰ λάβωσιν οἱ τοποτηρηταὶ οὗτοι πᾶσαν περιποίησιν καὶ ἀνάπαυσιν. Εἶτα συλλαμβάνει τὸν Μαρριανὸν καὶ τοὺς υἱούς αὐτοῦ καὶ διατάττει νὰ διχοτομηθῶσιν ἐμπροσθεν τῆς Εὐδοξίας, τὰ δὲ σώματα αὐτῶν νὰ κρεμάσωσιν εἰς ξύλα· διέταξε δὲ ν' ἀποκεφαλίσωσι πάντας τοὺς συγγενεῖς τῆς Εὐδοξίας ἐκείνους, οἵτινες ὑπῆρξαν αἵτιοι εἰς τὴν κατάδικήν τοῦ Ἰωάννου· τὴν δὲ Θεοδότην μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς διέταξε νὰ ρίψωσιν εἰς τὸ ρεῦμα, πάντα δὲ ταῦτα αὐθαρεῖ ἐξετελέσθησαν. Ἐπαναστατήσαντες δὲ οἱ πολῖται, ἐξεδίωξαν μὲ λίθους τὸν Ἀρσάκιον, ἐχειροτονήθη δ' ἀντ' αὐτοῦ τῇ φήρῃ τοῦ λαοῦ ὁ Ἀττικὸς. Εἶτα ὁ Ἀρχάδιος λαμβάνει ὅλον τὸν στολισμὸν καὶ τὸν πλοῦτον τῆς Εὐδοξίας, ἐνέκλεισε δ' αὐτὴν εἰς δωμάτιον ἔχον σχῆμα κουδουκλίου, καὶ εἰρας αὐτὴν φοβερά τὴν ἀφῆκεν ἐκεῖ ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης. Εἶτα ἔλαβε πάντα τὸν χρυσὸν καὶ κατέθηκεν αὐτὸν εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον· ἐνεκα δὲ τῶν πληγῶν ἃς ὑπέστη ἡ Εὐδοξία ἔπαθεν ἐξ αἱμορραγίας. Μετὰ ταῦτα συλλαμβάνει ὁ βασιλεὺς τοὺς Ἀρσάκιον καὶ Ἀκάκιον, τὸν Βεροίας, καθὼς καὶ τοὺς λοιποὺς ὁπαδοὺς τοῦ Θεοφίλου, τοὺς ὁποῖους ἐστείλεν εἰς Ῥώμην πρὸς πάπαν τὸν Ἰννοκέντιον μετ' ἐπιστολῆς περιεχούσης ταῦτα. «Ἀρχάδιος υἱὸς ὑμέτερος, τῇ ὑμέτερα πατρότητι ἐν Χριστῷ χαίρειν. Πάντες οἱ ἄνθρωποι γινώσκουσιν, ὅτι αἱ πράξεις ἐκεῖναι αἵτινες κατ' ἄγνοιαν τοῦ ἄλλου γίνονται, οὔτε ὁ Θεός, οὔτε οἱ νόμοι τιμωροῦσιν ἀλλ' οὐδ' ἄλλος ὑπὲρ ἄλλου λαμβάνει τιμωρίαν. Τοῦτο δὲ λέγων θέλω νὰ πληροφορήσω τὴν ὑμέτεραν Ὀσιότητα ἐπικαλούμενος τὴν μαρτυρίαν τοῦ παντεπόπτου Θεοῦ, καὶ ὁρμι-

ζόμενος εἰς τὸ τοῦ Θεοῦ παντεπόχον κράτος, ὅ,τι καὶ ἂν συνέβη ἐνταῦθα ἡμῖν παντελῶς ἀμέτοχος, ἡγνούουν δὲ παντά-
πασιν ταῦτα τὰ λαβόντα χώραν εἰς τὴν βασιλεύουσαν ἐκ-
νόμα· μαθὼν δὲ πρό τινας πάντα τὰ διαπρέξαντα ἔδωκα εἰς
πάντας τοὺς αἰτίους τὴν ἀρμόζουσαν τιμωρίαν. Μάλιστα
ὅταν ἐπέδωκαν εἰς ἐμὲ τὴν συνοδικὴν ἐκείνην ἀπόφασιν κα-
τέστησα τοὺς δικάσαντας ἐκείνους ἐπισκόπους ὑπευθύνους,
ἐὰν μὴ δικαίως ἐδίκασαν, καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώ-
πιον τῆς πολιτείας, οὐδαμῶς ἐγώ, ὡς εἶπον, ἀναμιχθεὶς εἰς
τὰ ἐκείνων ἐπιχειρήματα. Ἴδου λοιπὸν ὅπου σοὶ ἀποστέλλω
καὶ τοὺς αἰτίους, ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν ἰδίων θέλεις πληροφο-
ρηθῇ ἀρκούντως, ἐὰν ἐγὼ ἐγνώριζόν τι ἐκ τῆς λυπηρᾶς
ταύτης ὑποθέσεως. Ἐξέτασον λοιπὸν ἐν πάσῃ λεπτομερίᾳ
τὰ καθέκαστα, καὶ ἀφ' οὗ πεισθῇς περὶ τῆς ἀληθείας τῶν
λεγομένων μου, λῦσον ἀπὸ τῶν πνευματικῶν δεσμῶν καὶ
τὴν σὴν θυγατέρα, τὴν ὁποίαν διὰ τὸ σφάλμα, εἰς ὃ περιέ-
πεσε, διὰ πλείστων ὅσων αὐστηροτάτων τιμωριῶν ἐτιμώρησα
ἀλλ' οἴκτειρον ὡς ἔθος σοι. Μὴ λοιπὸν τιμωρῇς ἀμφοτέρους
ἡμᾶς δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἀλλὰ πρόσταξον ἡμᾶς καὶ μὴ κω-
λύσης ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ νὰ μετᾴσχωμεν τοῦ ἀγιαστικοῦ καὶ
ἀχράντου σώματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διότι
διὰ τὸ ἅγιον αὐτοῦ ὄνομα καὶ διὰ τὴν σὴν θεραπείαν ἐπα-
τάξαμεν ὡς ἔδει τὴν διαταράξασαν πάντας ἡμᾶς κακοβου-
λίαν καὶ δολοπλοκίαν».

Ἐγραψε δὲ καὶ ἡ Εὐδοξία πρὸς τὸν πάπαν Ἰννοκέντιον
τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν. «Πατρὶ ἐμῷ πνευματικῷ ἐν Κυρίῳ
χαίρειν. Μέγα τὸ λάθος εἰς ὃ περιέπεσα, διότι ὡς ἡρμोजε
καὶ ἦτο λογικόν, ὠφείλον νὰ διαβιβάσω πρὸς τὴν σὴν ἔxo-
χον κεφαλὴν τὰς ἀνιάτους καὶ παραλόγους ὕβρεις τοῦ Ἰω-
άννου ὡς δημοσίᾳ καὶ ἐπ' ἐκκλησίαις κατ' ἐμοῦ ἐξετόξευε.
Δὲν ἔπραξα τοῦτο διότι ἐμάνθανον πάντοτε ὅτι μὲ ἐμέμφεσο
καὶ ὅτι εἶχες κατ' ἐμοῦ ὀλοτελῶς ἀγανακτήσει. Ἐγὼ προ-
σεπάθουν παντοιοτρόπως νὰ ἀπυνείμω εἰς αὐτὸν τιμὴν, ἀλλ'
αὐτὸς μοὶ ἀνταπέδιδε διὰ τῶν ὕβρεων αὐτοῦ πᾶσαν ἀτιμίαν·
πολλάκις δὲ πλείστοι συνεβούλευσαν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ παύσῃ

τῶν κατ' ἐμοῦ ἐν ἐκκλησίαις ἐκτοξευομένων ὕβρεων, ἀλλ'
οὐχὶ μόνον δὲν ἔπαυεν ἀλλ' ὀξύτερος καὶ ἐμμανέστερος τότε
ἐγενετο. Ποῖος ποτὲ ἐδίδαξε τοῦτον, ἀντὶ τῆς διδασκαλίας
τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Γραφῶν, νὰ πληροῖ τὰς ἀκοὰς
τῶν ἀκροατῶν τοῦ ὕβρεων, ἀγνοῶν, ὡς φαίνεται ὅτι δὲν
προσέφερε τὰς ὕβρεις ταύτας πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τοὺς προσ-
ερχομένους ν' ἀκροασθῶσι τὴν τῶν Γραφῶν διδασκαλίαν,
τὰς ὁποίας μόνον ὡς ὠφείλε ἐπρεπε νὰ ἐρμηνεύῃ; Τοῦτο
δὲ κάλλιστον γινώσκουσι καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἄλλως παρέ-
στησαν τὰ πράγματα πρὸς τὴν σὴν περίφημον ἀξίαν. Ἐὰν
δὲ θελήσῃς νὰ ἐξετάσῃς ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ καὶ λεπτομερίᾳ
τὰ πράγματα, θέλεις ὑπὸ πλείστων πληροφορηθῇ, ὅτι δὲν
ἔγραψα ὑμῖν ἄλλο παρὰ γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν. Ἐγὼ νὰ ὑ-
ποδείξω ὑμῖν προφανεῖς μάρτυρας, τοὺς ὁποίους χάριν τῆς
εἰρήνης καὶ τῆς ὁμονοίας ἀπέστειλα αὐτῷ μετὰ δώρων
πολλῶν, αὐτὸς δὲ ἐὰν εἶχε πίστιν Θεοῦ ὠφείλε πλέον νὰ
παύσῃ τὰς κατ' ἐμοῦ παραλόγους φλυαρίας. Εἰσὶ δὲ οὗτοι,
Ἡρωδίων ὁ πατρίκιος, ὅστις ἐστῆλθε πρὸς τὸν ὑμέτερον υἱόν,
ἡμῶν δὲ σύνθρονον, μετὰ τοῦ Ἰωβιανοῦ· ὡς συγχλητικοὶ
οὗτοι οἱ τρεῖς παρὰ σοὶ εἰσιν· ἐνταῦθα δὲ Ἰσίδωρος ὁ κυέ-
στωρ καὶ σωματοφύλαξ τῶν ἡμετέρων κοιτῶνων, Βύζας καὶ
ὁ Ρωμύλλος, ὅστις εἶναι ὑπαρχος τῶν δημοσίων συνεδριά-
σεων καὶ εἰς ἐκ τῶν διακεκριμένων συγχλητικῶν. Ἀλλ' εἰς
οὐδὲν ἄλλο κατεγίνετο παρὰ πῶς νὰ πείσῃ τὸν ἰδικὸν μου
σύνθρονον νὰ μὲ ἐξώσῃ τῆς βασιλείας. Ὅμως ὁ Θεὸς δικάσει
ἀμφοτέρους. ! Παρακαλῶ λοιπὸν ἐξέτασον ταῦτα μετὰ τῆς
θεοῦσης· ἐπεικειάς, ἅμα δὲ δὸς πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην κατὰ τὸ
γεγραμμένον, μὴ δὲ στερήσῃς ἡμᾶς τῶν ἀγκαλῶν τῆς ἀ-
γίας ἐκκλησίας ὡς πάντας προσδεχομένης. Ἐν Κυρίῳ ἔρ-
ρωσο, τίμιε Πάτερ». Ἀφ' οὗ ὁ πάπας Ἰννοκέντιος ἀμφο-
τέρων ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς, εἶδε δὲ τοὺς παρὰ τῷ Ἀρχαδίῳ
ἀποσταλέντας αἰτίους, καὶ ἐπληροφορήθη καὶ τὴν παρὰ τοῦ
Ἀρχαδίου γενομένην ἐκδίκησιν, κατεπραῦνθη καὶ ἡ γυμνὴ
στητε τῷ Θεῷ, καὶ τῷ βασιλεῖ. Ὁνωρίῳ συνέστησεν ὅπως
περὶ παντὸς πράγματος λαμβάνει τὴν γνώμην τοῦ Ἀρχαδίου

καὶ τῆς Εὐδοξίας. Τοὺς σταλέντας αἰτίους προσεκάλεσεν ὁ Ἰννοκέντιος, εἰπὼν αὐτοῖς: «Ὁ Θεὸς, τέκνα, συγχωρήσει ὑμῖν τὸ σφάλμα τοῦτο. Εἶπατε δὲ τῷ Θεοφίλῳ, ὅτι δὲν θέλει ἐλευθερωθῆ τῆς κατὰ δίκης του ἐὰν δὲν παρυσιασθῇ εἰς τὴν σύνοδον ὡς κατὰ δίκην. Ἐγραψε δὲ πρὸς τὸν Ἀρκάδιον καὶ Εὐδοξίαν ταῦτα: «Ἰννοκέντιος πᾶσι τοῖς ἡμετέροις τέκνοις Ἀρκάδιῳ καὶ Εὐδοξίᾳ ἐρῶσθαι ὑμῶς εὐχομαι. Ἀπεδέχθην τὴν κατὰ Θεὸν ὑμῶν μεταμέλειαν, ἣν ἐποιήσατε διὰ τὸ πανάγιον αὐτοῦ ὄνομα· ὅθεν, ἐπειδὴ διατελεῖτε δι' ἱερῶν δεσμῶν δεδεμένοι, ἐπιτρέπω ὑμῖν νὰ προσέλθῃτε εἰς τὰ Δεσποτικά σύμβολα· τοῦτο δὲ μόνον ὑπομνήσκω ὑμῖν, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ὅπως ἐγγράψῃε τὸ τοῦ Ἰωάννου ὄνομα ἐν τοῖς ἱεροῖς διπτύχοις, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ μετακομίσῃτε εἰς τὴν αὐτοῦ ἐκκλησίαν διότι δικαίον τοῦτο συνοίδαμεν. Γράψατε δὲ πρὸς τὸν Θεόφιλον ἑτοίμον εἶναι εἰς σύνοδον, τὴν ὁποίαν προστάξατε νὰ συγκροτηθῇ εἰς Θεσσαλονίκην». Λαβόντες ὅτε Ἀρκάδιος καὶ ἡ Εὐδοξία τὰ γράμματα τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου ἡσθάνθησαν χαρὰν μεγίστην, διὰ τὴν συγχώρησιν, ἣν παρ' αὐτοῦ ἔλαβον· ἔγραψαν δὲ πρὸς τὸν Θεόφιλον ἵνα τάχιστα καὶ ἄνευ ἀναβολῆς παρευρεθῇ εἰς Θεσσαλονίκην ὅπως παρυσιασθῇ καὶ ἀπολογηθῇ εἰς τὴν σύνοδον. Εἰδοποιηθεὶς διὰ τοῦτο ὁ Θεόφιλος ἔγραψε πρὸς τοὺς μοναχοὺς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους εἶχε κακοποιήσῃ, νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς Θεσσαλονίκην καὶ ὑπερασπίσωσιν αὐτόν. Οἱ δὲ μοναχοὶ ἀπήντησαν τῷ Θεοφίλῳ ὡς ἐξῆς: «Ἡμεῖς ὅταν προσεκληθήμεν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει τότε συγκροτηθεῖσαν σύνοδον ἐμαρτυρήσαμεν κατὰ σοῦ, ἥδη πῶς δυνησόμεθα νὰ σὲ ὑπερασπισθῶμεν; Ἀλλ' ἡ τοῦ Θεοῦ δίκη θὰ ἐπέλθῃ κατὰ σοῦ· διὰ δὲ τὸν Ἰννοκέντιον μὴ πτοῆσαι, μηδὲν δὲ μερίμνα, διότι ἐπληρώθησαν αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς αὐτοῦ.» Ἀκούσας ταῦτα ὁ Θεόφιλος ἡσύχασε μηδὲν πλέον φοβούμενος. Ὁ δὲ Ἀββᾶς Ἰσιδώρος καὶ οἱ λοιποὶ μοναχοὶ διάγοντες ἐν τῷ ὄρει, ἀνεδείχθησαν τέλειοι καὶ πολλῶν χαρισμάτων ἡξιώθησαν, καὶ ἐτελειώθησαν, δοξάζοντες Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ τὸ

Ἅγιον Πνεῦμα. Αὐτῷ ἡ δόξα, ἡ τιμὴ, καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Μετὰ δὲ τοῦ Ἰωάννου συνεξωρίσθη καὶ τις ἕτερος ἐπίσκοπος ὀνόματι Κυριακός, ὅστις συνώδευε τῷ Ἰωάννῃ ἕως οὗ φθάσουν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας. Ὁ Κυριακός οὗτος ἐθλίβετο καὶ ἐλυπεῖτο οὐχὶ μόνον διὰ τὴν ἐξορίαν ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς κακοπαθείας ἃς καθ' ὁδὸν ὑπέφερον. Ὁ καρτερικὸς καὶ ὑπομονητικώτατος Ἰωάννης βλέπων τὸν Κυριακὸν ἀδημονοῦντα συνεβούλευε καὶ ἐνεθάρρυνεν αὐτὸν λέγων πρὸς αὐτὸν ταῦτα. «Εὐτυχε ὁμοῦ νὰ ἐξορισθῶμεν ἀδίκως, ὁμοῦ δὲ καὶ νὰ συμβαδίζωμεν πορευόμενοι εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας, ἀλλ' ἐπειδὴ βλέπω σε λυπούμενον καὶ ἀδημονοῦντα, θὰ προσπαθῇσω παντάπασιν νὰ ἐξαλείψω τὸ ἔλκος τῆς ἀθυμίας καὶ νὰ διασκεδάσω τὸ τοῦ λογισμοῦ σου νέφος. Τί πράγμα εἶναι ἐκεῖνο ὅπερ σὲ λυπεῖ καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἀδημονεῖς, ἀδελφέ, καὶ συνοδοιπόρε Κυριακέ; διότι εἶναι δύσκολος ὁ χειμὼν καὶ πικρὸν τὸ ναυάγιον ὅπερ κατέλαβε τὴν ἐκκλησίαν; ἤξεύρω τοῦτο, οὐδεὶς δὲ εἶναι δυνατόν νὰ ἀντιλέξῃ βλέπων τὰ συμβάντα· ἀλλ' ὑπάρχει Θεός. Ἀλλ' ἐὰν θέλῃς τῶν γενομένων σοὶ ἀναπλάττω εἰκόνα. Θάλασσαν βλέπομεν κάτωθεν αὐτῆς τῆς ἀβύσσου ταραττομένην, τοὺς δὲ ναύτας νὰ ἔχωσι τὰς χεῖρας αὐτῶν εἰς τὰ γόνατα περιπεπλεγμένας, διὰ δὲ τὴν ἀμηχανίαν τοῦ φοβεροῦ τοῦτου κινδύνου κοιτομένους ἐπὶ τοῦ καταστρώματος χωρὶς νὰ βλέπωσιν οὔτε οὐρανόν, οὔτε πέλαγος, οὔτε ξηράν, ἀλλὰ νὰ κλαίωσι καὶ νὰ ὀδύρωνται.

Καὶ ταῦτα μὲν βλέπομεν κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον νὰ συμβαίνωσιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἥδη δὲ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας ὁ θόρυβος εἶναι μεγαλήτερος, τὰ δὲ κύματα πολὺ χείρονα καὶ περισσότερα. Ἀλλ' ἃς παρακαλῶμεν τὸν Δεσπότην ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις δὲν καταπαύει διὰ τῆς τέχνης τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ νεύματος λύει τὴν ζάλην· ἀλλ' ἐὰν πολλάκις παρεκάλεσας καὶ δὲν εἰσηκούσθῃς, μὴ ὀλιγορήσῃς. Διότι τοιαύτη εἶναι ἡ συνήθεια τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν, ὅστις προνοεῖ διὰ τὴν σωτη-

ρίαν μας· μήπως δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ λυτρώσῃ τοὺς τρεῖς παῖδας ἐκείνους ἐν Βαβυλῶνι διὰ νὰ μὴ ριφῶσιν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός; ἀλλ' ὁπότεν ἠχμαλωτίσθησαν, ὁδηγηθέντες εἰς χώραν βαρβάρων καὶ ἐκπεσόντες ἐκ τῆς πατρικῆς τῶν κληρονομίας, ἐνεπαίχθησαν δ' ὑπὸ πάντων, καὶ ἀφ' οὗ πλέον δὲν ἔμεινε κκκὸν νὰ μὴ τὸ γευθῶσι, τότε ὁ ἀληθινὸς Θεὸς αἰφνιδίως τὸ θαῦμα ἐξεργάσατο, καὶ διεσκόρπισε τὸ πῦρ περὶ τὴν κάμινον τῶν Χαλδαίων. Καὶ λοιπόν, Ἐκκλησία ἦτον εἰς αὐτοὺς ἡ κάμινος, προσεκά- λουν δὲ πᾶσαν τὴν κτίσιν καὶ Ἀγγέλους καὶ Δυνάμεις· ἀφ' οὗ δὲ τὰ πάντα ὑπέστησαν ἔλεγον: «Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον». Βλέπεις, πῶς ἡ ὑπομονὴ τῶν δικαίων τὸ πῦρ εἰς ὄροσον μετέβαλε, καὶ τὸν τύραννον ἐνίκησεν εἰς δὲ πᾶσαν τὴν ὑφήλιον τὸ μέγα τοῦτο θαῦμα γνωστὸν ἐγένετο; Μέγας ὁ Θεός, λέγει, τῶν Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγῶ. Καὶ παρατήρησον ποῖον θεσμόν ἔθεσε μετὰ ταῦτα Ναβουχοδονῶσωρ ὁ βασιλεὺς. Ἐάν, λέγει, εἴπῃ τις κατ' αὐτῶν λόγον, νὰ κατὰσχηται ἡ οἰκία του καὶ νὰ διαρπά- ζηται ἡ περιουσία του. Μὴ λοιπὸν λυπῆσαι, ἀδελφε Κουριακέ, διότι καὶ ἐγὼ ὅταν ἐξηρχόμην τῆς πόλεως, περὶ οὐδενὸς τούτων ἐφρόντιζον ἀλλ' ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν· ἐάν θέλῃ ἡ βασιλίσσα νὰ μὲ ἐξορίσῃ, ὥς μὲ ἐξορίσῃ· τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς. Ἐάν θελῇ νὰ μὲ πρι- νίσῃ, παράδειγμα ἔχω τὸν Ἡσαΐαν. Ἐάν θέλῃ νὰ μὲ ἐκ- σφενδονίσῃ εἰς τὸ πέλαγος, ὑπ' ὅφιν ἔχω τὸν Ἰωνᾶν. Ἐάν θέλῃ νὰ μὲ ρίψῃ εἰς λάκκον, ἔχω παράδειγμα τὸν Δανιὴλ βεβλημένον εἰς τοὺς λέοντας. Ἐάν θέλῃ νὰ μὲ λιθοβολήσῃ, ἔχω παράδειγμα τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανον. Ἐάν θέλῃ νὰ λάβῃ τὴν κεφαλὴν μου ἔχω τὸν βαπτιστὴν παρά- δειγμα. Ἐάν δὲ θέλῃ νὰ λάβῃ τὰ ὑπάρχοντά μου, ἐάν ἔχω, ὥς τὰ λαβῇ· γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι. Ἐμὲ συμβουλευεὶ καὶ ὁ Ἀπό- στολος, λέγων· «Πρόσωπον Θεὸς ἀνθρώπου οὐ λαμβάνει», καὶ· «Εἰ ἐτι ἀνθρώποις ἤρεσκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἂν ἤμην». Ἀλλὰ καὶ ὁ Δαβὶδ με καθοπλίζει: «Ἐλάλουν ἐναν-

τίον Βασιλέων, καὶ οὐκ ἠσχυνόμην, πολλὰ κατ' ἐμοῦ ἐσκευάσαντο, ἀλλὰ πάντα διὰ φθόνον ἐποιήσαντο. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον μὲ λυπεῖ, ἀδελφε Κουριακέ, ὅτι ἐκεῖνοι οἵτινες ἐξώρισαν ἡμᾶς παρουσιάζονται εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ πλη- θος αὐτοῖς ἀκολουθεῖ δορυφόρων· ἀλλ' ἐνθυμοῦ διὰ μίαν στιγμὴν τὸν πλούσιον, καὶ τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον Λάζαρρον· ποῖος μὲν ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι ἐθλίβῃ, ποῖος δὲ ἀπήλαιψε; Τί ἐβλάψεν ἐκεῖνον ἡ πενία; ἡ μήπως δὲν ἀπήχθη ὡς ἀθλητῆς καὶ νικητῆς εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ; Τί δὲ ὠφέλησεν ἐκεῖνον τὸν πλούσιον ὁ πλοῦτος, τὸν ἐνδεδυ- μένον μὲ πορφύραν καὶ βύσσον; ποῦ οἱ ραβδοῦχοι; ποῦ οἱ συνοδοί; ποῦ οἱ χρυτοχάλινοι ἵπποι; ποῦ οἱ κόλακες, καὶ ἡ βασιλικὴ τράπεζα; οὐχὶ δεδεμένος ὡς ληστῆς δὲν ἀπή- χθη εἰς τὸν τάφον, φέρων ἐκ τοῦ κόσμου τούτου μόνον γυ- μνήν τὴν ψυχὴν, καὶ κράζων γεγωνυῖα τῇ φωνῇ· «Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρρον, ἵνα βῆψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατι, καὶ καταψύξῃ μου τὴν γλῶτταν, ὅτι πικρῶς βασανίζομαι;» Διατὶ ὀνομάζεις Πα- τέρα τὸν Ἀβραάμ, τοῦ ὁποίου τὸν βίον δὲν ἐμιμήθης; ἐκεῖνος πάντα ἀνθρωπὸν ἐφιλοξένει εἰς τὸν οἶκόν του, σὺ δὲ οὐδὲ ἐνὸς πτωχοῦ οὔτε τεμάχιον ἄρτου ἐδίδεις. Δὲν πρέ- πει νὰ πενθήσῃ καὶ νὰ χλαύσῃ ὁ πλούσιος ὅτι ὁ ποσοῦ- ταν πλοῦτον ἔχων, δὲν λαμβάνει οὔτε σπαγὸνα ὕδατος; Ἐν καιρῷ χειμῶνος δὲν προύνόησε νὰ σπεύρῃ τὴν ἐλεημοσύ- νην, ἔφθασε τὸ θέρος χωρὶς νὰ ἔχῃ οὐδὲν νὰ θερίσῃ· καὶ τοῦτο τοῦ Δεσπότης οἰκονομία, ὅτι ἐξ ἐναντίας ἐποίησε τὴν κόλασιν διὰ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τὴν ἀνάπαυσιν διὰ τοὺς δι- καίους, ἵνα βλέπωσιν ἀλλήλους, καὶ ἀλλήλους γνωρίζωσι· καὶ ἕκαστος τότε ἀναπολῇ εἰς τὴν μνήμην του τὰς πρά- ξεις καὶ τὰ ἔργα του. Ἀλλ' οἱ λόγοι οὗτοι δὲν εἶναι ἰδι- κοί μου· ἀκουσον τῆς Σοφίας τοῦ Σολομῶντος λεγούσης: «Τότε, λέγει, θέλει σταθῇ ἐν πολλῇ παρρησίᾳ ὁ δίκαιος κατὰ πρόσωπον ἐκείνων, οἵτινες ἐθλίψαν καὶ ἐλύπησαν αὐ- τὸν, καθὼς ἀνθρώπος ὅστις ὁδοιπορεῖ ἐν καιρῷ θέρους, ὅταν δὲ εὖρῃ καθαρὰν πηγὴν ὕδατος καὶ καιόμενος ἐκ τῆς δίψης

ἐμποδίζεται νὰ πίνη ἐξ αὐτῆς διὰ νὰ καταπαύσῃ τὴν δίψαν του, ἢ ὡς ἄνθρωπος, ὃς ἐκ πείνης συνεχόμενος, εὔρε τράπεζαν ἐστρωμένην καὶ ἐπ' αὐτῆς φαγητὰ διάφορα, κωλύεται δὲ παρὰ τινος δυνατωτέρου νὰ ἐγγίσῃ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης διάφορα φαγητὰ· τότε ἐπέρχεται πολὺ ἰσχυροτέρα ἢ ἀγωνία τῆς πείνης ἢ τῆς δίψης εἰς ἐκεῖνον ὅστις διψᾷ ὡς μὴ δυνάμενον νὰ σβέσῃ τὴν δίψαν του, καὶ εἰς ἐκεῖνον ὅστις πεινᾷ ὡς κωλύομενον ν' ἀπολαύσῃ τῶν φαγητῶν. Οὕτω καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, θὰ βλέπωσιν οἱ ἀσεβεῖς τοὺς Ἀγίους εὐφραινομένους, καὶ τῆς βασιλικῆς ἐκείνης τραπέζης δὲν θὰ δύνανται ν' ἀπολαύσωσι. Διότι ὁ Θεὸς θέλων νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἀδὰμ ἐξώρισεν αὐτὸν ἐκ τοῦ Παραδείσου διατάξας αὐτὸν νὰ ἐργάζεται τὴν γῆν, ἵνα μακρόθεν βλέπῃ τὸ ποθεινότατον τοῦ παραδείσου χωρίον, ὅθεν ἐξῆλθε, καὶ ἔχη πάντοτε ὁδὺν ἐν τῇ ψυχῇ. Ἄν δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐμποδίζωσιν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ νὰ συνομιλῶμεν, ἀλλ' ἐκεῖ οὐδεὶς ὁ κωλύων ἡμᾶς τότε νὰ διαγῶμεν ὁμοῦ· ἀλλὰ καὶ θὰ ἴδωμεν καὶ ἐκείνους, οἵτινες μᾶς ἐξώρισαν, καθὼς ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος Λάζαρος εἶδε τὸν πλούσιον, καὶ οἱ Μάρτυρες τοὺς τυράννους. Μὴ λοιπὸν ἀθύμει, ἀγαπητέ, ἀλλ' ἐνθυμοῦ τοῦ προφήτου λέγοντος· «Μυκτηρισμὸν ἀνθρώπων μὴ φοβηθῇς καὶ τοῦ φαυλισμοῦ αὐτῶν μὴ ἡττήσῃς. Ὡς περ γὰρ ἔριον ἀπὸ σητός, οὕτω βρωθήσεται». Ὁφείλεις δὲ νὰ κατανοήσῃς πῶς ὁ Δεσπότης ἡμῶν Χριστὸς ἐκ σπαργάνων ἐδιώκετο, οἱ δὲ νομιζόμενοι γονεῖς του μετέφερον αὐτὸν εἰς γῆν βαρβάρων. Ὁ κατέχων τὸν κόσμον ἐγένετο εἰς ἡμᾶς παράδειγμα συμβουλευσας ἡμᾶς νὰ μὴ ἀποκαρτερώμεν ἐν τοῖς πειρασμοῖς. Ἐνθυμήθητι τοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος, καὶ τὰς ὅσας ὕβρεις δι' ἡμᾶς ὑπέστη. Διότι οἱ μὲν ἀπεκάλουν αὐτὸν Σαμαρίτην, οἱ δὲ ψευδοπροφήτην καὶ δαιμονιώντα, διότι ἔλεγον, ὅτι ἰδοὺ ἄνθρωπος μάγος καὶ οἰνοπότης, καὶ ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια. Τί δὲ, δὲν ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω τῆς πόλεως ἵνα τὸν κρημνίσωσιν; ὦ τοῦ θαύματος, καὶ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐνέπτυν, καὶ ἔδωσαν αὐτῷ ραπίσματα.

Τί δὲ, ὅτε καὶ χολὴν αὐτὸν ἐπότισαν καὶ ἐτυπτον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ μὲ κάλαμον, καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν γλαμύδα, καὶ δι' ἀκανθίνου στεφάνου ἐστεφάνωσαν αὐτόν, καὶ προσέπιπτον προσκυνοῦντες αὐτόν, ἐμπαίζοντες αὐτόν ὡς ψευδοβασιλέα, ἀφοῦ δὲ μετεχειρίσθησαν παντὸς εἶδους χλεύην καὶ ἀτιμίαν ὠδήγησαν οἱ αἰμοδόροι ἐκεῖνοι κύνες εἰς τὸ πάθος αὐτὸν γυμνόν. Καὶ πάντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐγκατέλειψαν αὐτὸν μόνον, ὁ μὲν εἰς ἡρνήθη αὐτόν, ὁ δὲ τὸν παρέδωκεν, οἱ δὲ ἕτεροι ἐδραπέτευσαν, ἵστατο δὲ μόνος γυμνὸς ἐν μέσῳ τῶν κατ' αὐτοῦ ἀγρίως φωνασκούντων ἐκείνων ὄχλων. Ἦτο δὲ ἑορτὴ τότε ἡ συνέχουσα πάντα ἄνθρωπον. Καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν ὡς ἄλλον κακοῦργον ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, καὶ ἔκειτο ἄταφος, ὅτε κατεβίβασαν αὐτόν ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ, ἕως ὅτου τις ἐξ αὐτῶν ἡτήσατο παρὰ τοῦ Πιλάτου ἵνα θάψῃ αὐτόν. Τελευταίως δὲ ἐσυκοφάντησαν αὐτόν, ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς ἐκλείψαν αὐτόν καὶ δὲν ἀνέστη. Ἐνθυμήθητι δὲ πάλιν τοὺς Ἀποστόλους, ὅτι κατεδιώκοντο πανταχόθεν καὶ ἐκρύπτοντο εἰς τὰς πόλεις, ὁ μὲν Παῦλος παρὰ τινι Πορφυροπόλιδι γυναίκί, ὁ δὲ Πέτρος παρὰ Σίμωνι τῷ Βυρτεῖ· καὶ ὅτι παντὰσι δὲν ἠδύναντο νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τοὺς πλουσίους, ἀλλ' ὕστερον τὰ πάντα ἐγένοντο εἰς αὐτοὺς εὐκολα. Τὰ αὐτὰ ἀδελφε καὶ ἡμεῖς ὑποφέρομεν ἤδη, ἀλλὰ μὴ λυπῆσαι. Ἦκουσα δὲ καὶ περὶ τοῦ φλυάρχου ἐκείνου Ἀρτακίου, τὸν ὁποῖον ἡ βασίλισσα ἐνεθρόνισεν ἐπὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως θρόνου, ὅτι παρὰ πολὺ ἐβασάνισε τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὰς Παρθένας ἐκεῖνας, αἵτινες δὲν ἠθέλησαν νὰ πλησιάσωσι πρὸς αὐτόν, πλεῖστοι δὲ ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἀπέθανον δι' ἐμὲ εἰς τὰς φυλακάς. Ὁ προβατόσχημος ἐκεῖνος λύκος, ὁ ἔχων σχῆμα ἐπισκόπου, μοιχὸς δὲ ὑπάρχων, διότι καθὼς ἡ γυνὴ ὀνομάζεται μοιχαλὶς, ὅταν, ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, μετὰ ἑτέρου συνευρίσκηται, οὕτω καὶ αὐτὸς εἶναι μοιχὸς, διότι ζῶντος ἐμοῦ ἤρπασε τὸν θρόνον μου.

Ταῦτα σοὶ ἐπεστείλαμεν ἀπὸ Κουκουσοῦ, ὅπου διέταξεν

ἡμᾶς ἢ βασιλίσσα νὰ ἐξορισθῶμεν, πλεῖσται δὲ ὅσαι θλίψεις καὶ κακοπάθειαι καθ' ὁδὸν μὲ συνήντησαν, ἀλλὰ περὶ τούτων οὐδόλως ἐφρόντισα. Ὅταν δ' ἀφίχθημεν εἰς τὴν τῶν Καππαδοκῶν χώραν, καθὼς καὶ εἰς τὴν Ταυροκιλικίαν, χοροὶ προϋπήντων ἡμᾶς Ἀγίων Πατέρων οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πλῆθος μοναζουσῶν Παρθένων, ἔχουνον δὲ πηγὰς δακρύων, καὶ ἔκλαιον δι' ἡμᾶς σφοδρῶς, διότι ἔβλεπον ἡμᾶς ἀπερχομένους ἐν τῇ ἐξορίᾳ, ἔλεγον δὲ πρὸς ἑαυτοὺς: συνέφερεν ἵνα ὁ Ἥλιος μὴ ἀνατείλῃ πλέον, ἢ τὸ στόμα τοῦ Ἰωάννου νὰ σιωπήσῃ. Ταῦτα μὲ ἐθορύβησαν καὶ μὲ ἐλύπησαν σπουδαίως, ἐπειδὴ ἔβλεπον νὰ κλαίωσι περιζῆ ἐμοῦ πάντες. Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων ἀπάντων ὅσα μοι συνέβησαν δὲν ἔδωκα οὔτε τὴν ἐλαχίστην σημασίαν. Ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως ταύτης ὑπεδέχθη ἡμᾶς λίαν φιλοφρόνως, μεγίστην δ' ἀγάπην ἔδειξεν πρὸς ἡμᾶς, ὥστε ἂν ἦτο δυνατὸν καὶ ἂν δὲν ἐφυλάττομεν τὸν ὅρον, καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ μᾶς παρεχώρει. Παρακαλῶ λοιπὸν ἀπόρριψον τὸ πάθος τῆς ἀθυμίας σου εὐχου δὲ καὶ ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς τὸν Θεόν.

Τὸ ἅγιον αὐτοῦ Λεῖψανον ἐτάφη, ὡς προείπομεν, μετὰ τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Βασιλίσκου καὶ τῶν λοιπῶν δύο, ὅπως ἀκριβῶς διὰ νυκτερινῆς ὀπτασίας τῷ ἐγένετο γνωστὸν. Ἀποθανόντων τοῦ βασιλέως Ἀρκαδίου καὶ τῆς Εὐδοξίας, οἵτινες ἐξώρισαν τὸν Χρυσόστομον, διεδέχθη αὐτοὺς ὁ υἱὸς αὐτῶν Θεοδόσιος, ὁ δὲ Πρόκλος, μαθητὴς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, κοινῇ ψήφῳ Πατριάρχης ἐγένετο. Κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς Πατριαρχείας του ὁ εὐγνώμων οὗτος μαθητὴς καὶ μακάριος Πρόκλος ἔπεισε τὸν Θεοδόσιον ὅπως γίνῃ ἡ Ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ἐπεμψε λοιπὸν ἀνθρώπους, ἵνα μεταφέρωσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀγίου Λεῖψανον. Μὴ θέλοντος τοῦ Ἀγίου νὰ ἐπιδώσῃ ἑαυτόν, καὶ μείναντος ἀκινήτου, ἀναγκάζεται ὁ βασιλεὺς νὰ παρακαλέσῃ τὸν Ἅγιον διὰ τῆς ἐξῆς ἐπιστολῆς περιεχούσης τὰδε.

«Τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ, καὶ Διδασκάλῳ, καὶ Πνευματικῷ Πατρί, Ἰωάννῃ τῷ Χρυσοστόμῳ, Θεοδόσιος ὁ βα-

σιλεὺς. Ἐπειδὴ ἐνομίσαμεν ὅτι τὸ σὸν σῶμα εἶναι νεκρὸν ὅπως καὶ τῶν ἄλλων ἀποθανόντων, Πάτερ τίμιε, ἡδουλήθημεν ἀπλῶς ὅπως μεταχομίσωμεν καὶ φέρωμεν τοῦτο πρὸς ἡμᾶς, ἀπεύχομεν δὲ διὰ τοῦτο δικαίως τοῦ ποθομένου. Ἀλλὰ σύ, Πάτερ τιμιώτατε, σύγγνωθι ἡμῖν μετανοοῦσιν ὁ τὴν μετάνοιαν διδάξας, καὶ ὡς εἰς τέκνα σου φιλόστοργα ἐπίδος εἰς ἡμᾶς σαυτόν, καὶ εὐφρανον τοὺς σὲ ποθοῦντας διὰ τῆς σῆς παρουσίας.»

Κομισθείσης τῆς ἐπιστολῆς ταύτης τῷ Ἀγίῳ ἔθεσαν ταύτην ἐπὶ τῆς σοροῦ, πάραυτα δὲ ἐπέδωκεν ἑαυτόν, ἔφερον δὲ οἱ ἀπεσταλμένοι ἀκόπως τὴν σορόν. Ἀμα δὲ φθάσαντες ἀντίπεραν τῆς πόλεως, ἐξῆλθεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς Συγκλήτου, καὶ ὁ Πατριάρχης μετὰ τοῦ ὑφ' αὐτόν Κλήρου, ἵνα προϋπαντήσουν καὶ προσκυνήσωσι τὸ Λεῖψανον τοῦ Ἀγίου. Ἐβάλον δὲ εἰς πλοῖον τὴν σορόν ἣτις ἐμπεριεῖχε τὸ Λεῖψανον τοῦ Ἀγίου. Καταιγίδος δὲ ἰσχυρᾶς ἐμπεσούσης, τὰ μὲν λοιπὰ πλοῖα ἅτινα συνώδευον τὸ πλοῖον ὅπου ἦτον ἡ σορὸς ἐξαναγκασθέντα προσωρμίσθησαν ἀλλαχοῦ, ἐκεῖνο δὲ ἐν ᾧ ἦτο τὸ Λεῖψανον τοῦ Ἀγίου, προσήραξεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπου ἦτο τῆς χήρας ἐκείνης ὁ ἀγρός, ἣν εἶχε ἀδικήσει ἡ Εὐδοξία, ἀφικρέτασα τὸν ἀμπελῶνα αὐτῆς, ἐλεγχομένη δὲ διὰ τοῦτο παρὰ τοῦ Ἀγίου ἐξώρισεν αὐτόν. Ἀποδοθέντος δὲ τοῦ ἀγροῦ εἰς τὴν χήραν, εὐθέως ἐπῆλθε περὶ τὴν θάλασσαν γαλήνη. Ἐξαγαγόντες δὲ τὴν σορόν ἐκ τοῦ πλοίου, καὶ συνοδεύσαντες αὐτὴν ὁ βασιλεὺς, ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαός, πρῶτον μὲν ἔφεραν αὐτὴν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ, εἶτα εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Εἰρήνης, ἐκεῖ δ' ἐναπέθεσαν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Δεσποτικοῦ θρόνου, πάντες δὲ ἐδόησαν. «Ἀπόλαβέ σου τὸν θρόνον Ἀγιε.» Μετὰ ταῦτα ἐπιτεθεῖσα ἡ σορὸς ἐπὶ βασιλικοῦ ἐχήματος μετηνέχθη εἰς τὸν περιώλυμον τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Ναόν. Ἐντεθείσης δὲ εἰς τὴν ἱερὰν καθέδραν, λέγεται ὅτι ἐγένετο τὸ ἐξῆς θαῦμα: ἐπεφώνησεν ὁ Ἅγιος τῷ ποιμνίῳ του τό, *Εἰρήνη πᾶσι*. Εἶτα σκάψαντες ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ βήματος ἔθεσαν τὴν σορόν. Τελουμένης δὲ τῆς θείας λειτουργίας, ἐτελοῦντο μεγάλα

θαυμασία, ἐξ ὧν καὶ τοῦτο. Ἀνὴρ τις πάσχων πρὸ πολλοῦ
ἐξ ἀρθρίτιδος διετέλει παντελῶς ἀκίνητος, μόλις δ' ἤφατο
τῆς σοροῦ εὐθὺς ὑγιῆς ἐγένετο. Οὕτως οἶδεν ὁ Θεὸς νὰ δο-
ξάζῃ τοὺς διὰ βίου δοξάζοντας αὐτόν. Ἐτελεῖτο δὲ ἡ σύ-
ναξις ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἔνθα
τὸ ἱερὸν αὐτοῦ κατέκειτο Σῶμα, ὑποκάτω τοῦ Θυσιαστη-
ρίου.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Τῷ Αὐτῷ Μηνὶ ΚΖ'.

Ἡ Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ ἐν Ἀγίοις Πα-
τρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

Τὸ Ἑσπέρας μετὰ τὸν προοιμιακὸν Ψαλμὸν. στιχολογ. τὸ
Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν στίχους
ς' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὴν χρυσήλατον σάλπιγγα, τὸ Θεόπνευστον ὄργανον, τῶν
δογματῶν πέλαγος ἀνεξάντλητον, τῆς Ἐκκλησίας τὸ στή-
ριγμα, τὸν νοῦν τὸν οὐράνιον, τῆς σοφίας τὸν βυθόν, τὸν
κρατῆρα τὸν πάγχρυσον, τὸν προχέοντα, ποταμοὺς διδα-
γμάτων μελιρρῦτων, καὶ ἀρδεύοντα τὴν κτίσιν, μελωδικῶς
εὐφημήσωμεν. Ὅμοιον.

Τὸν ἀστέρα τὸν ἄδυτον, τὸν ἀκτίσι φωτίζοντα διδαγμάτων
ἅπασαν τὴν ὑφήλιον, τῆς μετάνοίας τὸν κήρυκα, τὸν σπόγ-
γον τὸν πάγχρυσον, τὸν ὑγρότητα δεινῆς, ἀπογνώσεως αἰ-
ρόντα καὶ ὀροσίζοντα, ἐκτακείσας καρδίας ἀμαρτίας. Ἰωάννην
ἐπαξίως, τὸν Χρυσολόγον τιμῆτωμεν. Ὅμοιον.

Ὁ ἐπίγειος Ἀγγελος, καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος, χελιδὼν ἡ
εὐλαλὸς καὶ πολύφωνος, ἀρετῶν τὸ θησαύρισμα, ἡ πέτρα
ἡ ἄρρητος, τῶν Πιστῶν ὑπογραμμὸς, τῶν Μαρτύρων ἐφά-
μιλλος, ἰσοστάσις, τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων Ἀποστόλων,
ὁ ὁμότροπος ἐν ὕμνοις, μεγαληνέσθω Χρυσόστομος.

Δόξα. Ἦχος δ' Κοσμᾶ

Οὐκ' ἔδυτε Χρυσόστομε, τὴν Βασιλίδαν κατλείψαντα,
παροικεῖν ἐν Κοιάνοις ὅθεν Θεόθεν ἡγμένη, ἡ Ἀνακτο-

ρική πανδαισία, πάλιν σε ἐπανάγαγεν ἐν τοῖς βασιλείοις· εὐφράνθη δὲ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἰδοῦσά σε, ἀνθομολογουμένη καὶ λέγουσα, μεγαλύνει ἡ δόξα μου τὸν Κύριον, ἀποδόντα μοι τὸν νυμφαγωγόν, καὶ τὸ στήριγμα τῆς πίστεως, τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀξιωματῶν μου, καὶ ἀνάπαυσιν τῶν ἐμῶν κροτάφων, τὸ ὕψος τῆς ταπεινοφροσύνης, καὶ βάθος τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ πλοῦτον τῆς ἐμῆς πτωχείας, καὶ μῆκος τῆς μετανοίας, διὸ αἰτοῦμεν σε Ὅσιε Πάτερ τὴν εἰρήνην αἰτῆται καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον ὁ αὐτός.

Ο' διὰ σὲ Θεοπάτωρ Προφήτης Δαβὶδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι ποιήσαντι· πρέστη ἡ βασιλίσσα ἐκ δεξιῶν σου, σὲ γὰρ μητέρα πρόξενεν ζωῆς ἀνέδειξεν ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνάνθρωπῃσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ, εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πᾶσι, καὶ τὸ πλανηθῇ, ὀρειάλωτον εὐρών, πρόδχτον τοῖς ὤμοις ἀναλαβών, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ Δυνάμεσι, καὶ σῶσῃ Θεοτοκε τὸν Κόσμον, Χριστὸς ὁ ἔχων τὸ μέγα, καὶ πλοῦσιον ἔλεος.

Εἴσοδος, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

καὶ τὰ Ἀναγνώσματα

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

Κεφ. (ί. 8) **Μ**νήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εὔρε φρόνησιν. Κρεῖττον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐπὶ λίθων πολυτελῶν, (οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν, εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ), πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη. Νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώττης φορεῖ. Ταιγαροῦν· ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἔρω· καὶ Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἐξοδοί μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακκλῶ ὑμᾶς, καὶ προῖμαι ἐμὴν φωνὴν Ὑιοῖς ἀνθρώπων, (Κεφ. ή. 4) Ὅτι

ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν. οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου, καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἔρω· καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐδδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σχολιὸν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ, ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πληθῇσθε Πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Ε'** ἔγκωμιαζομένου Δικαίου, εὐφρανθήσονται λαοί, ἄθαρ- (δ'. 14.) νασία γὰρ ἐστὶν ἡ μνήμη αὐτοῦ· ὅτι καὶ παρὰ Θεῷ γινώσκεται, καὶ παρὰ ἀνθρώποις. Καὶ ἀρεστή Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Ἐπιθυμήσατε ταιγαροῦν, ὦ ἄνδρες σοφίαν, καὶ ποθήσατε, καὶ παιδευθήσεσθε. Ἀρχὴ γὰρ αὐτῆς ἀγάπη, καὶ τήρησις νόμων. Τιμήσατε σοφίαν, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε. Ἀπαγγελῶ ὑμῖν, καὶ οὐ κρύψω ἀφ' ὑμῶν μυστήρια Θεοῦ. Ὅτι αὐτὸς καὶ τῆς σοφίας ὁδηγὸς ἐστὶ, καὶ τῶν σοφῶν διορθωτής. Καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ πᾶσα φρόνησις καὶ ἐργασιῶν ἐπιστήμη. Ἡ πάντων φρόνησις, ἐδίδαξε σοφίαν, ἐστὶ γὰρ ἐν αὐτῇ Πνεῦμα ἱερόν, Ἅγιον, Ἀπαύγασμα φωτὸς αἰδίου, καὶ εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Αὕτη φίλους Θεοῦ καὶ προφήτας κατασκευάζει. Εὐπρεπέστερα δὲ ἐστὶν Ἡλίου, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἀστέρων θέσιν φωτὶ συγκρινομένη, εὐρίσκειται προτιμωτέρα. Αὕτη τοὺς θεραπεύσαντας αὐτὴν ἐκ πόνων ἐρρύσατο, καὶ ὠδήγησεν ἐντρίβοις εὐθείαις. Ἐδωκεν αὐτοῖς γνῶσιν ἀγίαν (Κεφ. ί. 9). Καὶ διεφύλαξεν αὐτοὺς ἀπὸ ἐνεδρευνόντων, καὶ ἀγῶνα ἰσχυρόν ἐβράβευσεν αὐτοῖς, ἵνα γνῶσι πάντες, ὅτι δυνατωτέρα παντὸς ἐστὶν ἡ εὐτέβεια. Καὶ οὐ μὴ κατισχύσῃ ποτὲ κακία σοφίας. οὐδ' οὐμὴ παρελεύσεται πονηροὺς ἐλέγχουσα δίκη. Εἶπον γὰρ ἑαυτοῖς λογισάμενοι οὐκ ὀρθῶς. Καταδυ-

ναστεύσωμεν τὸν δίκαιον, μὴ φεισώμεθα τῆς ὁσιότητος αὐτοῦ, μηδὲ ἐντραπώμεν πολιὰς πρεσβύτου πολυχρονίους. Ἐστω δὲ ἡμῶν ἡ ἰσχύς, νόμος. Καὶ ἐνεδρεύσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρητος ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν καὶ ἐπιφημίζει ἡμῖν ἀμαρτήματα παιδείας ἡμῶν. Ἐπαγγέλλεται γινῶσιν ἔχειν Θεοῦ, καὶ παῖδα Κυρίου ἐκὺν τὸν ὀνομάζει. Ἐγένετο ἡμῖν εἰς ἔλεγχον ἐννοιῶν ἡμῶν. Βαρὺς ἐστὶν ἡμῖν καὶ βλεπόμενος, ὅτι ἀνόμοιος τοῖς ἄλλοις ὁ βίος αὐτοῦ, καὶ ἐξηλλαγμέναι αἱ τρίβοι αὐτοῦ. Εἰς κίβδηλον ἐλογίσθημεν αὐτῷ, καὶ ἀπέχεται τῶν ὁδῶν ἡμῶν ὡς ἀπὸ ἀκαθαρσιῶν, καὶ μακαρίζει ἐσχατα δικαίων. Ἰδωμεν οὖν, εἰ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀληθεῖς, καὶ πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ. Ὑψρεῖ καὶ βρασάνῳ ἐτάσωμεν αὐτὸν ἵνα γινῶμεν τὴν ἐπιείκειαν αὐτοῦ, καὶ δοκιμάσωμεν τὴν ἀνεξι-καλίαν αὐτοῦ, θανάτῳ ἀσχήμονι καταδικάσωμεν αὐτόν, ἔστε γὰρ αὐτοῦ ἐπ' σκοπῇ ἐκ λόγων αὐτοῦ. Ταῦτα ἐλογίσαντο καὶ ἐπλανήθησαν, ἀπετύφλωσε γὰρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν. Καὶ οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ, οὐδὲ ἔκριναν ὅτι σὺ εἶ Θεὸς μόνος, ὁ ζωῆς ἔχων, καὶ θανάτου τὴν ἐξουσίαν, καὶ σώζων ἐν καιρῷ θλίψεως καὶ ρυόμενος παντὸς κακοῦ, ὁ οἰκτίρων καὶ ἐλεήμων καὶ διδοὺς τοῖς ὁσίοις σου χάριν, καὶ τῷ σῷ βραχίονι τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτασσόμενος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Παρ. **Σ**τόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀν-
Κεφ. (ἱ. 32) ὀρῶν ἐπίσταται χάριτας, στόμα σοφῶν μελετᾷ
σοφίαν. Δικαιοσύνη δὲ ρύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευ-
τήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ἔλλυται ἐλπίς. Υἱὸς γὰρ δι-
καίος γεννᾶται εἰς ζωὴν. Καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν
δικαιοσύνης τρυγήσει. Φῶς δικαίοις διὰ παντὸς, καὶ παρὰ
Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ
ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύεται σοφία. Ἀ-
γαπᾷ Κύριος ὁσίας καρδίας, δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἁμῶμοι
ἐν ὁδῷ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ. Φθάνει
γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐ-

χερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπώντων αὐτήν. Ὁ ὀρθρίσας
πρὸς αὐτήν οὐ κοπιάσει, καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν ταχέως
ἀμέριμνος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἀξίους αὐτῆς αὐτὴ περιέρχεται
ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς.
Σοφίας οὐ κατισχύσει κακία. Διὰ ταῦτα, καὶ ἐραστὴς ἐγε-
νόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς· καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἐξεζή-
τησα ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαθέσθαι
ἐμαυτῷ. Ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἡγάπησεν αὐτήν. Μύστις
γὰρ ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καὶ αἰρετὶς τῶν ἔργων
αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσὶν ἀρεταί· σωφροσύνην δὲ καὶ
φρόνησιν αὕτη διδάσκει, δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρη-
σιμώτερον οὐδὲν ἐστὶν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ δὲ καὶ πολυ-
πειρίαν ποιεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα, καὶ τὰ μέλλοντα εἰκά-
ζειν· ἐπίσταται στροφὰς λόγων, καὶ λύσεις αἰνιγμάτων· ση-
μεῖα καὶ τέρατα προγινώσκει, καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρό-
νων. Καὶ πᾶσι σύμβουλος ἐστὶν ἀγαθή. Ὅτι ἀθανασία
ἐστὶν ἐν αὐτῇ, καὶ εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς. Διὰ
τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ καὶ εἶπον
ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. Θεὲ πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ
ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῇ σοφίᾳ
σου κατασκευάσαι τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζῃ τῶν ὑπὸ σοῦ
γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπῃ τὸν κόσμον ἐν ὁσιότητι
καὶ δικαιοσύνῃ. Δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σο-
φίαν, καὶ μὴ μὲ ἀποδοκιμάσῃς ἐκ παίδων σου. Ὅτι ἐγὼ
δοῦλος σός, καὶ Υἱὸς τῆς παιδείας σου. Ἐξαπόστειλον αὐ-
τήν ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου, καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου,
ἵνα συμπαροῦσά μοι διδάξῃ με, τί εὐάρεστόν ἐστι παρὰ σοί.
Καὶ ὁδηγήσει με ἐν γνώσει, καὶ φυλάξει με ἐν τῇ δόξῃ αὐ-
τῆς. Λογισμοὶ γὰρ θνητῶν πάντες δειλοί, καὶ ἐπισφαλεῖς
αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν.

Εἰς τὴν Λιτὴν ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Ἀνατολίου.

Φωστήρ Ἰωάννη, στόμα χρυσευφανές, ἐγκαλλώπισμα τῶν
Θεουργῶν ἀρετῶν, καὶ ἐνδιαίτημα γραφῶν μυσταρχικῶν,
σὺ τοῦ παναχράντου Ἁγίου Πνεύματος, ἀκήρατος θησαυρὸς

ἐξημέρισας ὅθεν ἐπεύρρανας, πᾶσαν Ἐκκλησίαν, σωτηριώδ. σου λόγῳ ὑπερῆκτικῳ· παρησίαν οὐ εὐράμενος πρὸς τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἀπολαύσει τῆς ἄνω κληρουχίας, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν Πάτερ Ἀγιώτατε Ὁ αὐτός.

Εξελύ'η ἡ χάρις, ἐν χειρὶ σου ὅσιε Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε· διὰ τοῦτο ἐχρίσε σε ὁ Θεός, Ἀρχιερέα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ποιμαίνειν τὸ ποίμνιον αὐτοῦ, ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ. Διὸ περιζωτάμενος τὴν ρομφαίαν τοῦ δυνατοῦ, διέκοψας τὰς γλωτσαλγίας τῶν αἱρέσεων· καὶ νῦν μὴ παύσῃ πρεσβεύων, εἰρηνεύσαι τὸν Κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β' τοῦ Στουδίτου.

Σὲ τὸν μέγαν Ἀρχιερέα καὶ Ποιμένα, τὸν ἄκκλον καὶ ὅσιον, τῆς μετανοίας τὸν κήρυκα, τὸ χρυσίπνοον στόμα τῆς χάριτος, ἀνευφημοῦντες πόθῳ δεόμεθα· μετὰδος ἡμῖν τῶν πρεσβειῶν σου Πάτερ, εἰς ἀντάμειψιν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Γεωργίου Νικομηδείας

Χρυσέοις λόγοις σου ἡ Ἐκκλησία, ὡς κόσμον χρυσοῦν περικοσμηθεῖσα, Ἰωάννη Χρυσόστομε, νυμφικῶς χαίρουσα βοᾷ σοι· κεκόρεσμαι ἐκ σῶν χρυσοδρύτων ναμάτων, καταγλαίσθεῖσα χρυσοφάσι καὶ μελιχρύσοις πόμασιν. Ἐκ πράξεως γὰρ εἰς θεωρίαν ἀνάγομαι, διὰ τῶν πράξεων σου παραινέσεων. Καὶ πρὸς Χριστὸν τὸν νοητὸν νυμφίον, ἐνοῦμαι συμβουλευούσα αὐτῷ· διὸ καὶ ἡμεῖς συναθροισθέντες ἐν τῇ μνήμῃ σου κράζομεν· μὴ ἀποκάμης δεόμενος, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ὁ αὐτός.

Εἰληφας Ἱεράρχα, τὴν ἀνωτάτω φιλοσοφίαν, καὶ ἔξω Κόσμου ἐγένου, ζῶν ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα· καὶ ἔσοπτρον ἀκηλίδωτον Θεοῦ, θεῖον ἀνεδείχτης· καὶ αἰὶ ἡνωμένος φωτὶ, φῶς προσελάμβανες, καὶ τρανώτερον τοῦ μακαρίου ἔτυχες τέλους· πρέσβευε Χρυσόστομε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ρήμασι χρυσαυγεστάτοις, τὴν ἡπειρον σαφῶς κατήρδευσας, χρυσόρρυτον ἔχων, τὴν τε ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα πανόλβιε· πάντα διαχρυσώσας τοῖς λόγοις σου, χρυσοουργε τῶν δογμάτων σου, καὶ βίβλους συγγραψάμενος χρυσογραφικὰς ἀνέπτυξαι εἰς Οὐρανοῦς· διὸ βοῶμεν σοι, Χρυσορρόα καὶ Χρυ-

σόστομε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα Ἦχος ὁ αὐτός. Γεωργίου.

Επρεπε τῇ βασιλίδι τῶν Πόλεων, Ἰωάννην αὐχεῖν Ἀρχιερέα, ὥσπερ τινα κόσμον βασιλικόν, καὶ χρυσήλατον σάλπιγγα πάντα περιηχοῦσαν τὰ πέρατα, τὰ σωτήρια δόγματα, καὶ πάντας συνεγείρουσαν, πρὸς συναπισμόν, ἁσμάτων θεοπρεπῶν, πρὸς ὃν βοήσωμεν· Χρυτολόγε καὶ Χρυσόστομε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Σὲ τεῖχος κεκτήμεθα, Θεοτόκε ἄχραντε, καὶ εὐδιον λιμένα καὶ ὀχύρωμα, διὸ δεόμεθα, οἱ ἐν βίῳ χειμαζόμενοι, κυβέρνησον καὶ διάσωσον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος Πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, ἐπὶ λυχνίας ἱεράς κατοπεύουσα, τὸν λύχνον τὸν φωτοφόρον· ὃν καθελόντες ἐχθροί, τῆς σιγῆς μοδίῳ συγκατέκρυψαν. Τιμὰ ἐπὶ ὄρους, τῶν ἀρετῶν Πάτερ Ὅσιε, πυρσὸν σὲ Θεῖον, Οἰκουμένης τὰ πέρατα, ὑπὲρ Ἥλιον, ἀπαστράπτοντα θαύμασι. Σήμερον ἡ ἀδέκαστος, Θεοῦ κρίσις δείκνυσι, δικαιοσύνην ἐξ ὕψους, ὡς μεσημβρίαν ὑπέρφωτον, τὴν σὴν καὶ παρέχει, τοῖς ἐν Κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Βρούει ὡς μυροθήκη τερπνὴ, τὰ τῶν θαυμάτων θεῖα ρεῖθρα Χρυσόστομε, ἡ λάρναξ ἡ σὴ ἐν Κόσμῳ, καὶ ἱαμάτων ροαῖς, τὰς ψυχὰς μυρίζει τῶν τιμώντων σε. Χριστοῦ τῶν χαρίτων γὰρ, τοῖς ἀύλοις ἀρώμασι, καταπλουτοῦσα, εὐωδίαν δεδώρηται, τὴν ἀείζωον, τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσιν· ὅθεν κατὰ πολὺν τρόπον, πιστοὶ τοῦ τῶν Πνεύματος, μύρων λειψάνων σεπτῶν σου, κατατρύφωμεν τῆς ἀνωθεν, τρυφῆς καὶ αἰτούμεν, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν

Κόσμου ὁ σιτομέτρης πιστοί, ὁ ἐν τρυφῇ τῇ οὐρανίᾳ τοῦ Πνεύματος· καρδίᾳ ἐντρέφων πάντων, οὐκ ἐξ Αἰγύπτου

χωρεῖ, Ἰωσήφ δὲ νῖος προδεικνύμενος. σεπτοῖς ἐν λειψάνοις, ἀπὸ Κομάων μετὰγεται, δεινῶν τὴν ζάλην, καὶ τὸ πέλαγος σήμερον τὸ τῶν θλίψεων, διατέμνων ἐν τεύξεσι· τοῦτον οὖν μακαρίζοντες, φαιδρῶς εὐφημήσωμεν, ὅπως πταισμάτων καὶ νόστων, καὶ τῶν κινδύνων ρυθίημεν, Χρυστὸν δυσωποῦντες ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Οἷε τρισμάκαρ, Ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ μαθητής, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων· αὐτὸς καὶ νῦν πανεύφημε, Ἰωάννη Χρυσόστομε, αἰτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Θεοτόκε σύ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ Ἱεράρχου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. β'.

Η τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρρός ἐκλάμψασα χάρις, τὴν Οἰκουμένην ἐφώτισεν· ἀφυλαργυρίας τῷ Κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο· τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν· ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Θεοτοκίον.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὴν α' Στιχολ. Καθίσματα

Ἦχος α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Δογματῶν ἀστραπαῖς, ὥσπερ Ἥλιος μέγας, ἐφώτισας τὴν γῆν, καὶ ἀγνοίας τὸ σκότος, μακρὰν ἀπεδίωξας, Ἰωάννη Χρυσόστομε· ὅθεν δέομαι. τοῦ αἰωνίου με σκότους, ἐλευθέρωσον, καὶ φωτισμοῦ σωτηρίας, εὐχαῖς σου ἀξίωσον

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον Ὅμοιον

Ασπύρως τὸν Χριστὸν, ἀπεκύησας μόνη τὸ θαῦμα ὑπὲρ νοῦν, πῶς Παρθένος καὶ Μήτηρ, διὸ Θεοτόκον σε, προσκυνούτες δοξάζομεν. σύ γὰρ ἔτεκες, τὸν Βασιλέα τῆς δόξης.

ὃν δυσώπησον, τοῦ εἰρηνεῦσαι τὸν Κόσμον καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Καθίσματα Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς χρυσαυγές τε καὶ τερπνὸν θεωρῆμυν, ὄργανον θεῖον κελαδοῦν Ἐκκλησίᾳ, ὑπὸ Χριστοῦ Χρυσόστομῳ δεδωρησαι, χελιδὼν ἡ εὐλαλος, χρυσαυγίζουσα μάκαρ, Νοῦς ὁ χρυσόστολιστος, Λύρα τῆς μετανοίας, τοὺς σὲ τιμῶντας ρῦται πειρασμῶν, σκῆς ἱκεσίαις Ποιμὴν ἀξιάχαιτε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Μετὰ Θεὸν ἐπὶ τὴν σὴν Θεοτόκε, προσπεφευγὼς ὁ ταπεινὸς σκέπην θεῖαν, παρακαλῶ δεόμενος, ἐλέησον ἀγνή, ὅτι ὑπερήραν μου, κεφαλὴν ἁμαρτίαι· καὶ πτοοῦμαι Δέσποινα, τὰς κολάσεις καὶ φρίττω. ἱκετηρίαν πρίησον σεμνή, πρὸς τὸν Ὑῖόν σου ἐκ τούτων ρυθῆναι με.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Καθίσμ. Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Θεῖω ψήφῳ τῆς Χριστοῦ, Ποίμνης ἀξίως γεγονὼς ἀξιάγαστε Ποιμὴν, οἷά περ λύκους ἐξ αὐτῆς, ἐν τῇ σφενδόνη τῶν λόγων σου ἀπεδίωξας, ἐλέγχων ἀφειδῶς παρνομοῦντα σοφῆ, ὑφ' ὧν καὶ ἐλαθεῖς, φθόνῳ Χρυσόστομε, μακρὰν ὁδὸν διήνυσας στερρόφρων, ὑπὲρ αὐτῆς ἐν ἡ τέθνηκας ἀλλ' ἐπανῆλθες πρὸς Βασιλίδαν, νέμων θεῖα χαρίσματα.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον Ὅμοιον

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάβάνεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑπετόν, ἐν τῇ ἀσπύρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε, Βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ράβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνήστωρ σου καὶ φύλαξ, τοῖς Ἱερειῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίχτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ α'. Ἀτίφωνον τοῦ τετάρτου ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Τὸ στόμα μου λαλῶσι σοφίαν

Στιχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ Ἔθνη. Τὸ, Πᾶσα πνοή.
Καὶ ὑπὲρ τοῦ Καταξιοθῆναι. Καὶ λέγεται τὸ Εὐαγγέλιον
τοῦ Ὁρθρου τὸ ἐξῆς,

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (β. 1—9)

Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐληλυθότας πρὸς αὐτὸν Ἰουδαίους
Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν. Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύ-
ρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλα-
χόμενος, ἐκεῖνος κλέπτης ἐστὶ καὶ ληστής· ὁ δὲ εἰσερχόμενος
διὰ τῆς θύρας ποιμὴν ἐστὶ τῶν προβάτων. Τούτῳ ὁ θυρωρὸς
ἀνοίγει καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει, καὶ τὰ
ἴδια πρόβατα ἐκβαλὼν ἔμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται· καὶ τὰ
πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἶδασιν τὴν φωνὴν αὐτοῦ. Ἀλ-
λοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐ-
τοῦ· ὅτι οὐκ οἶδασιν τὴν φωνὴν αὐτοῦ. Ταύτην
τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐκεῖνοι δὲ οὐκ ἔ-
γινωσκον τινὰ ἢ ἐλάλει αὐτοῖς. Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς
ὁ Ἰησοῦς. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα τῶν
προβάτων. Πάντες ὅσοι, ἦλθον πρὸ ἐμοῦ, κλέπται εἰσὶ καὶ
λησταί· ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα. Ἐγὼ εἰμι
ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται
καὶ ἐξελεύσεται καὶ νομὴν εὐρήσει.

Δόξα Ἦχος β'.

Σήμερον σκυρτῶσιν ἐν πνεύματι Ἀρχιερέων δῆμοι σὺν ἡ-
μῖν τελούντες σου τὴν μνήμην Ἱεράρχα, Χρυσόστομε
Ὅσιε, φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ἐλεήμων

Καὶ ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελ. Ἦχος πλ. β'.

Σάλπιξ χρυσόφωνος ἀνεδείχθης, χρυσορρήμων Χρυσόστομε,
χρυσουργῶν τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, τοῖς χρυσεπόνοις
σου διδάγμασι· προφητικῶς γὰρ ἐξῆλθεν ὁ φλόγγος τῶν δο-
γματῶν σου, Ὅσιε Πάτερ, καὶ Κόσμου παντὸς τὰ πέρατα
ἐφώτισας.

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου, μετὰ τῶν Εἰρημῶν, εἰς ζ'.

καὶ τοῦ Ἀγίου οἱ δὲ εἰς ἡ. ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου
Οὕ ἡ ἀκροστιχίς

Χαίροις χαρὰς σκῆνωμα τῆς λύπης λύσις Ἰωάννου
Ὡδὴ α' Ἦχος Πλ. δ'. Ὁ Εἰρημός.

» Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐθύθιτε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μω-
» σαϊκὴ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελούσα θά-
» λασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, ἄσμα
» τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Χαῖρε κατάρας παλαιᾶς ἡ λύτρωσις καὶ εὐλογίας πηγὴ.
Χαῖρε ζωῆς Μήτηρ, ἁδου ἡ κηθαίρεσις, θανάτου ἡ ἀναί-
ρεσις· χαῖρε λύσις τῆς λύπης, χαρὰς χωρίον εὐρύχωρον,
χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε

Αρμα τοῦ λόγου λογικὸν καὶ ἐμφυχον, Χαῖρε Πανάμωμε.
Δαδιτικὸν χαῖρε, Ἄρμα πολυώνυμον, Ἄρμα μυριοπλά-
σιον. Χαῖρε ἡ ἀσυγκρίτως τῶν Χερουβὶμ ὑπερέχουσα, καὶ
τῶν Σεραφὶμ ὑπερφέρουσα

Ιερωτέρα νοερῶν Δυνάμεων· χαῖρε Θεόνυμφε. Χαῖρε κτιστῆς
πάσης, ἀνωτέρα φύσεως· χαῖρε Θεοῦ Παλάτιον. Χαῖρε πύ-
ρινε Θρόνε. Χαῖρε Λυχνία πολύφωτε Χαῖρε μυριώνυμε Δέ-
σποινα.

Ράβδος ἐκ ρίζης Ἰεσαὶ βλαστήσασα, Χαῖρε ἀμόλυντε. Χαῖ-
ρε βλαστῶν ράβδου, τῆς Ἀαρωνίτιδος διαγραφεῖσα πρότε-
ρον, μυστικῶς καὶ βιβλῶς, ὡς γὰρ ἐκείνη τὰ κάρνα οὕτω
τὸν Χριστὸν σὺ ἐξήνθησας.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος ὁ αὐτός. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν λαοί.

Πλοῦτον ἐναπέθου σὴ ψυχῇ, τὸν θησαυρὸν τοῦ Πνεύματος,
Πάτερ Χρυσόστομε· ἐξ οὗ τὴν Ἐκκλησίαν, πλουτίζεις τοῖς
λόγοις σου, ἡ τις σου ἐπαξίως, ἐορτάζει ἐπάνοδον θείαν.

Λόγοις κατεποίκιλας χρυσοῖς, τὴν ἱερὰν Χρυσόστομε, τῆς
Ἐκκλησίας στολὴν· ἦν πρῶην ἐξ αἱμάτων, Χριστὸς προ-
εξύφανε· ὅθεν σου ἐπαξίως, ἐορτάζει ἐπάνοδον θείαν.

Πέτρα ἀνεδείχθης ἀκλινή, καὶ Στύλος καὶ ἐδραίωμα, τῆς
Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τοῦ ἀκρογωνίου· ἐν ᾧ ὠκοδόμη-
σας, λόγους πρεσβείας, ὥσπερ λίθους τοῖς Ἱεράρχα.

Θεοτοκίον.

Μόνη ἀπειρόγαμε σεμνή, **Μαρία** Ἀειπάρθενε, Θεοτόκε Κυρία, ἀγνή ἐκλελεγμένη, ἐξαίρετε Δέσποινα, πάντων τῶν ποιημάτων, σὲ ἐλπίδα κεκτήμεθα πάντες.

Ἑτερος *Κανὼν* τοῦ Ἀγίου. Ὁ ἡ ἀκροστιχίς.

Τῷ Χρυσογλώττῳ, τρίτον ἐξάδῳ μέλος.

Ῥδὴ α'. Ἦχος γ'. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι.

Τὸ θεόφθογγον στόμα, τὸ Χρυσόφωνον ὄργανον, ἡ τῶν λόγων λαμπρότης, τὸν ἐμὸν λάμπρυνον, ταῖς ἰκεσίαις σου νοῦν ὅθεν ἀνυμνήσω σου, τῆς ἐπανόδου τὴν μνήμην, Ἰωάννη χάριτος, θείας φερώνυμε.

Ὡς ἀστὴρ ἑσφόρος, ὡς φρεσίμβροτος ἥλιος, ὡς φωστὴρ εὐσεβείας ὑπὸ γῆν Ὅσιε, διήνας θεσμοῖς, φυσικοῖς, αὐθις ἐξανέτειλας, ἡμῖν τοῖς τέκνοις σου πέμπων, τῶν θαυμάτων ἄφθονα, τὰ σελαγήματα.

Χρυσορρήμονι γλώττῃ, ὡς διδαγμάτων ἐνέπλησας, τὴν ὑψηλὴν πᾶσαν, καὶ χρυσοῖς μέλεσι τῶν ἱμάτων αὐγὰς, πᾶσιν ἐναπήστραψας, τῶν παθημάτων τὸ σκότος, ἀφανίζων Ὅσιε, τῇ ἐπανόδῳ σου.

Θεοτοκίον.

Ρητορεύων τὰ θεῖα, μοναδικὸν τὴν ὑπόστασιν, ὑψηλήσῃ τὸν λόγον, καὶ διπλοῦς πέρηνεν ἐκ τῆς Ἀγνῆς προελθὼν, σάρακα προσλαβόμενος, ἦν εὐλογοῦμεν ἀπύκτως, καὶ πιστῶς δοῦν, Θεῖτε Χρυσόστομε.

Καταβασία.

» **Χ**έρσον ἀβυσσοτόκον, πέδον ἥλιος, ἐπεπόλευτε ποτέ ὥτει
» τεῖχος γὰρ ἐπάγη, ἐκατέρωθεν ὕδωρ, λαῶ πεζοποντοπο-
» ροῦντι, καὶ θαρρόσως μέλποντι ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ ἐν-
» δόξῳ γὰρ δεδοξασται.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δο-
μῆτορ, σύ μὲ στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφε-
τῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Ἰσχυρώτατον ὄπλον, χαῖρε πιστῶν Δέσποινα· χαῖρε κραταῖα προστάσις· Χαῖρε ἀντίληψις· Χαῖρε βοήθεια, ἀμαρτωλῶν χαῖρε τεῖχος, τῶν προσκαλουμένων σε· χαῖρε τοῦ Κόσμου χαρά.

Σωτηρίας ἀνθρώπων, χαῖρε στερρὸν ἔρεισμα· χαῖρε τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας, ἡ ἐπανάκλησις· δι' ἧς ἀπέλαβον, τὴν παλαιὰν εὐκληρίαν· χαῖρε ἡ ἀνοίξασα, πάλιν Παράδεισον.

Χαῖρε ἀφλεκτε Βάτε. χαῖρε φωτὸς Ὁχημα, χαῖρε τοῦ Ἡλίου Νεφέλη· χαῖρε περιδοξε, καὶ περιλάλητε, τοῦ Βασιλέως Καθέδρα· χαῖρε Πόλις ἐμψυχε, Χριστοῦ τοῦ ζῶντος Θεοῦ.

Απειρόγαμε Μῆτερ, χαῖρε ἀγνή Δέσποινα· χαῖρε ἡ ἀνθρω-
τος χώρα καὶ ἀγεώργητος, ἡ γεωργήσασα, τὸν γεωργόν,
τῶν ἀπάντων· χαῖρε γῆ ἀλήθειαν, ἡ ἀνατείλασα.

Ἄλλος. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Χρυσέοις διδάγμασι, κατεχρύσωσας σοφίαν, τῆς Ἐκκλησίας τὸν στέφανον, καὶ ταύτης ἐποίκιλας, τὴν εὐτέθειαν Πά-
τερ, ἐνθέοις σου δόγμασι· διό σε κατ' ἀξίαν τιμᾷ.

Μυρίζουσιν Ὅσιε, ὥσπερ κρίνα τε Ἀγροῦ, οἱ ἀτμοὶ τῶν κα-
μάτων σου, δι' ὧν εὐηρέστησας, τῷ Θεῷ Ἱεράρχα, κινδύ-
νοις καὶ θλίψεσι, καὶ γῇ προσομιλήσας μακρᾷ.

Ὡς ἄνθη μυρίζουσιν, οἱ τῶν λόγων σου καρποί, νοητῶς ἀπο-
στάζοντες, τὸν θεῖον Χρυσόστομε, γλυκασμὸν τῆς σοφίας,
καὶ νῦν εὐωδιάζοντες ἡμᾶς ταῖς πρακτικαῖς ἀρεταῖς.

Θεοτοκίον.

Αμέριστος ἔμεινας, εἰ καὶ σάρκα δι' ἐμὲ ἐκ Παρθένου ἐφόρε-
σας· διὸ καὶ ἐν δύο σε, προσκυνῶ ταῖς οὐσίαις, καὶ δύο
θελήσει, καὶ δύο ἐνεργείαις Χριστέ

Ἄλλος. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα.

Υπερορίας ὑπέκρυψέ σε μυχοῖς τὸν λύχνον τὸν πάμφωτον,
βασιλὶς ἡ τυφλώττουσα· Χριστὸς δὲ ὑψηλότερον, ἐν τῇ
λυχνίᾳ, καὶ πάλιν ἐπανάγει.

Σταλάζων ρεῖθρα θαυμάτων καὶ ποταμούς, προχέων ἰάσεων,
ἐπανήλθες Χρυσόστομε, τοῖς πιστῶς τιμῶσί σου τῆς ἐπα-
νόδου τὴν μνήμην Ἰωάννη.

Ο χρυσορράας Νεῖλος ὁ πλημμυρῶν, ἐν λόγοις ἐν θύμασι, ἐπληρῆκε συνδράμωμεν, πιστῶς ἀπαντλήσωμεν, ἀφθόνως πάντες ἐν πᾶσι κορεσθῶμεν. *Θεοτοκίον.*

Γεώδης φύσις οὐ σθένει σε ἀνυμνεῖν, ἣν Ἀγγελοι μέλπουσιν, ὡς Θεὸν σωματώσαταν· πλὴν πιστῶς οἱ δοῦλοί σου, ἀποτολμῶμεν ὑμνεῖν σε καὶ δοξάζειν.

Καταβασία.

» **Τ**ὸ στερέωμα, τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων, στερέωσον Κύριε
» τὴν Ἐκκλησίαν ἣν ἐκτίσω, τῷ τιμίῳ σου Αἵματι.

Ἦχος Π.λ. δ'. τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν σοφίαν ἐξ ὕψους καταμαχθῶν, καὶ τὴν χάριν τῶν λόγων παρὰ Θεοῦ, τοῖς πᾶσιν ἐξέλαμψας, ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ, καὶ τὴν Ἀγίαν Τριάδα, Μονάδα ἐκύρηξας, τὴν φιλόαργυρον πλάνην, τοξεύσας τοῖς λόγοις σου· ὅθεν καὶ πρὸς ζῆλον, Βασιλίδαν ἐλέγξας, Ἀρείου κατήσχηνας, τὸ ἀλλόφυλον φρόνημα· Ἰωάννη Χρυσόστομε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐρπτάζουσι πόθῳ, τὴν Ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα· τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τῆς Τριάδος τὸν ἕνα ὑπερφυῶς, συλλαβοῦσα Παρθένε καὶ θαυμαστῶς, τοῦτον ἀπεκύησας, ὑπὲρ λόγων καὶ ἔννοιαν, καὶ κοινωνὸν τῆς θείας, κατέστησας φύσεως, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, τὴν πάλαι ἐξόριστον· ὅθεν συνελθόντες, οἱ τῷ τύπῳ σου πάντες, σωθέντες πανάμωμε, τοῖς σοῖς λόγοις ἐπόμενοι, χρεωστικῶς σε μακαρίζομεν, αἰτούμενοι Χριστὸν τὸν Θεόν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς σὲ δοξάζουσιν πιστεῖ, ὡς Μητέρα αὐτοῦ.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ὺ μου Χριστὲ Κύριε, σύ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός μου,
» οὐ μόνον ἀγαλλίαμα, ὁ Πατρικὸς, κόλπους μὴ λιπῶν, καὶ
» τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀββακούμ σοι κραυγάζω, τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνωρωπε.

Ανατολή, τοῦ Πατρικοῦ ἀπαυγάσματος, καὶ Ἡλίου, τοῦ ἐξανατείλαντος, πρὸ Ἑωσφόρου ἐκ τοῦ Πατρός, χαῖρε Θεο-

τόκε, Νεφέλη κούφη καὶ ἔμψυχε. Παρθένε χαῖρε Μητέρα, χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη πανάμωμε.

Σὺ τὸ χρυσοῦν, Θυμιατήριον Δέσποινα, τοῦ ἀστέκτου, καὶ αὐλοῦ ἀνθρακος, ἐν ᾧ ἐκκαύθη διαρραγέν, τῆς ἀδαμιαίας, παρακοῆς τὸ χειρόγραφον· διὸ σοι χαῖρε κραυγάζω, δι' ἧς πᾶσιν ἐδόθη, ἡ χαρὰ καὶ τροφή καὶ ἀπόλαυσις.

Σὺ τῶν βροτῶν, δόξα καὶ κλέος καὶ κύχημα, καὶ Ἀγγέλων στέφος καὶ διάδημα· διὸ ἡ γῆ, καὶ ὁ Οὐρανός, μίαν Ἐκκλησίαν, στησάμενοι παναρμόνιον, τὸ χαῖρε σοι βοῶμεν· χαῖρε Δέσποινα Κόσμου· χαῖρε πάντων ἀνθρώπων βοήθεια.

Κλίνη σεπτὴ, ἣν Σολομὼν προδιέγραψε, κυκλομένην, δυνατοῖς ἐξήκοντα· χαῖρε Παρθένε ἡ Κιβωτός, ἡ κεχρυσμένη, τοῦ νοητοῦ ἀγιασματος. Λαβὴς ἡ θεία χαῖρε· χαῖρε βάτε πυρφόρε, χαῖρε Πύλη καὶ Κλίμαξ καὶ Γέφυρα.

Ἄλλος, Ἐξ ὄρους κατασκίου.

Νέος Ἀβραάμ, ἐδείχθης Ἱεράρχα, ἄλλον Ἰσάκ, τὸν βίον θυσίας, καὶ μυστικὴν ὀλοκάρπωσιν ἀνενέγκας, ἐν τῷ πυρὶ τῆς συνειδήσεως.

Σὺ τὸν Ἰακώβ, ζηλώσας Θεοφόρε, κλίμαξ πρακτικῆς, ἐδείχθης πολιτείας, τὰς ἀναβάσεις τῶν θείων σοι νοημάτων, τῇ καρδίᾳ σου τιθέμενος.

Ράβδῳ μυστικῇ, τῇ γλώττῃ διασχίσας, ὅλην τῆς Γραφῆς, τὴν ἄβυσσον τρισμάκην, ὡς Μωϋσῆς διεβίβας τοὺς ἀνθρώπους, πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς Πίστεως.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε θησαυρέ, τοῦ λάμψαντος Ἡλίου, χαῖρε νοερά, Πηγὴ τῶν ἰαμάτων, χαῖρε τὸ Ἅγιον Ὅρος, ὃ ὁ Προφήτης, Θεογεννήτορ προεώρακεν.

Ἄλλος ἔθου πρὸς ἡμᾶς.

Λόγων ἐρασταί, τὸν τῶν λόγων μέγαν κοσμήτορα, λόγοις ἱεροῖς χαρμονικῶς, ἐπανιόντα δεῦτε τιμήσωμεν, λόγους ματαιόφρονας, σοφία λόγων, λήρους ἀπελέγξαντα.

Ωλδίσας ἡμᾶς, διδαγμάτων πλούτῳ Χρυσόστομε, χαῖρε δὲ ἀναστέλλεις ἐμβριθῶς, πλεονεξίας πλούτῳ τὴν βριθουσαν,

ἐλέγχων τρανώτατα, καὶ κατὰ νόμον, πλούτῳ θείας χάριτος.
Τόξον δυνατῶν, ἱταμότης τύραννος τέθλασται, σὺ δ' ἐν ἀ-
 σθενείᾳ τῆς σαρκὸς, ἀγγελικῶς βίους ὑπερίσχυσας, ἰκέτας
 Χρυσόστομε, τοὺς πρὶν διώκτας, ἔχων ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Τάξεις νοεραί, ὑμνωδίαις Κόρη σὲ μέλπουσιν, ὃν γὰρ οὐκ
 ἰσχύουσιν ὄρεῖν, ἐκ τῆς ἀγνῆς νηδύος σου τέτοκας, σάρκα
 προσλαβόμενον, ἀναλλοιώτως Πάνταγενε Θεόνυμφε.

Καταβασία.

» **Ε**κάλυψεν οὐρανοῦς, ἡ ἀρετὴ σου Χριστέ, τῆς κιβωτοῦ γὰρ
 » προελθὼν, τοῦ ἀγιάσματος σου, τῆς ἀφθόρου Μητρός, ἐν
 » τῷ ναῷ τῆς δόξης σου ὠφθης ὡς βρέφος ἀγκυλοπορούμενος,
 » καὶ ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέτως.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ι**να τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἀ-
 » δυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δεί-
 » λαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντο-
 » λῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Νοερὰν σατραπείαν, καὶ τυραννικὴν ἐναέριον φάλαγγα, πα-
 ρελθεῖν ἀλύπως, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου μου παρέχε, ἵνα σοὶ
 τὸ Χαῖρε, χαρμονικῶς Δέσποινα κραυγάζω, χαῖρε πάντων
 ἐλπίς ἀκαταίσχυντε.

Ως χαρὰν συλλαβοῦσα, χαῖρε ὑπεράνω με· χαῖρε ὑπέραγνε·
 χαῖρε τῆς ἀγνείας, πορφυρόχρουν. Ἄνθος ἡδύπνοον· Χαῖρε
 παρθεσίας, κοκκοβαφεὶς ἐρυθρὸν Ρόδον, καὶ Θεοῦ τὸ εὐῶδες
 ὁσφράδιον.

Μυστικὴ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἡδύπνοον μῦρον ἢ βρύουσα.
 Χαῖρε θεία Κρήνη, ἡ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναβλύζουσα
 Χαῖρε ἡ τὸν Βότρυν τὸν τῆς ζωῆς καρποφοροῦσα, ἀγεώρ-
 γητος Ἀμπελος Δέσποινα.

Αδιόδευτε πύλη, Χαῖρε ἣν διώδευσε Χριστός ὁ Κύριος. Πα-
 ραδείσου πύλας, ἡ ἀνοίξασα, χαῖρε τῷ τόκῳ σου, Χαῖρε
 δι' ἧς χαίρει, ὁ Οὐρανὸς καὶ γῆ χορεύει, καὶ τὰ ἄνω τοῖς
 κάτω συνάψασα.

Ἄλλος. Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας

Τὴν ἱεράν στολήν σου, κατὰκοσμήσας τοῖς ἁθλοῖς τῶν πό-
 νων σου, ἐδειξας λαμπροτέραν, τὴν Ἱεραρχίαν Χρυσόστομε.

Αθλητικὸν ἀγῶνα, ἱερομύστα γενναίως διήνυσας, πόλεσιν
 ἀοικήτους, καὶ ὑπερορίαις στελλόμενος.

Τῇ ἀστραπῇ τῶν λόγων, τὴν ὑπερκόσμιον γνῶσιν ἐβρόν-
 τησας, μῦττα τῶν ἀπορρήτων, ὑετοὺς δογματικῶν ὁμβρί-
 σας ἡμῖν

Θεοτοκίον.

Ανευ σπορᾶς τεκοῦσα, Θεογεννητορ τὴν ἄσπορον τόκον
 σου, μόνη ὠφθης Παρθένος, βρέφος ὑπομάζιον φέρουσα.

Ἄλλος. Πρὸς σὲ ὁρθρίζω.

Ως ἔαρ ὠφθης, εὐωδιάζον μυστικῶς, χαρίτων ἀνθισι τῶν
 πιστῶν τὰ πλήθη, λύων κακῶν τὸν χειμῶνα Πάτερ, ἐν
 τῇ ἐπανελεύσει σου.

Τὸ θεῖον ρεῖθρον, τῶν χαρισμάτων ἡ πηγὴ, ἐπανελήλυθεν, οἱ
 διψῶντες δεῦτε ὕδωρ ζωῆς, ἐπαντλεῖτε πίστει, ἐνθέως
 εὐφραίνόμενοι.

Ρυὲν ἐκρύβης, οἶμοι τὸ κάλλος τὸ ἐμὸν, ἀλλ' ἐπανῆλθές
 μοι προητὸς ἐν χρόνῳ, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία Πάτερ,
 βοᾷ σοὶ ἐπανήκοντι,

Θεοτοκίον.

Ιλέωσάι μοι, τὸν προελθόντα ἐκ τῆς σῆς, γαστρὸς πανά-
 μωμε σαρκοφόρον Λόγον, ὃν ἐν ναῷ Συμεὼν βαστάζων, ὡς
 Κτίστην ἐμεγάλυνεν.

Καταβασία

» **Ω**ς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς, ἐν θρόνῳ ἐπηρμένῳ Θεόν,
 » ὑπ' Ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ὃ τάλας ἐβόα ἐγώ,
 » πρὸ γὰρ εἶδον σωματούμενον Θεόν, φωτὸς ἀνισπέρου καὶ
 νειρήνης δεσπόζοντα.

Ὡδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου
 » τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἡ ζωὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ψυ-
 » χή μου τῷ ἄδῃ προσήγγισε, καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς ἐκ φθο-
 » ρᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Η ἐμψυχὸς χαῖρε Δέσποινα Κόχλος, ἡ κογχύλη σὼν ἀχράν-
 των αἱμάτων, πορφυρχυγὴ, ἐρυθρὰν ἀλουργίδα, τῷ τοῦ

παντὸς Βασιλεῖ. πορφυρώσασα, τὴν γύμνωσιν τὴν τοῦ Ἀδάμ, ἢ σκεπάσασα χαῖρε πανύμνητε.

Στηρίζει μὲν τὰς καρδίας ἀνθρώπων, φυσικῶς ὁ αἰσθητὸς ἄρτος Κόρη. Χριστιανῶν, τὰς ψυχὰς δὲ κρατύνει, τὸ σὸν ἀδόμενον ἅγιον ὄνομα, ἐντεῦθεν καὶ χαρμονικῶς, πᾶσα γλῶσσα τὸ χαῖρε κραυγάζει σοι.

Λυχνία ἡ χρυσαυγίζουσα χαῖρε. Κιβωτὸς ἡ θεοχώρητος χαῖρε. Χαῖρε σκηνή, χαῖρε ἅγιον ὄρος, χαῖρε τοῦ ζῶντος Θεοῦ πόλις ἐμψυχε. Παλάτιον χαῖρε Χριστοῦ, χαῖρε τέμενος θεὸν πολύφωτον.

Υπέραγνε ὑπεράμωμε χαῖρε, τὸ τῆς φύσεως ἐξαίρετον ἄνθος. Χαῖρε κοινή, τῶν ἀνθρώπων τοῦ γένους, φιλοτιμία καὶ χάρις θεόδοτος, τὴν ἄτιμον Φύσιν τῶν βροτῶν, ἡ τιμήσασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου.

Ἄλλος. Ὡς τὸν Προφήτην.

Ωσπερ χρυσὸς ἐκ μετάλλων, ἐκ τοῦ βάθους σοφὲ τῆς καρδίας σου, τὰ πάγχρυτα δόγματα, ἡμῖν ἐθησαύρισας, καὶ τὰ σὰ λόγια πλοῦτον κατέλιπες.

Τὴν παναγίαν σου μνήμην, ὁ λαὸς ἐορτάζων Χρυσόστομε, δοξάζει τὸν Κύριον, τὸν σὲ ἐκλεξάμενον, καὶ καλέσαντα, εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς.

Εἰ καὶ νεκρὸς εἶ ἐν τάφῳ, ἀλλὰ ζῶν ἐν τῷ Κόσμῳ Χρυσόστομε, κηρύττεις μετάνοιαν, καὶ γράφεις συγχώρησιν ἐγγυώμενος, τοῖς μετανοοῦσι θερμῶς. *Θεοτοκίον.*

Τὸν ἐν χερσὶ τῆς Παρθένου, καὶ ἐν κόλποις Πατρὸς καθεζόμενον, τὸν σάρκα φορέσαντα, καὶ μέιναντα ἄτρεπτον, προσκυνήσωμεν, ὡς Θεὸν καὶ Κύριον.

Ἄλλος. Ἀβυσσος ἐσχάτη.

Τέμνει σε τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἡ ἔκφρον Βασίλισσα, ἀποτόμως ἐλέγχουσα, ἀλλ' αὐτίκα τέμνεται, σὺ δὲ ἐλέγχεις ἀθάνατα, τὴν ἐξαίσιον προτομὴν ἐργασάμενος.

Οργανον ἐδείχθης τοῦ παντοουργοῦ, Χρυσόστομε Πνεύματος, ὑπηχοῦν ἐμμελέστατα, κωφεύει δ' ἡ τύραννος, ὡς ἄσπις πρὸς ἐπάσμητα, καὶ οἰκτρότατον, ἀνταλλάττεται θάνατον.

Νέκρωσιν καὶ τέρνῃ, μὴ πλεῖν, σαφῶς ἀνεδίδαξε, Βασιλεῖς ὁ Χρυσόστομος· αὐτῶν γὰρ προστάγμασιν, ἀπειθήσας τὸ πρότερον, τῆς δεήσεσιν, ἐπανῆκε τὸ δεύτερον.

Θεοτοκίον.

Εἴνα σε τὸν ἐκ Παρθένου νοῶν, καὶ σάρκα προσείληφας, καὶ διπλοῦς ἐχρημάτισας, μακρὰν ἀπερράπισε, καὶ τομὴν κα' τὴν σύγχυσιν, ὁ Χρυσόστομος Ἰωάννης Θεάνθρωπε.

Καταβάσια.

» **Ε**δόξέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ σωτήριον, » ὁ λαοὶς ἐπίστη, ἐκ Θεοῦ Χριστέ σὺ Θεός μου.

Κοντάκιον Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικός.

Εὐφράνθη μυστικῶς, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία, τῇ Ἀνακομιδῇ τοῦ σεπτοῦ σου Λειψάνου καὶ τοῦτο κατακρύψασα, ὡς χρυσίον πολύτιμον, τοῖς ὑμνοῦσί σε, ἀδειαλείπτως παρέχει, ταῖς πρεσβείαις σου, τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν, Ἰωάννη Χρυσόστομε.

Ὁ Οἶκος.

Η' λαμπὰς ἡ τῶν ἔργων μου στυγνὴ πέφυκεν Ἰωάννη Χρυσόστομε, καὶ δειλιῶ πρὸς ὑπάντησιν τοῦ ἱεροῦ σου σκήνους, ἀλλ' αὐτὸς με ὁδήγησον, καὶ τρίβους μου εὐθυνον, μετανοίας παρέχων μοι καιρὸν πανάγιε, ὡς αὐτῆς κήρυξ ἔνθεος, καὶ τῶν πλθῶν μου τῶν πολυτρόπων κατεύνασον ζάλην, καὶ παγίδων τοῦ Βελίαρ ἀφαρπάσας με, εἰς τέλος σῶσόν με, ὅπως ὑμῶ σου ἀξίως τὴν θείαν ἐπανοδὸν, ὡς πρὶν καὶ τὴν κοίμησιν τολμήσας ἐδόξασα, Ἰωάννη Χρυσόστομε.

Τῇ ΚΖ'. τοῦ αὐτοῦ μνός. Ἡ Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου.

Στιχ. Νεκρὸς κατὰ τρεῖς Ἰωάννη τῷ Θρόνῳ, Ἀλλ' ἐν Θεῷ ζῶν, πᾶσιν εἰρήνην λέγεις.

Ἀπνουν ἐβδομάτῃ κόμισαν θέμας εἰκάδι χρυσοῦν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Μαρκιανὴ βασίλισσα ἡ ἐν τοῖς Ἀγίοις Ἀποστόλοις, καὶ Κλαυδῖνος ὁ Ὁσιος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στιχ. Τὴν Βασίλισσαν Μαρκιανὴν ἐκ βίου, Χριστὸς Βασιλεὺς ἐξάγει Βασιλέων.

Ψυχῆς ἰδὼν σῆς κάλλος ἐξηρημένον·

Ὁ ψυχερραστὴς λαμβάνει σε Κλαυδίνε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὁσιος Πέτρος ὁ Αἰγύπτιος, εἰς βαθὺ γῆρας ἐλθὼν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στιχ. Ὡς ὥριμός τις σῖτος ἐκ γήρων Πέτρε,
Οἷον ταμείῳ συγκομίζου τῷ τάφῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἐν τῷ Κυρίῳ Πάσχα κατὰ τὸ Σάββατον τῆς Ἀποκρέω, Μνήμη τῶν κεκοιμημένων.

Στιχ. Ἀμνημόνησον πταισμάτων νεκροῖς Λόγε,
Τὰ χρηστὰ νεκρὰ σπλάγχνα σου μὴ δεικνύων.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἡδεύσθη ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, διὰ
» τοῦτο οἱ Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν
» λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πα-
» τέρων ἡμῶν.

Ἡ μόνη ἀπειράνδρος, ἡ μόνη ἄφθορος χαῖρε Δέσποινα, ἡ
Παρθένος καὶ Μήτηρ, ἡ Παιδοτόκος, καὶ ἀπειρόγαμος, τὸ
ξένον χαῖρε καὶ φρικτὸν Μυστήριον. Χαῖρε Ἀγγέλων τρυ-
φή. Χαῖρε ἀνθρώπων χαρά.

Σιών πόλις ἐμφυχε, τοῦ βασιλέως τῶν Βασιλέων Χριστοῦ,
περὶ ἧς ἐλαλήθη, δεδοξασμένα χαῖρε Θεόνηφε. Χαῖρε ἡ
κλίμαξ, δι' ἧς μεταβαίνομεν, πρὸς Οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, καὶ
ἐκ φθορᾶς εἰς ζώην.

Λειμὸν θεοφύτευτος, εὐώδης κήπος θεοβλαστούργητος, ἀνε-
δείχθης Παρθένε, ἀθανασίας ἄνθος ἀνθήσασα, διὸ συμφώ-
νως τὸ Χαῖρε σοι κράζομεν. Χαῖρε χαρᾶς χορηγέ, Χαῖρε
πηγὴ γλυκασμοῦ.

Υπέρτιμε Δέσποινα, ἐξ ἀτιμίας παθὼν με λύτρωσαι· ἵνα σοι
χαρμοσύνως, τὸ Χαῖρε κραυγάζω. Χαῖρε ἀγνείας πηγὴ.
Χαῖρε δοχεῖον Θεοῦ. Χαῖρε χωρίον Χριστοῦ.

Ἄλλος. Ὁ τοὺς Παῖδας δροσίσας.

Ἀκριβοῦς προεγνώσθης θνητόρος, καὶ κοινὸς ἀντιλήπτωρ τῶν
ἐν τῷ Κόσμῳ ἡμαρτηκότων Ὅσιε, παρεγγυῶν τὴν μετά-

Ὡς χρυτὸς ἐν καμίνῳ, τῶν κινδύνων, πυρωθεὶς Ἱεράρχα οὐκ
ἐχωνεύθη, οὐ κατεφλέχθη, δοκιμασθεὶς γὰρ ἐδειξας, ὑπε-
ρευρίζους τοὺς πόνους σου.

Οὐκ ἐνάρκησας Πάτερ πρὸς ἀγῶνας, οὐκ ἡσχύνθης Δυνα-
στας, οὐ προέκρινας ἀδικίαν δικαιοσύνης Ὅσιε, καὶ μαρ-
τυρεῖ ὁ τῆς γῆρας ἀγρός. Θεοτοκίον.

Χαῖρε κούφη Νεφέλη, χαῖρε Πύλη, δι' ἧς μόνος διήλθεν, ὁ
Θεὸς ἡμῶν Θεοτόκε, ἀφθόρῳ τόκῳ ἄσπορος, ἐκ σοῦ Υἱὸς
γεννηθεὶς οὐ τραπείς.

Ἄλλος. Ὡς πάλαι τὰς εὐσεβεῖς.

Ξενοῦν τὴν χήραν σφέ, ἀτύγνωστον φάσκοντα, τῶν ἐξ
αὐτῆς ξένον σε ποιεῖ, ἐκ τῆς Βασιλίδος ἡ πάντολμος γυ-
νὴ, ξένη θείας χάριτος, ξενώσει χρηματίσασα, τῶν σοφῶν
διδασκαλῶν σου.

Ἀλλ' ἐπανήλθης ἡδύς, ὡς ἥλιος νέφεσιν, ἀποκρυβείς μέ-
γιστε σωτῆρ, καταφωτῶν φωταυγία μυστικῇ, τῶν
χρυτῶν δογμάτων σου, τοὺς φωτ σθέντας ἅπαντας, Ἰωάννη
Χρυσόστομε.

Διαίρω σοι τὰς ἐμάς, παλάμας Χρυσόστομε, περιβολαῖς ἐν-
δὸν σε λαβεῖν, τὸν νυμφαγωγόν, ἐπανήκοντα λαμπρῶς,
φίλτρον ὡς χρόνιον, ἡ Ἐκκλησία κράζει σοι, εορτάζουσα
σήμερον. Θεοτοκίον.

Ὡς μυστικὴ τις λαβίς, τὸν ἀνθρακα φέρουσα, τὸν νοητὸν
ἔρχη πρὸς Ναόν, ὃν ὁ Συμεὼν λαμπρυνθήσεται χερσὶ,
πάνανθε δεξάμενος, καὶ τὰ τοῦ πάθους σύμβολα, προφητεύ-
σει σαφέστατα. Καταβάσια.

» Σε τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα, Παῖδας θεολογήσαντας, καὶ
» Παρθένῳ ἀκηράτῳ ἐνοικήσαντα, Θεὸν Λόγον ὑμνοῦμεν,
» εὐσεβῶς μελωδοῦντες· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων
» ἡμῶν. Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς τριάδος ἱσαριθμοὶ, δημιουργὸν Πατέρα
Θεὸν ὑμνεῖτε, τὸν συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς
δρόσον μεταποιήσαντα, καὶ ὑπερυψῶντα, τὸ πᾶσι ζῶν πα-
ρόχον, Πνεῦμα Πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰσταί ἐκ ρίζης, χαῖρε Ράβδος βλαστήσασα, χαῖρε ἀποτίστως ἀνθηφοροῦσα, ἄνθος τὸν Χριστὸν ὥραϊον, χαῖρε ποῖον Ὅρος, χαῖρε κατὰσκιον, χαῖρε Θεοῦ ὄρος, ἐν ᾧ κατοικεῖν ὁ Λόγος, πάντων ἡγδόκησε πρὸ τῶν αἰώνων.

Σιδηρὰ σου ράβδι, κραταιὰς ἀντιλήψεως, ὡς ὑλακτοῦντας κύνας, ὡς ὠρυμένους βῆρας, τὰ περικυλῶντα τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἀποσώθει πάλιν, δεινῶς πολυορκοῦντα, ἵνα τὸ χαῖρέ σοι Παρθένε κράζω.

Ὁραϊώτης ὅλη, τὸν ὥραϊον ἐν κάλλεσιν, ὑπὲρ Ἰούς ἀνθρώπων Χριστὸν τεκοῦσα, ἡ ἐν γυναιξὶν ὥραϊα, διό σοι τὸ χαῖρε κράζομεν χαίροντες, χαῖρε Θεοτόκε, Ἀγνή κεχαριτωμένη, χαῖρε τῆς Κτίσεως ἐνδοξοτέρη.

Δανιὴλ ὁ εἶδεν, ὄρος πρὶν ἀλατόμητον, Θεογεννήτορ Χαῖρε, ἐξ οὗ ἐτμήθη, ἀκρογωνιαίος λίθος Χαῖρε Θεοδόχε, ἀνθρωποφόρε Λαβίς. Χαῖρε τῶν αὐλῶν Ἀγγέλων, ἀμεινότερα. Χαῖρε τῆς Κτίσεως τιμιωτέρη.

Ἄλλος. Οἱ θεορρήμονες Παιδες.

Ἡ θεορρήμων σου γλῶττα ἐν τῷ Κόσμῳ, ὥσπερ χρυτῆλατος σάλπιγξ, Οὐρανοῦ ἀντιχήσασα, Ἱεράρχα Κυρίου, τὴν πλάνην ἀπήλασε.

Ἱεουργε τῶν ἀρρήτων μυστηρίων, καὶ μυστηπόλε τῶν ἄνω, καὶ τῆς Τριάδος ὑπέρμαχε, ἱκετεύων μὴ πύστη σωθῆναι τὴν ποιμένην σου.

Ὡς τῇ Τριάδι λατρεύων Ἱεράρχα, καὶ χορῶ τῶν Ἀγγέλων συναυλιζόμενος Ὅσιε, ἱκετεύων μὴ πύστη σωθῆναι τοὺς δούλους σου. Θεοτοκίον.

Υπερφῶς ἐν γαστρὶ σου συλλαβοῦσα, τὸν ἀγεώργητον βότρυ, Παρθενομήτωρ ἐβλάστησας, ἐπαξίως οὖν πάντες, τὸ χαῖρε σοι κραυγάζομεν.

Ἄλλος. Ἀστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες.

Μαθοῖς εὐσεβείας Πάτερ Ὅσιε, τὴν θρέψασιν ἐν τρέφεις Ἐκκλησίαν, ἀπονέμων ἐπταπλασίῳ, ἄρτῳ θείας χάριτος, τύτῃ θρέμμα γλεῦκος προχέω σου ὡς πόμα δέ, τὸ τῶν ἱμάτων παρμάκαρ Χρυσόστομε.

Εἰς πᾶσαι τὴν γῆν ἐπεξῆλθε, Πάτερ σου ὁ φλόγγος τῶν δογμάτων, ἀλλ' ἡ ἔκρω Βασιλὶς σε περιορίζων, τοπικῶς ἠπειλήτην, ἀλλ' ἐφεύστη, σὺ γὰρ ὡς γίγξ ὑψίδρομος, τὸ πᾶν περιλάμπεις, τῶν λόγων ταῖς ἀκτῖσι.

Λαμπρύνθητι σήμερον σύλλογος, πιστῶν μετ' εὐφροσύνης ὑπικνῶντες, τῷ προκρίτῳ τῷ Διδασκάλῳ, ἡκεῖ γὰρ ἐστῆκε διανέμων, πᾶσι τὴν χάριν τὴν ἄφθονον, ἧς ἐμφορηθῶμεν γηθόμενοι πλουσίως Θεοτοκίον.

Ὁρῶ σε Μητρός ἐν ἀγκάλαις, οἶδά σε δὲ ἀπρόσιτον Θεότητος τῇ φύσει, πῶς οὖν Λόγε χερσὶ κατέχει, ὅς χειρὶ τὴν σύμπασαν ἔχεις Κτίσιν; ἔφη Συμεὼν Θεάνθρωπε, τὴν ἀπόρητόν σου, δοξάζων δυναστείαν.

Καταβασία.

» Ἀστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβεῖα προετῶτες νεανῖαι, » τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωβηθέντες, θεῖον ὕμνον ἐμελπον' εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφρίξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ ὑψίστος ἐκὼν, κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ γενόμενος ἀνθρώπος διὰ τὴν ἄχραντον Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἰδού σε πᾶσαι γενεαί, μακαρίζουσι τὴν ἀειμακάριστον, ὡς προεφήτευτας, Θεογεννήτορ ἐκ Θεοῦ Πνεύματος, καὶ ὡς τεκούσῃ τὴν γαράν, τὸ χαῖρε βοῶσί σοι, χαῖρε ζωῆς Θεσαυρέ, χαῖρε Κρίνη, ψυχικὸν μέλι βρύουσα.

Ὁρθώσας Δέσποινα Ἀγνή, τοῦ Προπάτορος Ἀδάμ τὸ ἐλπίσθημα, καὶ τῆς Προμήτορος, Εὐας τὴν λύπην εἰς χαράν ἔτρεψας, ὡς οὖν αἰτία τῆς χαρᾶς, τὸ χαῖρε βοῶμέν σοι. Χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν. Χαῖρε τῶν Χριστιανῶν τὸ ἀγαλλίαμα.

Ἄξιον χαῖρέ σοι βοᾷ, ἐν σοὶ γὰρ οὐσιωδῶς, ἡ αἰδιος χαρὰ ἐσκήνωσε, Παρθένε Κόρη Θεογεννήτρια. Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς. Χαῖρε ἡ χρυσόρρειθος, ἀθανασίας πηγὴ. Χαῖρε νέκταρ ἀληθὲς ἡ προχέουσα.

Νύσσει μου θέλει γλυκερῶ, τὴν καρδίαν ὁ σὸς πόθος πανύμνηται, καὶ ἐκδιάξει με, χαῖρε σοι κράζειν διὰ παντός καὶ βοᾶν. Χαῖρε γαλήνη λιμὴν, Χαῖρε ἡ ποντίσσα, τὸν νοητὸν Φαραῶ, γλυκυτάτη εὐδιάβατος Θάλασσα.

Ἄλλος. Τὸν προδηλωθέντα.

Αἴλλος χρυσορράς, ἐφάνης πάγχρυσε Πάτερ· τὸ χρυσοῦν γὰρ στόμα, καὶ ἡ γλυκεῖα σου γλῶσσα, πλημμυροῦσι τῷ τῶν δογμάτων πελάγει, καὶ ψυχὰς αὐχμώσας καταρδεύουσι.

Θάλασσαν ὑπάρχουσαν, ἀδιάβατον Πάτερ, τὴν Γραφὴν βατήν, καὶ πλευστήν ἀπειργάσω τῷ Κόσμῳ, τῷ ἰστίῳ ἀναπετάσας τοῦ λόγου, καὶ πρὸς γινῶσι ἀκλυστον ἐλάσας τὸν νοῦν.

Σὺ τῆς ἀκενώτου πηγῆς, ἀντλήσας τὰ ρεῖθρα, Ποταμούς δογμάτων, τῇ Ἐκκλησίᾳ προχέεις ἐξ ὧν ἅπαντες οἱ διψῶντες ἀντλοῦμεν, νάματα χρεισόρρειθρα Χρυστόστομε.

Θεοτοκίον

Βίτον καιομένην πυρὶ, καὶ μὴ φλεγομένην, προσεώρα πάλαι, Μωσῆς Θεοῦτορ Παρθένε, τὴν θεόδεκτον προτυπὴν σου γαστέρα, ὑποδεχομένην τὸ ἀκήρατον πῦρ.

Ἄλλος καιρὸν τὸ θαῦμα.

Στρατὸς Ἀγγέλων, δῆμος Προφητῶν, Ἀποστόλων τε καὶ τῶν Μαρτύρων Θεῖος χορὸς, ὑμῖν συναγᾶλλονται φαιδρῶς κοινωνοῦντες, τῆς Ἑορτῆς παμμάκαρ, καὶ τῶν ὕμνων τῶν σῶν, οἰκεῖν ἡγούμενοι τὴν χάριν, πάντων γὰρ ἔσχες ἐν σοὶ τὸν βίον ἀποματτόμενος.

Ιδού τοῦ Κόσμου ἐλαμψε τὸ φῶς, ὁ πανύψηλος ἕνα πέφηνε θεῖος πυρσός, τὸ γλυκύρρουν πέλαγος, τῶν θείων χαρίτων, ἐμφορηθῶμεν δεῦτε τοῦ φωτός ἀδελφοί θαλφθῶμεν ἀρδεύσωμεν καρδίας, ἄσμασι πάντες, τὸν Χρυσορρήμονα μεγαλύνοντες.

Ὡς ὁβολοὺς σοι δῶω τὴν ὠδὴν, ἀπόρου μου καὶ δειλαίας παμμάκαρ ψυχῆς, ἀγαθῶν πικτοίων μὲν, οἰκτρῶς χηρεοῦσης πόθου δὲ θείου πλούτου προσκρούσας, αὐτήν, χρη-

στότητος μίαιμα τῆς θείας, δέχοιο χάριν, ἀντιβρεθεῶν μοι πλουσιόδαρον. *Θεοτοκίον.*

Βαδίζων τρέμων ἐφ' ὤμων, τὸν σαλεύοντα τῇ προσβλέψει δὲ πᾶσαν τὴν γῆν, κατέχων ροινοῦμαι σὲν τόκον Παρθένε, τῆς τρομερᾶς σαρκὸς δ' ἀπολυόμενος, χρησμῶν μοι τῶν θείων ἀποβάντων, χαίρων κομίζω, καὶ τοῖς ἐν ᾧ ἡλύτρον τὰ εὐαγγέλια.

Καταβασία

» **Ε**ν νόμῳ σκιᾶ καὶ γράμματι, τύπον κατίδωμεν οἱ πιστοὶ
» πᾶν ἄρσεν, τὸ τὴν μήτρην διανοίγον, Ἅγιον Θ.ῳ, διὸ
» « πρωτότοκον Λόγον, Πατὴρ ἀνάρχου Υἱὸν, πρωτοτοκού·
» μενον Μητρὶ ἀπειράνδρως μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναικες ἀκουτίσθητε.

Αγάλλου Πόλις Πόλειον, πασῶν ἡ Βασιλεύουσα, ὡς τοῦ καλοῦ σου Ποιρένος, τοῦ Ποιμενάρχου τὸ σκῆνος, ἀπολαβοῦσα σήμερον, τοῦ σέ καὶ Κόσμον ἅπαντα, ρυθμίζοντας καὶ σώζοντας, μελισταγοῦς Χρυσοστόμου, καὶ ἐπικρότει τοῖς ὕμνοις.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Φρικτὴ ἡ προστασία σου, Μαρία Θεοκόσμητε, καὶ φοβερὰ σου ἡ δόξα, πάση τῇ γῇ Θεοτότε, εἰς σέ γὰρ νῦν καυχώμεθα, σέ καὶ μεσίτην ἔχοντες, πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Κτίστην σου, τῇ ἀκοιμήτῳ πρεσβείᾳ, τῇ σῇ σωθειμῇ πάντες.

Εἰς τοὺς Αἰῶνες Πᾶσα πνοὴ ἰστώμεν στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια. Ἦχος δ'.

Ἐδωκας σημείωσιν.

Χρυσοῦ τηλαυγέστερον, τὰ ἱερά σου διδάγματα, προχεόμενα πάντοτε, πλουτίζεις Χρυστόστομε, πενομένας φρένας, καὶ ἀποδιώκεις, τῶν παθημάτων τὴν ἀχλὺν, φιλαργυρίας πικρὴν χειμῶνά τε, διὸ σέ μακαρίζομεν, χρεωστικῶς καὶ τὴν κόνιν σου, τῶν Λειψάνων σεβόμεθα, ὡς πηγὴν ἀγιάσματος.

Ὁμοιον

Αδίκως τῆς ποιμένης σου, ἀπελαθεῖς Πάτερ Ὅσιε, προσωμίλησας θλίψεσι, πικραῖς ἐξορίαις τε· ἐν αἷς ἡξιώθης, μακαρίου τέλους, οἷα γενναῖος ἀθλητής, καταπαλαῖσαι τὸν

πολυμήχανον, διὸ τῇ ἐπανόδῳ σου, ἡ Ἐκκλησία ἀγάλλεται·
ἦν χρυσῷ κατεκόσμητας, τῶν παντόφω δαγμαμάτων σου.

Ὅμοιον.

Ο σῦλος ὁ πύρηνος, ὁ ποταμὸς ὁ τοῖς νάμασι, τῶν δογ-
μάτων κατάρρυτος, ὁ Νοῦς ὁ οὐράνιος, τῆς Θεολογίας, τὸ
πάγχρυσον Στόμα, ἀμαρτωλῶν ἐγγυητής, τῆς μετανοίας
Κῆρυξ ὁ ἐνθεος, Φωστήρ ὁ διαυγέστατος, ὁ ἐπουράνιος ἄν-
θρωπος, ὁ μακάριος σήμερον ἀνυμνεῖσθω Χρυσόστομος.

Ὅμοιον.

Κόσμον ὡς Βασιλείον, ἡ Βασιλὶς τὸ σὸν Λεῖψανον, δεξα-
μένη Χρυσόστομε, ἐν τούτῳ σεμνύνεται καὶ ἐγκαυχομένη,
ἐπὶ τοῖς σοῖς λόγοις, τὴν Οἰκουμένην συγκαλεῖ, εἰς εὐφρο-
σύνην καὶ θεῖαν μέθεξιν, ἀφθόνων τῶν χαρίτων σου, μεγα-
λοφώνως κραυγάζουσα· Ἰησοῦ ὑπεράγαθε, σὺ εἶ δοξα τῶν
δούλων σου. Δόξα. Ἦχος δ. Γερμανοῦ.

Πάτερ Χρυσόστομε, ὡς Ποταμὸς Θεόβρυτος, ἐκ τῆς Ἐδέμ
μυστικῶς ἐξερχόμενος, εἰς ἀρχὰς τέσσαρας διαδραμῶν, σοῖς
λόγοις τῆς γῆς τὰ πέρατα πάντα πιστῶν κατηρδεύσας, τῇ
πανγχρυσῷ διδασκαλίᾳ σου, διὸ τὴν ἐπάνοδόν σου τῶν θεῶ-
ν Λειψάνων, ἡμῖν σαφῶς πολιτογραφήσας, πρεσβεύεις σω-
θῆναι, τὰς ψυχὰς Ἰωάννη, τῶν ἀνυμνούντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογη-
μένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. ἦχος α'.

Τὸ στόμα σου λαλήσει σοφίαν.

Στιχ. Ἀκούσθε τὰς ἐκκλησίας, πάντα τὰ ἔθνη.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Αδελφοὶ τοιοῦτος ἡμῖν ἐπρεπεν Ἀρχιερεὺς ὁσιος, ἄκακος,
ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ ὑψηλό-
τερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος. ὃς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγ-
κην, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρ-
τιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ

ἐποίησε ἐφάπαξ, ἑαυτὸν ἀνένεγκας. Ὁ νόμος γὰρ ἄν-
θρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς, ἔχοντας ἀθένειαν· ὁ λό-
γος δὲ τῆς ὁρθωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον, Ἰδὼν εἰς τὸν
αἰῶνα τετελειωμένον· Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις·
τοιοῦτον ἔχομεν Ἀρχιερέα, ὃς ἐκαθίσεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου
τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν ἁγίων λειτουργός,
καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἐπηξεν ὁ Κύριος καὶ οὐκ
ἀνθρώπος.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (ι'. 9 - 16).

**Εσωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται, καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν
εὕρήσει· Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται, εἰμὴ ἵνα κλέψῃ, καὶ θύ-
σῃ, καὶ ἀπολάτῃ· ἐγὼ ἦλθον, ἵνα ζωὴν ἔχωσι, καὶ περισσὴν
ἔχωσιν. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλός
τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων· ὁ μισθωτός
δὲ, καὶ οὐκ ἦν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ
τὸν λύκον ἐρχόμενον, καὶ ἀφίησι τὰ πρόβατα καὶ φεύγει,
καὶ ὁ λύκος ἀρπάξει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ
μισθωτός φεύγει, ὅτι μισθωτός ἐστι, καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ
τῶν προβάτων. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω
τὰ ἐμὰ, καὶ γινώσκωμαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν. Καθὼς γινώσκει
με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ γινώσκω τὸν Πατέρα· καὶ τὴν ψυχὴν
μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω,
ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης, κακεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν.
καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούτουσι, καὶ γενήσεται μία ποίμνη,
εἰς ποιμὴν.**

Ἐὰν τύχη ἐν Κυρ καὶ ἡ ἐρρητή τοῦ Ἀγίου. Τῷ Σιββάτῳ
ἐσπέρως, μετὰ τὸ ψαλτήριον εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν ἀ-
ναστάσιμα δ'. καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς ε'. τὸ ὅλον δέκα. Δόξα τοῦ
Ἀγίου. Καὶ νῦν, τὸ α'. Θεοτοκίον τοῦ ἡχοῦ. Εἰσοδος. Φῶς ἱλα-
ρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα, εἰς τὸν
Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα στιχηρά. Δόξα τοῦ Ἀγίου. Καὶ νῦν,
Θεοτόκε σύ εἶ ἡμετέρος ἡ ἀληθινή Τροπῆριον τὸ ἀναστάσιμον,
τοῦ Ἀγίου. Θεοτοκίον καὶ Ἀπόλυσις.

Τὸ δὲ πρῶτ. μετὰ τὸν Τρικδικὸν Κκνόν, ἢ Λιτὴ τοῦ Ἀγίου. Εἶτα τό, Ἀζιόν ἐστίν, κτλ. Τροπάριον τοῦ Ἀγίου, εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ τροπάρια ὡς εἰς τὸν Ἐσπερινόν, τὸ ψαλτήριον, ὁ πολυέλεος, τὰ Ἀναστάσιμα Καθίσματα κατὰ σειρὰν, καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ Ἀγίου, μετὰ τοῦ Θεοδοκίου. Τὰ Εὐλογητήρια, ἢ Ὑπκοή. Οἱ Ἀνασθαινοὶ τοῦ Ἦχου, καὶ τὸ Προκείμενον. Ὁ Ἀναστάσιμος Κκνών, καὶ τοῦ Ἀγίου, ὁ α'. ἀπὸ γ'. ὡδὴς, πρῶτον λέγεται χῶμα τὸ Ἀναστάσιμον Κκντήκιον. Εἶτα ψάλλομεν τὸ Καθίσμα τοῦ Ἀγίου, μετὰ τοῦ Θεοδοκίου, ἀφ' ἑκτης, Κκντήκιον καὶ ὁ Οἶκος, τοῦ Ἀγίου, κ.τ.λ. αὐτὸ Κκντήκισαι. Χέρσον ἀβυσσοτόκην, καὶ ἄπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου, ἡ Τιμιωτέρη στιμολογεῖται. Ἐξχοστειλάριον Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἀγίου, καὶ Θεοδοκίου. Εἰς τοὺς Αἶνους, Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τοῦ Ἀγίου δ'. Δόξα, τοῦ Ἀγίου, (') Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλη. Τροπάριον Σήμερον Σωτηρία καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικῇ. Οἱ Μκαχρισμοὶ ἑμφότεροι, εἰς τὴν Εἰσόδον, τὸ Ἀναστάσιμον Τροπάριον, τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, καὶ τοῦ Ἀγίου τοῦ Νχοῦ ἐνθα ἱερουργοῦμεν Κκντήκιον. Ὁ Μήτρων Παρθενικήν. Ὁ Ἀπόστολος τοῦ Ἀγίου. Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς, καὶ καθεξῆς.

(') Ὅτι δὲ ἐν παλαιαῖς ταῖς Κυριακῇς τοῦ ἑνιαυτοῦ (ἐκτὸς τῶν Δεσποτικῶν καὶ Θεομητορικῶν ἑορτῶν, ἔτι δὲ καὶ τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῶν κατὰ τὴν κή'. Ἰουνίου) τῶν Πρωτοκρουσίων, καὶ κατὰ Ἰούλιον καὶ Ὀκτωβρίον, τῶν Ἀγίων Πατέρων). Τυπικῶς Κανὼν καθόριται τὸ ψάλλειν εἰς τοὺς Αἶνους τὸ Ἑωθινόν, Δόξα, πᾶσι τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς τοῦτο δῆλον. Ἐπὶ δὲ καὶ ἡ μνήμη τῶν ἁγίων Πατέρων Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου συμπίπτει καὶ Κυριακῇ. ὡς ὥρμημα δίκαιον καὶ πρέπον λελογίσταί, πρὸς τηλικούτους ἱερούς ἐξόχους ἄνδρας τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς πᾶσι σοφία, ἀρετὴ καὶ χάρις τῇ ποιμαντικῇ διαπορέψαντες ἐπιταγία. καὶ πόρους μεγίστους τῷ τοῦ Βυζαντίου Ἐκκλησίας πνευματικὸν ἴθι' αὐτὸς σκῆρος, ναὶ μὴ ἐξόχως καὶ διὰ τῶν ὧν κατέλειπον Πανσόφρων, μελιτρούτων, ἐπικρότων πανταχοῦ γῆς, καὶ ἀθανάτων αὐτῶν τοσοῦτων συγκραμμάτων, τὴν Οἰκουμένην μίαν καὶ Ἁγίαν Ἐκκλησίαν φειδρύναντες, προσήκον φρενὲς, οἰκεῖον, καὶ παντὶ λόγῳ δικαίου ἐποφειλούμενον ἡγῆται, ἐπὶ συμπτώσεως τῆς Σεπτῆς αὐτῶν μνήμης. ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ, ἀντὶ τοῦ Ἑωθινοῦ Δόξα, ἐν τοῖς Αἶνοις, τὸ ψάλλειν τὸ τῶν φωστῆρων αὐτῶν τῆς Ἐκκλησίας Δοξασιμόν, καὶ ταῦτο μάλιστα ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ἥς τὸν Θρόνον ἀφοῦν, ἀνιδίῳ τῷ κλέει κατηύχασαν.

Γνώμη τοῦ Πανκρυωτάτου Π. Κωνσταντινουπόλεως Κ. Κωνσταντίνου Α' τοῦ Βυζαντίου. (Ἐκ τοῦ τυπικοῦ τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας.)

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΔΕΛΦ. Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ ΥΠΟ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΟΙΚΙΑΝ ΜΕΛΛΑ

— Ἡ θεία λειτουργία περιέχουσα τὸν Ἑσπερινόν, τὸν Ὄρθρον, τὴν Προσκομιδὴν, τὰς τρεῖς λειτουργίας Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, τὴν Προηγιασμένην, Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου καὶ πολλὰ ἄλλα χρήσιμα εἰς τοὺς δακόνους καὶ ἱερεῖς τιμᾶται δραχ. 1,50.

— Ἱεροτελεστικὸν τεύχος ἡρμηνευμένον ὑπὸ Ἱερωνύμου Βογιατζῆ ἀρχιμανδρίτου, πρὸς χρῆσιν αὐτῶν ἱερέων καὶ παντὸς χριστιανοῦ δραχ. 2,—

— Τὸ ἱερὸν λοιμοκαθαρτήριον, ἥτοι ὁ κόσμος ἐν ᾧ ἐτέθησαν οἱ Πρώτοπλαστοὶ ἄνθρωποι κλπ. δραχ. 3,50

— Ἀκολουθία τοῦ Ἀναγνώστου ἥτοι Συλειτουργικὸν λ.20

— Καταβασαί τῶν Δισποτικῶν καὶ Θιομητορικῶν ἑορτῶν ἐστὶ δὲ καὶ τὰ ἀντίφωνα, μεγαλυνάρια καὶ κοινωνικά τοῦ ὁλοῦ ἐνιαυτοῦ λ. 20

— Ἀπόστολος ἥτοι πράξεις καὶ ἐπιστολαὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐπ' ἐκκλησιαίς ἀναγιγνωσκόμεναι, ἑκδόσις νέα χρυσόδετος δραχ. 2,50

— Σύνοψις Ἱερὰ περιέχουσα ἀκολουθίας καὶ εὐχὰς ἐκάστῳ Χριστιανῷ προσηκουσας χρυσόδετος δραχ. 1,50

— Ἐγκόλπιον τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ χρυσόδ. δρ. 1,—

— Μικρὸν Εὐχολόγιον περιέχον ἀκολουθίας καὶ εὐχὰς τὰς χρησιμωτέρας εἰς τοὺς ἱερεῖς δεδεμένον δραχ. 2.—

— Ἀγιασματάριον περιέχον ἀκολουθίας καὶ εὐχὰς δρ. 1,50

— Ὁκτώηχος τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ λεπ. 60

— Ψαλτήριον Δαυὶδ τοῦ προφήτου μικρὸν λεπ. 60

— Ψαλτήριον μέγα μετὰ μεγάλων χαρακτήρων χρυσόδετον δραχ. 1,50

— Τυπικὸν Ἐκκλησιαστικὸν κατὰ τὴν τάξιν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας δραχ. 1,50

— Ταμείον Ὁρθοδοξίας περιέχον συνοπτικῶς καὶ διαλαμβάνον περὶ Θεοῦ καὶ πίστεως, περὶ ἐξηγήσεως καὶ χρήσεως τῶν Ἑπτὰ Μυστηρίων κλπ. δραχ. 2,50

Ἄπαντα τὰ ἀνωτέρω ἀποστέλλονται εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομ. τελῶν ἅμα τῇ ἀποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου. Εἰς τοὺς βιβλιοπώλας καὶ μεταπωλητὰς γίνεται μεγάλη ἔκπτωσης.

Τιμᾶται δραχμῆς,